JOYCE WADE

Simbolul dragostei

ALCRIS

Capitolul 1

– Probabil că tu cunoști multă lume aici.

– Nu prea, ca să nu mai vorbim de faptul că într-un an și jumătate s-au făcut cu siguranță o serie de schimbări.

– La Beatlie's? Glumești! exclamă Wendy Fletcher ridicându-și gulerul paltonului pentru a se apăra de vântul care bătea cu putere printre clădirile spitalului „Prințesa Beatrice“ din sudul Londrei. Dacă îmi aduc bine aminte, ai plecat la puțin timp după sosirea mea aici.

Rosalind Marov se încruntă:

– E într-adevăr ciudat cum se estompează amintirile când ești luat de vâltoarea vieții cotidiene.

Încercă fără spor să-și aducă aminte fețele și locurile.

– Cu siguranță, altfel ar fi stat lucrurile dacă mi-aș fi făcut studiile aici, dar n-am rămas în acest spital decât șase luni, pe durata stagiaturii la maternitate.

– Oricum, cred că ai rămas cu o bună impresie despre el dacă ai concurat pentru postul de asistentă pentru serviciul de chirurgie atunci când s-a deschis secția de ORL.

– Da, așa este. Am fost cucerită de sensibilitatea și eficiența personalului.

Rosalind zâmbi când trecu prin dreptul cămăruței portarului.

– Claude mai este aici? El știa întotdeauna totul și rezerva lui de timbre era inepuizabilă. Puteai să contezi pe el în orice situație.

– Da, Claude ne-a rămas fidel, dar ai grijă, dacă nu ești atentă, în cinci minute viața ta nu va mai avea nici un secret pentru el. Are o tehnică formidabilă să-i tragă pe oameni de limbă! o asigură Wendy.

Aruncă o privire spre perdeaua lăsată.

– Probabil că este la internări, continuă Wendy. În orice caz, cred că va fi furios la culme că te-a ratat!

Cele două tinere intrară în camera infirmierelor.

– Apropo, pavilionul pentru bărbați a fost terminat? Sau al nostru este invadat de vizitatori ilegali? se interesă Rosalind zâmbind.

– La noi au acces numai studenții în medicină, stagiarii și șefii de clinică. Studenții nu au dreptul să intre aici după ora unsprezece seara. Ca și cum nu s-ar putea întâmpla atâtea și înainte de asta! Poți să te întâlnești cu o grămadă de lume, dar din lipsă de timp, n-am mai acceptat o invitație de un car de ani. Asta fie din cauza gărzilor, fie din cauză că după ziua de lucru nu-mi mai doresc decât să fac un duș și să mă bag în pat, după ce ajung acasă.

Deodată, Wendy Fletcher o privi atentă pe însoțitoarea ei. Zvelțețea, bogatul păr blond și ochii mari, negri ai lui Rosalind o făcură să regrete rotunjimile care o caracterizau pe ea în prezent.

– Trebuie neapărat să mă apuc din nou de tenis, până nu mă fac ca o balenă!

– Bună idee! exclamă cu entuziasm Rosalind. Am jucat foarte des în ultimul timp și aș vrea să conitnuu. Dacă îmi aduc bine aminte, există niște terenuri bune aici.

– O să se găsească și unul pentru noi.

Deodată, se auzi o sonerie stridentă.

– Ai fost la infirmiera șefă? o întrebă Wendy. Biroul ei se află în clădirea principală. Ne vedem mai târziu, tot aici. Nu cunosc numărul camerei tale, dar cu siguranță va fi menționat pe panou. Oricum, sunt bucuroasă că te-am întâlnit din nou.

Wendy Fletcher dispăru în direcția camerei de urgență, pentru a ajunge la secția de pediatrie unde lucra. Rosalind o urmări cu privirea, apoi se simți dintr-o dată intimidată ca o pacientă.

Înălță din umeri și dădu la o parte o șuviță de păr blond care-i scăpase din elastic. Poate ar fi fost mai bine să-și aranjeze altfel părul pentru întâlnirea cu infirmiera șefă. Dar asta n-avea nici o importanță, deoarece fusese aleasă pentru competențele ei. Era pe punctul de a ocupa un post de o mare responsabilitate, care i-ar fi oferit o oarecare libertate.

Rosalind fu primită de infirmiera șefă a spitalului. Întâlnirea avu loc într-o atmosferă cordială.

– Mi se pare că ai mai lucrat la Beatrice. Mai cunoști pe cineva din spital?

Privirea lui Rosalind se opri asupra impunătorului birou victorian din fața ei. Clădirea inițială fusese construită în secolul unsprezece, într-o vreme când oamenii nu se

zgârceau atunci când era vorba de calitatea materialelor. Încăperea era agreabilă și primitoare. O mochetă roșie și perdelele duble cu desen floral puneau în valoare mobilierul vechi.

– Da. Pe drum m-am întâlnit cu domnișoara Fletcher de la pediatrie. În stagiul efectuat la maternitate, am văzut-o adesea când venea să-i ia pe sugarii care aveau probleme.

– Ia să vedem, cine mai este de vârsta ta? reflectă șefa ei. Eu acord o mare importanță modului în care își petrece personalul timpul liber. Meseria ta este foarte grea și țin neapărat să te distrezi în afara orelor de program. Sper că ai ceva prieteni prin zonă, pentru că știi foarte bine cât de izolată te poți simți într-un spital, zâmbi ea.

Aruncă o privire fișei din fața ei. Rosalind Mason, citi ea, și-a făcut studiile într-un așezământ din provincie, unde nu erau deci nici studenți, nici stagiari, ca într-un centru spitalicesc universitar cum era Beatrice.

– Te crezi în stare să faci față tuturor studenților care se înghesuie în jurul unui bolnav? Te previn că uneori sunt de-a dreptul enervanți.

În ochii femeii apăru o sclipire de amuzament.

– Cât despre chirurgi, îi vei suporta destul de greu la începutul lunii. Fac treabă bună, dar sunt plini de toane. În general, nu prea tolerează greșelile datorate neatenției!

– Așa este, dar asta nu mă sperie, îi răspunse ea cu un aer serios.

– În orice caz, îți urez s-o ții tot așa, domnișoară, o aprobă interlocutoarea ei care văzuse deja o mulțime de infirmiere frumoase sosind sigure pe ele la Beatrice și

plecând cu inima frântă... sau radiind de fericire după ce-și găsiseră un soț printre medicii sau chirurgii spitalului.

– Înainte de a intra în hora infernală a meseriei, vrei să-ți faci un aranjament anume referitor la plecări și concedii?

„Încearcă în fel și chip să afle dacă am un prieten", își spuse tânăra.

– Deocamdată n-am luat nici o hotărâre, doamnă. Familia mea nu locuiește în Anglia... și nu am nici o legătură sentimentală.

– Ca să-ți spun sincer, mă uimești. Stai liniștită, n-am de gând să mă amestec în viața ta personală, dar atunci când o infirmieră calificată intră la Beatrice cu referințe bune, am vrea s-o păstrăm. Din păcate, oftă ea, foarte adesea își încep activitatea cu entuziasm și într-o bună zi, se îndrăgostesc și ne părăsesc pentru a se căsători!

– Oh, vă asigur că mie nu mi se va întâmpla așa ceva. Tot ce-mi doresc este să-mi exercit profesiunea... liberă ca pasărea cerului.

Tânăra își opri privirea asupra figurii prietenoase a infirmierei șefe și simți nevoia să se confeseze.

– Atunci când m-am angajat pentru prima oară în spital, am făcut o greșeală fatală, atașându-mă de un bolnav. Nimeni nu mă prevenise de riscurile care mă păsteau. Mila poate duce uneori la lucruri primejdioase.

Zâmbetul plăcut al șefei ei o îndemnă să coninue. Cel puțin nu o condamna pentru ce făcuse, își zise Rosalind.

– Fiind convinsă că vocația mea era aceea de a rămâne în preajma acelui bolnav, eram gata să-mi las serviciul și să-l urmez. De fapt, suferea de o boală incurabilă și chiar în ziua

plecării într-o casă de odihnă, a făcut o criză îngrozitoare și a murit în câteva ore. Am înțeles atunci că o luasem pe un drum greșit. Ziua cu pricina trecuse foarte repede, căci trebuia să am grijă și de alți pacienți. Seara, când am telefonat la familia lui, am fost tratată... ca o simplă infirmieră care fusese atât de drăguță să se intereseze de ei.

– Au avut dreptate, spuse șefa ei.

– Așa este. Munca și trecerea timpului m-au ajutat să uit cele întâmplate. În prezent, nu mă simt în stare să mai trec printr-o asemenea pățanie.

– Într-o bună zi, vei cunoaște și tu marea dragoste, domnișoară. Nu renunța la o viață sentimentală normală din cauza unei iubiri nefericite! Toate trecem prin asemenea întâmplări mai devreme sau mai târziu. Sunt convinsă că există undeva un bărbat puternic care va fi sensibil la farmecul tău... Oh, poate că n-o să-l întâlnești aici, dar e posibil să-l găsești printre medicii chirurgi sau șefii de clinică ai spitalului, nu se știe niciodată!

– Apropo, cine conduce secția de ORL?

– Cei mai buni specialiști din Anglia... dacă nu chiar din întreaga lume! Pionierii minunați care au ieșit la pensie în urmă cu câțiva ani au deschis tinerilor calea spre progres.

– S-a vorbit mult despre această secție renumită.

– Într-adevăr, cercetările au descoperit metode revoluționare în acest domeniu. Așa cum poate știi, echipa noastră de chirurgi a pus la punct o metodă de microchirurgie cu ajutorul microscopului biocular. Rezultatele sunt uimitoare, o să vezi. Asta nu înseamnă că nu se fac și operații obișnuite, cum ar fi acelea de scoatere a amigdalelor sau a polipilor.

– Toate astea mi se par foarte interesante! Când voi intra în sala de operații?

– Mâine. Până atunci, te sfătuiesc să iei legătura cu colegele tale. Blocul operator este închis astăzi și ele vor veni cu tine să vizitezi noul loc de muncă. După aceea, nu uita să te relaxezi, îi aminti ea ridicându-se de pe scaun, în semn că întrevederea luase sfârșit.

– Mă duc să-mi îmbrac uniforma și apoi voi ajunge în secția mea.

– Oh, încă ceva. Din când în când, apar diverse neînțelegeri între medici și infirmiere. Unii își practică meseria și în afara orelor de program și se servesc fără nici o jenă din materialele și medicamentele spitalului. Evident, acest lucru este interzis.

– Chiar atunci când este vorba despre un șef?

– Mai ales în acest caz! se indignă însoțitoarea ei. Ei cunosc regulile, la fel ca și ceilalți. E bine să anunți persoana responsabilă cu materialele sanitare dacă observi ceva de genul acesta.

Începu să râdă cu poftă.

– Nu te speria! Toți încearcă măcar o dată, dar renunță repede datorită vigilenței personalului. Evident, există întotdeauna și recidiviști. În secția ta medicii sunt în afară de orice suspiciune, dar nu se știe niciodată! Fii foarte atentă, pentru că echipamentul sofisticat cu care lucrează este foarte scump!

Rosalind porni încet pe aleea care ducea spre camera infirmierelor. În parcare, situată în apropierea intrării urgențelor, stăteau aliniate mașinile medicilor, ale

vizitatorilor și inevitabila colecție de modele de epocă pe care le etalau adesea unii medici sau șefi de clinică. Îi atrase atenția o limuzină neagră parcată în pavilionul spitalului privat.

Din astfel de mașini coborau în fiecare zi o mulțime de oameni în fața la Beatlie's. În aceeași clipă, o cabrioletă lungă și strălucitoare se apropie și se opri în spatele acesteia. Din ea ieși un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum gri închis cu o croială perfectă și cu o cravată de culoare gri-perlă. Rosalind observă imediat aspectul atletic al necunoscutului și forța lui controlată atunci când luă din portbagaj servieta din piele neagră. Ca hipnotizată, ea pornise spre gărdușul din beton care separa cele două parcări. Individul aruncă o privire la ceasul lui din aur, apoi se uită la cerul acoperit de nori groși și își luă umbrela din mașină.

Nu trebuia cu nici un chip ca vreo boare de vânt să deranjeze ținuta domnului, își spune tânăra în sinea ei. Totuși, privind acea adevărată poză dintr-o revistă de modă, amuzamentului amestecat cu nervozitate al Rosalindei i se adăugă și un dram de admirație. Palele ușoare de vânt îi răvășeau șuvițele negre ale părului și-i descopereau tâmplele ușor încărunțite. Sprâncenele negre și dese ascundeau niște ochi de un albastru desăvârșit. Bărbia lui pătrățoasă lăsa o impresie de forță, virilitate și... duritate.

Deodată, simțindu-se privit, necunoscutul întoarse fața spre Rosalind și privirile li se întâlniră. Luată prin surprindere, fu nevoită să se sprijine de gardul dintre cele două parcări. Se simțea extrem de slăbită, ca și cum ar fi suferit un șoc puternic. Părea că tăcerea care-i înconjura era

purtătorul unui anumit mesaj... un avertisment și promisiunea că se vor revedea în altă parte și în alte împrejurări.

Individul o văzu că zâmbește. Conștientă fiind de examenul la care era supusă, tânăra infirmieră se înroși la față. De ce o zâmbi necunoscuta aceea la mine? probabil se întrebase el.

Se întâmplase fără voia ei, își explică ea, jenată de faptul că o observase. Atunci, lăsă capul în jos și părul bogat îi căzu peste obrajii în flăcări. Se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre camera infirmierelor fără să se mai uite înapoi.

Bărbatul o urmări cu privirea pe fata cu siluetă zveltă, îmbrăcată într-un taior de culoare vișinie, cu mersul legănat din cauza pantofilor cu toc înalt, apoi trânti portiera mașinii și porni în direcția pavilionului clinicii.

***

Noua infirmieră își puse uniforma verde, închis specifică personalului de la chirurgie. După ce își strânse părul la baza cefei, își aranjă cu ușurință boneta pe cap. Nu mai semăna aproape deloc cu tânăra elegantă căreia îi plăceau pantofii cu tocul înalt, hainele în culori vii și al cărei păr auriu cădea în mod natural pe umeri. Catarama de la curea strălucea. Era un cadou de la mătușa ei, la care ținea foarte mult.

După o ușoară ezitare, deschise o cutiuță de unde scoase un lanț din argint împodobit cu un pandantiv pe care era gravat semnul Yin și Yang, care simboliza bărbatul și femeia.

„Ce ciudat că m-am gândit la el!“ își spuse ea în timp ce și-l punea la gât. De fapt, acel talisman nu o părăsise nici la liceu și nici la spital, așadar trebuia să-l poarte cu ocazia primei zile de muncă la Beatrice.

***

Zgomotul de pași răsună în holul uriaș al spitalului, deși era ora prânzului, când valul de vizitatori de obicei se mai rărește. În schimb, din blocul operator ORL sunetele răzbăteau mai atenuate. În sala de operații, domnișoara Stephen se uita la ceas.

– Acum pot să mă duc la masă? întrebă pansatoarea.

– Firește, îi răspunse Rosalind.

– Sper că nu lucrezi după-amiaza asta.

– Oficial, încep de mâine. Dacă vrei să mănânci în tura a doua, pot să mă duc eu prima. În felul acesta, îi voi da cheile domnișoarei Bridges când se va întoarce.

Domnișoara Stephen îi zâmbi.

– Ești foarte amabilă. Îți accept propunerea, pentru că am de făcut niște cumpărături în West End... dacă într-adevăr ai chef să te oprești acum.

– O pauză îmi va prinde bine. Datorită ție, practic am terminat de făcut turul recepției!

Tânăra nu-și exprimă teama pe care o simțea la gândul că va intra singură în cantina spitalului și va vedea zeci de priviri întorcându-se spre ea. Dar n-avea de ales, așa că se îndreptă cu un mers hotărât spre lift.

Acesta se afla la patru. Apăsă pe buton, dar ledul indică faptul că se oprise la un etaj inferior. Când apăsă din nou pe buton, liftul coborî la parter. Auzi ușile închizându-se cu un sunet sec și de data asta văzu că acesta se îndreaptă spre subsol. Rosalind oftă. Ar fi ajuns mai repede pe scări, își spuse ea. Trecând prin dreptul grilajului cabinei, recunoscu silueta masivă care parcă ocupa tot spitalul din interiorul acesteia. Convinsă că el n-o văzuse, Rosalind își văzu de drum. Cufundat în gânduri, acesta părea să n-o fi observat-o pe infirmiera care se năpustea pe trepte în jos.

Ușor tulburată, Rosalind se îndreptă spre cantină. În aceeași clipă, o văzu pe Wendy Fletcher.

– Bună! Ce te grăbești așa? Mănânci în prima tură? Ce noroc că ne-am întâlnit într-un asemenea moment! Nu e deloc plăcut să dai piept singură cu atâtea fețe noi.

În timp ce-și alegeau felurile de mâncare, fetele pălăvrăgiră vesele. Rosalind se străduia să nu se mai gândească la bărbatul distins cu ochii de un albastru nemaiîntâlnit de ea până atunci.

– Îți mulțumesc, Wendy. Mărturisesc că mă bucur grozav că ești cu mine, pentru că mă simțeam într-adevăr intimidată.

– Hai să mergem acolo!

Wendy Fletcher arătă spre două colege care se așezaseră deja la o masă și în câteva minute se trezi conectată total la viața spitalului Beatrice.

– Credeam că Anna va lua masa cu noi astăzi. Așa face de obicei când soțul ei este ocupat la blocul operator. După aceea, pleacă împreună acasă.

– Se spune că nu e prea recomandabil ca cei doi soți să lucreze în același loc, spuse Rosalind.

– Nu și atunci când fiecare din ei lucrează în altă secție. Anna era la început la ginecologie. După ce s-a măritat, Slade a fost numit chirurg obstetrician și Anna a trecut la ortopedie.

Rosalind se încruntă.

– Din câte îmi amintesc, șeful de la obstetrică nu era prea simpatic. M-am întâlnit o dată sau de două ori cu el în timpul stagiaturii, dar nu știam că s-a însurat cu vreo tânără...

Colegele ei izbucniră în râs.

– Oh! Pe vremea aceea era vorba cu siguranță despre șeful lui Slade Forsythe, dar după aceea el a plecat din secție la un spital privat și Slade i-a luat locul. Mai vine uneori pe aici să acorde consultații în cazuri foarte grave. Ca diagnostician, este neîntrecut! De altfel, după ce-l cunoști mai bine, ți se pare mult mai puțin antipatic decât pare, spuse una din cele două infirmiere.

– Mai operează și acum aici?

– Și-a păstrat consultațiile private la spital și colaborează cu câțiva chirurgi. De fapt, îl vedem foarte rar. Acum, Slade supervizează toată activitatea secției.

– Ce bine trebuie să te simți atunci când faci parte dintr-o echipă condusă de un om ca doctorul Forsythe, constată Rosalind cu entuziasm. Apropo, infirmiera șefă nu mi-a spus cine e șeful secției de chirurgie ORL. Presupun că este doctorul Collins.

– Da' de unde! Chiar nu știi?

– Ce să știu? se miră Rosalind.

– Doctorul Collins a plecat de multă vreme și cel care i-a luat locul nu prea seamănă cu cel dinainte, spuse Wendy amuzată. Va trebui să fii foarte puternică pentru a-i putea rezista.

– Serios?

Wendy încetă să mai râdă.

– Bineînțeles. E un chirurg excelent, cel mai bun dintre toți, după părerea mea. În plus, este și un bărbat foarte seducător. Slade Forsythe avea mare succes în rândurile personalului feminin... dar nici nu se compară cu cel pe care-l are doctorul Bradford. În sfârșit, așteaptă să-l cunoști și îți vei putea face singură o impresie.

– Eficiența lui este pe măsura frumuseții? întrebă Rosalind zâmbind.

– Da, dar din păcate pune meseria înaintea oricăror altor probleme. Mă rog, s-ar părea că e o plăcere să lucrezi în echipa lui, aprobă Wendy.

– Atunci, ce anume îi reproșați? insistă tânăra.

– Nu-și găsește nici măcar o secundă liberă pentru vreo femeie... cu excepția situației în care aceasta poartă uniforma verde și-i execută comenzile cu promptitudine.

– Să fim serioase, Wendy, mi se pare că exagerezi puțin, o puse la punct una din colege. Este totuși un om corect, chiar dacă uneori i se întâmplă să se înfurie sau să devină nerăbdător față de tinerele infirmiere care îl idolatizează și scapă din mână instrumentele chirurgicale atunci când se apropie de el.

– Ei bine, dar, Dumnezeule, ce poate să-mi facă? Să mă mănânce de vie la micul dejun numai pentru că sunt nouă în secție?

Wendy izbucni în râs.

– Din nefericire, nu-l vei vedea niciodată la micul dejun. Îl pasionează chirurgia și femeile nu-l interesează deloc, după câte se pare.

– Nu cumva este...Cele trei infirmiere izbucniră în râs.

– Nu, absolut deloc, spuse Wendy. Peregrine Bradford este... este foarte viril. Mărturisesc că pe mine pur și simplu mă fascinează, deși primesc o mulțime de propuneri de la alți bărbați.

După ce termină de mâncat, Rosalind se duse în camera ei să se pieptene puțin înainte de a reveni în sala de operații. Ușile liftului se deschiseră la etajul dorit, unde atmosfera era extrem de liniștită.

Tânăra intră în sala instrumentelor chirurgicale. Credea că o va găsi aici pe infirmiera de gardă, însă descoperi una dintre vitrine întredeschisă. Pe masa cu rotile se aflau câteva cutii. Rosalind deveni atentă.

– Domnișoară Stephen? strigă ea intrând în sală.

Domnișoara Stephen vorbea cu ajutoarea de infirmieră. Ea zâmbi atunci când o văzu pe Rosalind.

– E programată vreo operație în după-amiaza asta? întrebă ea mirată.

– Nu, domnișoară. Doar îi dădeam colegei mele lista cu materialul necesar pentru o fenestrație.

– Ah! Instrumentele astea sunt o minunăție... Apropo, unde este microscopul chirurgical?

– Sunt două. Unul este aici, iar celălalt în dulapul din stânga.

Apoi, domnișoara Stephen se uită la ceas și ceru voie să plece.

– Desigur, răspunse Rosalind. Îți urez o după-amiază plăcută. Dacă am vreo problemă, mă descurc eu. Ne vedem mâine dimineață.

Tânăra reveni în sala instrumentelor și făcu inventarul meticulos al penselor minuscule așezate în cutiuțe din inox. Erau într-adevăr niște materiale de mare precizie pentru niște chirurgi experimentați, constată Rosalind.

Ajutoarea de infirmieră o urmase cu o servietă din piele neagră ca cele folosite de obicei de către medici, pe care o deschise și începu să pună înăuntru cutiuțele, verificând cu atenție după listă.

Mirată, Rosalind pândea mișcările colegei sale. De fapt, ea începea serviciul abia mâine. Pentru o primă luare de contact, ar fi fost preferabil să nu pună întrebări, ci doar să observe, își spuse ea.

Când termină, infirmiera oftă.

– Sper că n-am uitat nimic... oricum, el a luat deja microscopul.

Apoi ajutoarea ridică ochii spre Rosalind bucuroasă în sinea ei că se eliberase de o corvoadă care-i revenea de acum încolo nou-venitei.

– Cine a împrumutat microscopul? nu se putu abține să întrebe Rosalind. Nu e interzis de regulament, dacă nu are aprobarea consiliului de administrație al spitalului?

Răspunsul fetei fu plin de furie și de indignare.

– Doctorul Bradford, domnișoară. De fiecare dată când operează într-o altă secție de ORL mai puțin utilată decât a noastră, ia materiale de aici.

– Dar e absurd! De ce nu-l transferă pe bolnav la Beatrice, în loc să scoată din spital instrumentele?

– Și pentru pediatrie? Are mereu nevoie de ele. Oricum, mi-a ordonat să pregătesc eu totul. Dintr-o clipă în alta trebuie să sosească pentru a-și lua servieta.

Tânăra o privi cu lacrimi în ochi pe Rosalind în timp ce aceasta scotea cutiuțele una câte una și le punea înapoi pe măsuța cu rotile.

– Te previn că doctorul va fi furios. Te rog, domnișoară, n-ar fi mai bine să...

– Uite ce este, eu răspund de ce se petrece în această secție. Infirmiera șefă mi-a recomandat cu strășnicie să nu las să iasă nimic din spital, fără aprobare scrisă și ștampilată.

Rosalind goli complet servieta.

– Domnișoară, o rugă infirmiera, disperată. O să turbeze de furie dacă instrumentele nu vor fi gata la timp!

– Liniștește-te, îmi asum eu întreaga răspundere.

Ce fel de om o fi acela care o poate aduce în starea aceea pe o infirmieră în lipsa lui? se întrebă Rosalind Și în definitiv, cine ar fi îndreptățit să se înfurie în acest caz? Cine împrumuta în mod ilegal materiale din spital?

– Oh, domnule doctor, vă rog, vă rog să-i spuneți!

Rosalind auzi că fata se adresează unui bărbat care-i și răspunse:

– Este cumva domnul Bradford? se interesă ea stând cu ochii în patru.

În cadrul ușii se profilă o siluetă. Tânăra se simți ușurată când în văzu pe noul-sosit. Colegele ei îi jucaseră o festă la cantină. De fapt, acel faimos doctor Bradford n-avea nimic dintr-un donjuan. De înălțime medie, în vârstă de vreo patruzeci de ani și cu părul cărunt, individul avea un aer mai degrabă prietenos și relaxat. Persoana din fața ei nu semăna deloc cu descrierea pe care i-o făcuseră ele în după-amiaza aceea. Un singur lucru era sigur: Rosalind nu era deloc impresionată de acel tip.

– Ce faci? o întrebă el cu calm.

– Pun fiecare cutie la locul ei. Infirmiera șefă a fost foarte categorică în dimineața asta referitor la acest aspect: nimic nu trebuie să părăsească spitalul fără aprobare!

Deodată, tânăra se înfioră. Bărbatul nu spunea nimic. Oare tăcerea aceea însemna că-și recunoaște greșeala? Își va cere eventual și scuze?

– Unde duceți materialele astea? De ce nu operați aici? Așa ar fi toată lumea mulțumită, nu credeți? spuse ea cu o voce aspră.

– Nu mă privi așa, domnișoară. Dă-mi voie să mă prezint.

Zâmbi și clipi des din ochi, vizibil amuzat.

– Tony Murray, chirurg ORL, din echipa doctorului Bradford. Am adus programul operațiilor de mâine. Eu am de scos niște amigdalite și niște polipi...

Privirea chirurgului se opri deodată asupra căruciorului pentru materiale.

– Permite-mi să-ți dau un sfat, domnișoară. Pune înapoi toate obiectele acelea în servietă. El trebuie să sosească dintr-o clipă în alta. Nu mai face atâta tapaj pe chestia asta!

Clătină din cap, îi întoarse spatele și se îndreptă spre ieșire. Deodată, se întoarse spre ea și arboră un zâmbet larg.

– Mi-ar plăcea să mai stau, dar dacă văd sânge, mi se face rău!

Atunci, în mintea lui Rosalind se strecură un grăunte de îndoială. Dar dacă doctorul Bradford avea într-adevăr aprobare din partea spitalului?

– Domnișoară, o întrebă pe colega sa, știi cumva dacă șeful poate să dispună cum vrea de materialele din secție?

Aceasta păru surprinsă.

– N-are nevoie de aprobare... doar el este șeful, nu?

Pe culoar se auzi un zgomot de pași. Persoana care sosea era evident grăbită. Ajutoarea dispăru în mod discret, lăsând-o pe Rosalind singură în fața servietei goale.

Când intră în sală, bărbatul aprinse neonul central, umplând încăperea de lumină.

– Materialele mele sunt pregătite, domnișoară?

Vorbise pe un ton aspru, dar cu o voce plăcută, deși un pic cam autoritară. Rosalind simți imediat că avea de-a face cu un medic obișnuit să dea ordine care trebuie executate pe loc. Când o văzu pe tânăra îmbrăcată în verde, se opri.

– Bănuiesc că ești noua responsabilă a secției. Nu te așteptam decât mâine dimineață.

– Oficial, încep de mâine... dar am venit de azi ca să mă informez.

În lumina artificială, ochii chirurgului păreau cenușii și figura era extrem de serioasă. Era evident că era un om care n-avea timp de pierdut și își ascundea cu greutate nerăbdarea.

– Unde este infirmiera? Ar fi trebuit să pregătească totul de multă vreme. Doar am anunțat-o că timpul meu e extrem de prețios! E deja ora două. Am o operație peste o oră și materialul trebuie sterilizat!

Trecu prin fața lui Rosalind și o strigă pe ajutoarea care stătea tăcută în sala de sterilizare.

– Domnule doctor Bradford...

Rostea cu greu cuvintele din cauza emoției. Doctorul Bradford nu era altul decât bărbatul în costum gri... bărbatul care o măsurase din priviri în parcare și care părea că nu-și amintește de fata cu părul de aur.

– Domnule doctor Bradford, rosti ea.

Doctorul se întoarse spre ea.

– Eu am golit servieta. Am primit ordin să nu las nimic să iasă din secție fără aprobare.

De ce nu avea loc un cutremur exact în acel moment? De ce nu se prăvălea un fulger asupra acelui individ care era gata s-o strângă de gât?

– Asta-i bună, chiar nu-ți dai seama că o să întârzii? Mă așteaptă un pacient și sala de operații a fost rezervată... special pentru asta!

Ochii îi străluceau de furie.

– Stau și mă întreb cine naiba ți-a vârât în cap asemenea tâmpenii domnișoară, urlă el.

Ultimul cuvânt i se păru tinerei că suna ca o insultă. N-avea de gând să se lase luată drept o Neica Nimeni!

– Imaginează-ți, domnișoară, că acest material îmi aparține, ca și microscopul chirurgical. Le-am cumpărat cu banii mei pentru că cele ale spitalului nu erau îndeajuns de

perfecționate pentru genul de operații pe care le fac eu. În consecință, dispun de ele cum vreau, înțelegi?

Roșie la față de rușine, Rosalind lăsă ochii în jos.

– Mă gândeam că...

– Uite ce este, domnișoară, dacă va trebui să lucrăm împreună, și se pare că așa stau lucrurile, străduiește-te să gândești cât mai puțin posibil și să faci ceea ce îți spun eu. Fără exces de zel, însă!

Supărată, tânăra se mai calmă.

– Fac ceea ce mi se spune, îl corectă ea.

Chirurgul își umplu servieta cu cutiuțe și trânti capacul, apoi o privi pe noua supraveghetoare a secției.

– Și acum, domnișoară, se adresă el ajutoarei, dă-mi pansamentele.

Tânăra se apropie și-i dădu două cutii mari din inox. Atunci, Rosalind rupse tăcerea glacială.

– Și pansamentele sunt ale dumneavoastră? se interesă ea, triumfătoare la gândul că-l prinsese cu mâța-n sac. Bănuiesc că nu este totul al dumneavoastră.

Chipul bărbatului se întunecă.

– Am nevoie de ele pentru operație.

Tânăra își recăpătase total încrederea în ea.

– Și le folosiți pe cele ale spitalului?

El șovăi. O sclipire de admirație apăru în ochii lui albaștri.

– Așa cum prețioasele mele instrumente sunt folosite la salvarea pacienților spitalului Beatrice... am și eu dreptul, în schimb, să iau niște pansamente sterile. Întreab-o pe infirmiera șefă... Ei i se pare procedeul absolut normal!

Apoi își luă servieta și-i făcu semn ajutoarei de infirmieră să-l urmeze. Deodată se opri și o privi pe Rosalind ca și cum o vedea pentru prima oară.

– Dar noi ne-am mai întâlnit o dată, nu-i așa?

– Nu.

– Mi s-a părut, totuși... în sfârșit, poate că-ți vei aminti într-o bună zi!

Îi zâmbi ca o panteră gata să sară asupra prăzii.

– De altfel întâlnirea aceea mi-a produs o impresie ciudată... în cazul în care a avut loc.

– Oh, sunt sigură că n-aș fi uitat... o persoană atât de amabilă ca dumneavoastră, îndrăzni să-i răspundă Rosalind cu o voce slabă.

Tânăra se gândi atunci la pandantivul pe care îl purta la gât. Chirurgul plecă. Auzi ușile liftului închizându-se încet.

Rosalind dădu din umeri și se așeză într-un fotoliu. Tristă și lipsită de puteri, îi păru rău nu că făcuse o greșeală, ci pentru că acel bărbat arogant o impresionase atât de mult, fără să simtă pentru el nici un pic de interes sau simpatie.

Capitolul 2

Rosalind Mason aruncă o privire vitrinei din sticlă. Instrumentele de precizie nu erau nici acum acolo. Deodată, inima începu să-i bată puternic. Dar dacă doctorul Bradford se va hotărî să le aducă înapoi în dimineața aceea, într-un moment de maximă activitate, pentru a o umili în fața personalului? Gândul acesta o făcu să se înfioare. Rosalind se concentră asupra programării operațiilor pe care o avea în mână, pentru a-și scoate ideea aceea din cap.

– Nu e deloc rău pentru prima zi de lucru! zâmbi Tony Murray, punându-și masca din pânză care-i permitea să respire și să vorbească fără să vină în contact cu microbii.

Apoi își îndesă boneta pe cap.

– Sunt foarte bucuros că numărul unu a aprobat semnarea unui acord de intervenție chirurgicală. Ar fi trebuit să fie operat de multă vreme, dar până acum m-am lovit de refuzul lui. În cele din urmă, timpul a triumfat. În iarna asta vântul a suflat atât de puternic, încât abia de putea să deschidă gura!

– Un polip nazal și cinci amigdale.

Își recăpătase calmul. Bucuroasă că va lucra cu un om atât de liniștit și simpatic, se bucură din plin de prima dimineață petrecută în blocul operator.

– Pe tânărul acela de douăzeci și doi de ani îl va durea în gât atunci când se va trezi. Mă rog, nu atât de rău ca înainte, din cauza anginelor repetate vreme de doi ani... I-am promis că după operație nu va mai suferi... cel puțin așa sper! comentă chirurgul.

Se uită la programul fixat pe perete.

– Ah, următoarea pacientă cu amigdalită are hemofilie. Coagulantul este pregătit?

Privi de jur-împrejurul sălii care strălucea de curățenie: cărucioarele acoperite cu cearșafuri sterile, rândurile de linguriță chirurcigale perfect aliniate pe etajera luminată, în apropierea taburetului pe care va sta anestezistul pe toată durata operației. De pe acest loc, acesta putea să supravegheze respirația pacientului și eventual să-i administreze hemostatice.

Rosalind știa din experiență cât de bine era ca totul să se găsească la îndemână. Când își aminti de niște infirmiere de chirurgie care se dezinfectau pe dibuite, pentru că un medic ceva mai sensibil nu orientase lumina în direcția corectă, îi veni să zâmbească.

În schimb, acest bloc operator era ultramodern. Bateria centrală de becuri lumina în mod uniform masa de operație. Puteau să folosească pentru anumite cazuri și niște spoturi laterale. Masa de cel mai recent tip se regla fără

zgomot și mai ales în perfectă securitate. Blocul operator nu avea ferestre, cu excepția încăperii din capătul coridorului, unde se adunau cearșafurile murdare. În biroul supraveghetoarei se afla o canapea pe care infirmierele se puteau odihni sau lua o pauză atunci când nu aveau timp să meargă la masă.

– Totul este pregătit. Am și factorul opt în rezervă, anunță Rosalind.

– Perfect. N-am avut niciodată necazuri de genul ăsta, dar trebuie să fim atenți și să avem totul sub control.

– Nu avem decât un flacon de 500 de unități. Dacă sun să mi-l aducă acum, s-ar putea să se altereze, nu-i așa?

– Da, și mai este și foarte scump. Deci, în cazul în care vom avea nevoie de el în cursul operației, va trebui să contactăm neîntârziat laboratorul.

– Sosește primul pacient, spuse ea.

Apoi se duse să se schimbe. „Sunt de nerecunoscut", își spuse ea când se văzu cu părul acoperit, fața pe jumătate invizibilă și picioarele încălțate în niște cizme de cauciuc alb. Le cumpărase de la Londra, dintr-un magazin de pe Oxford Street specializat în furnituri medicale. Cunoscând supliciul de a sta ore în șir în picioare, voise să rezolve imediat problema prin cumpărarea acestora, chiar de la începutul activității ei de asistentă. În plus, în domeniul ORL, podeaua era spălată foarte des și de aceea era preferabil să poarte încălțăminte impermeabilă.

Primul căruț intră în sala de anestezie și curând se auzi răsuflarea regulată a pacientului.

– Este pregătit, anunță anestezistul.

Fiecare și-a ocupat locul său pentru începerea intervenției. Noua supraveghetoare îi văzu pe colegii ei din câmpul operator steril așezându-l pe pacient în poziția corectă, cu capul ușor ridicat.

– Domnul Bill Grady, spuse clar și apăsat Rosalind parcurgând încă o dată fișa pacientului respectiv.

– Am verificat, spuse anestezistul.

Tânăra observă o pereche de ochelari de culoarea alunei care o priveau insistent. Masca îi alunecase de pe față și nu-i mai acoperea decât gura.

– Sunt sigură că ai făcut-o, spuse ea zâmbind.

– Mă întreb ce s-o ascunde în spatele bucății ăsteia de pânză...

Măsurând-o din cap până-n picioare, privirea anestezistului se opri în cele din urmă pe cizmele tinerei.

– În orice caz, partea de jos n-arată rău deloc. Să nu-mi spui că ai fost încălțată de spitalul Beatrice!

– Nu. Sunt ale mele. Îmi place să mă simt în largul meu la locul de muncă.

După ce aruncă o privire materialelor pentru anestezie, tânăra se răsuci și verifică dacă infirmiera care participa la prima operație era îmbrăcată corect și dacă nu lipsește nimic de pe măsuța cu rotile. Simțind că ochii anestezistului îi urmăresc fiecare mișcare. Rosalind se simți ușor tulburată. Tipul acela își dădea aere de seducător, își spuse ea, și în plus, vorbele lui dovedesc că avea o părere foarte bună despre el însuși. Era convinsă că se credea irezistibil!

După ce fură aranjate cearșafurile sterile, nu mai rămăseseră la vedere decât nasul și gura pacientului. Restul era bine protejat de un prosop înfășurat ca un turban și fixat cu opt clame mici din inox.

Operația se desfășură fără probleme. Fosa nazală a fost eliberată de polipi, ceea ce îl făcu să respire mai ușor.

– Dacă tot sunt aici, îi voi curăța și sinusurile, spuse chirurgul.

Îmbrăcat cu bluza albă de asistent, un student făcu un pas înapoi, vizibil deranjat de propunere.

– Este prima ta rezecție? îi șopti Rosalind.

Studentul la medicină înghiți în sec și dădu din cap afirmativ.

– Nu te speria, toată lumea reacționează așa prima dată. Du-te și fă un tur prin biroul meu și după aceea întoarce-te pentru a doua intervenție.

Tânărul plecă și Alan King, anestezistul, începu să râdă.

– O să fie mai bine acolo decât pe podea, în sala de operații, spuse Rosalind repede.

– Așa este... nu observasem. Ai făcut bine că i-ai spus să iasă afară, domnișoară, o aprobă doctorul Murray pentru a mai micșora tensiunea dintre colaboratorii lui. Asta îmi amintește de prima mea mastoidită. Nu suportam trosnetul osului în timpul răzuirii.

– Și totuși ați continuat pe același drum, se miră Rosalind.

– Oh, să spunem mai degrabă că... ramura asta a chirurgiei mi s-a părut mai ușoară.

– Glumiți. Dimpotrivă, eu cred că este un domeniu care cere multă răbdare și îndemânare.

De ce oare se subestima omul acela? Îi făcuse o bună impresie în calitate de chirurg, își spuse Rosalind nedumerită. Dar de fapt ce făcea? Nu cumva confratele lui cu cravată de mătase îl lăsa pe el cu toată munca pe cap pentru a-și vedea în liniște de operațiile lui efectuate în spitalele particulare?

În timp ce lua al doilea căruț, tânăra aruncă o privire spre vitrină. După câte se părea, încă nu venise. Probabil că la ora aceea își lua micul dejun în liniște, sau se urca în limuzina lui somptuoasă, sau își citea corespondența... De fapt de ce să vină devreme dacă nu opera în dimineața aceea? Și în defintiv, de ce avea o părere atât de proastă despre acest individ pe care îl văzuse doar de două ori, e adevărat în niște împrejurări destul de neplăcute.

Podeaua curățată strălucea atunci când fu adus al doilea pacient în sala de operații. Era de scos un polip banal și Tony Murray refuză să fie ajutat

– Pot să mă descurc și singur, cu condiția să mi se dea o mână de ajutor la sfârșit. Nu mai trebuie dezinfectat pentru următorul.

Pacientului i se făcuse numai anestezie locală. Operația dură foarte puțin. Tânăra râse ușor și mâna îi tremură puțin atunci când înnodă nojițele unei pernițe minuscule așezată sub nasul bolnavului.

– N-ai decât să râzi, domnișoară, spuse Tony Murray, dar în felul acesta pacientul nu va mai fi nevoit să-și șteargă tot timpul nasul cu o batistă care va avea în permanență o culoare dubioasă.

Atunci când îl transferară de pe masă pe cărucior, operatul schiță un zâmbet.

– Să sperăm că de-acum încolo ați scăpat de tot de el, spuse chirurgul. Ați simțit ceva?

Bărbatul se sili să răspundă, dar nu se auzi decât un mormăit.

– Efectul anesteziei se va risipi în curând și vă veți putea întoarce acasă, îl asigură medicul.

Dimineața trecu foarte repede, într-o atmosferă relaxată. Ultimul operat, un copil, a fost trimis la pediatrie. Programul se terminase.

– N-am avut nevoie de anticoagulant astăzi, remarcă Rosalind.

– Fetița a sângerat puțin. Vreau să mă duc s-o văd înainte de a pleca, spuse doctorul Murray cu un aer îngrijorat.

– Șefule, eu plec, cât vă beți dumneavoastră cafeaua, zise studentul care se simțise rău de dimineață.

– O.K.! Pe curând.

Apoi se adresă infirmierelor.

– Care este momentul care cere cea mai mare atenție?

Fetele se adunară în jurul chirurgului. Rosalind își spuse în sinea ei că era mai important pentru ele să asculte explicațiile lui decât să spele pe jos în sala de operații.

– Presupun că atunci când închideți operația. Ați spus adineauri că fetița a coborât fără nici o urmă vizibilă de sânge.

– Înainte de a-l duce înapoi în camera lui pe pacient, trebuie să ne asigurăm că nu rămâne nici o picătură de sânge în urma operației...

Ele ascultau în tăcere. Rosalind observă că infirmiera anestezistă lipsea și, găsind-o în sala alăturată, o aduse și pe ea lângă celelalte.

Doctorul King își puse boneta pe stilou și le așeză împreună cu carnetul de notițe în servieta lui. Zâmbi atunci când o văzu pe supraveghetoare. Ea recunoscu în sinea ei că doctorul este seducător și îi stătea bine în costumul negru de catifea reiată croit după ultima modă.

– Dumneavoastră nu beți cafea? se miră ea, pentru că în general medicii obișnuiau să bea câte o ceașcă la sfârșitul zilei de muncă.

– Nu astăzi, dar data viitoare o voi face cu plăcere, spuse el cu o voce amabilă.

În acel răspuns convențional, Rosalind văzu și altceva decât o simplă dovadă de prietenie.

– Trebuie să trec să văd un client personal... și apoi am de făcut o laringoscopie la maternitatea Saint Cedric.

Strecură în sacoșă un tub cu gel lubrifiant și o cutie mare cu pansamente sterile. Aparent, nu se jena deloc să utilizeze materialele spitalului, constată Rosalind.

Deodată, luă laringoscopul de pe căruciorul cu instrumente chirurgicale. Strălucea de curățenie. Convinsă fiind că aștepta plecarea ei ca să înceapă să se autoservească, începu să-și facă de lucru și cu celelalte obiecte. Apoi ridică ochii spre el și-l studie cu atenție. Din buzunarul costumului se vedea capătul unei eprubete astupate cu un dop de cauciuc.

– Frumos material, nu-i așa? exclamă ea veselă.

– Ajutoarea de infirmieră va pune totul în ordine, spuse anestezistul.

– Deocamdată se informează despre riscurile postoperatorii... În cinci minute cu doctorul Murray, va învăța mai mult decât într-o oră de curs.

Apoi supraveghetoarea se opri, frecă laringoscopul cu un prosop steril și-l puse în vitrina de sticlă alături de celelalte. La sfârșit, încuie ușa cu cheia.

– Să nu întârziați din cauza mea, spuse ea scoțându-și masca de pe față.

Îl privi în ochi cu un zâmbet ironic.

– Mi-ar plăcea să mai pot rămâne, șopti el uitând brusc de faptul că noua asistentă cu buzele atât de roșii îi dejucase planurile. De fapt, tânăra i se părea irezistibilă.

Rosalind se întoarse la infirmiere, care îl ascultau în continuare foarte atente pe chirurg. În oficiu, Tony Murray își scoase încălțămintea din pânză și acceptă cu plăcere o ceașcă de ceai.

Asistenta o sorbi repede pe a ei, apoi ceru voie șefului să plece. Voia să știe încă de pe acum ce se va întâmpla cu pansamentele murdărite în timpul operației. Descoperi că există un mic lift special pentru colectarea reziduurilor de la chirurgie.

După ce se schimbă, Rosalind Mason se simți altfel.

– Sunt bucuros că lucrez cu tine, spuse Tony tinerei, în timp ce-și punea bluza albă pentru vizite. Ca să fiu sigur, mă duc să văd cum se simte micuța... amintește-mi, te rog, cum se numește.

– Belinda Sykes.

Doctorul îi zâmbi cu simpatie și plecă. Rosalind era foarte fericită că făcea parte din echipa lui chirurgicală. Priceput și extrem de echilibrat, nu exista vreun risc de complicație sentimentală cu acel om care-i vorbise fără ocolișuri despre soția și cei doi copii ai lui pe care, după toate aparențele, îi adora.

– Ce om cumsecade, spuse Rosalind.

– E un drăguț, recunoscu domnișoara Stephen. Și în plus, îi e total opus lui Alan King!

– De ce? Mi-a făcut impresia că și el e destul de simpatic, observă asistenta.

– Simpatic... da, dacă vrei să-i spui așa, spuse ea evaziv. Imaginează-ți, totuși, că individul ăsta se plângea mereu că e un soț neînțeles și nefericit!

– Serios? În cazul ăsta, va trebui să-l țin la distanță!

– Atunci când nu-l iei prea în serios, Alan știe să fie bărbatul cel mai dulce din lume... Uneori mă întreb dacă este într-adevăr căsătorit, sau nu este decât un pretext pentru a scăpa de femeile care nu-i mai convin!

– E posibil. Am întâlnit și eu genul ăsta de personaje. În sfârșit, în ceea ce mă privește, dacă își vede de treabă la serviciu, viața lui privată nu mă interesează absolut deloc... chiar dacă ar avea și un harem întreg!

Miss Stephen zâmbi. Va fi amuzant să vadă cum își execută anestezistul numărul pe lângă noua asistentă.

– În orice caz, nu te-a scăpat din ochi nici o clipă. Nu m-ar mira deloc dacă va începe să-ți facă o curte asiduă!

– Oh, asta e puțin probabil. Prietenia noastră se va strica repede în cazul în care voi continua să-l împiedic să mai ia produse pentru uz extern.

Colega ei izbucni în râs.

– Pun pariu că a luat Totapen.

– De unde știi? Că doar n-ai asistat la prima operație! exclamă Rosalind.

– Stai liniștită, toată lumea știe. Se pricepe să ducă oamenii cu vorba. Ca să evităm riscurile unei contaminări, după ce este deschis un flacon de orice fel, acesta este aruncat, chiar dacă nu s-a golit de tot. Ei bine, Alan pretinde că ne scapă de eventuale necazuri luând flaconul consumat pe jumătate pe care-l va folosi în altă parte.

– Și evident, este plătit pentru asta.

– Desigur. În orice caz, pentru o primă luare de contact, pot spune că te-ai descurcat de minune!

Apoi aruncă o privire spre căruciorul cu anestezice.

– Am crezut că vrea să ia dezinfectant pentru o endoscopie! continuă ea.

– Așa mi-a spus și mie.

– Nu mai spune! Înseamnă că ori și-a cumpărat în sfârșit material, ori într-adevăr i-a fost frică de tine!

– M-ar mira să fie așa!

Pe buzele supraveghetoarei apăru un zâmbet ironic care dovedea din nou că simțea o bucurie interioară.

– Sunt sigură că nu a așteptat decât să te vadă întoarsă cu spatele ca să pună mâna pe laringoscop!

– Ieri m-am făcut de râs din cauza instrumentelor și n-aveam de gând să mai pățesc și azi același lucru

– Acum pot să mă duc la masă? întrebă miss Stephen.

– E deja ora prânzului? Firește. În după-amiaza asta avem programate două biopsii de noduli. Te rog să te ocupi tu de ele. Nu e nevoie de anestezie, o simplă pulverizare cu spray e suficientă. N-are rost să mai mergi în sala de operații. Se poate efectua operația pe loc, în timpul consultului.

– Am înțeles. În general, așa procedăm. Ce noroc că metodele tale sunt identice cu ale noastre!

Schimbară un zâmbet amical și Rosalind avu impresia că va fi fericită în rândul acestei echipe.

– Du-te la masă. Mă duc eu în tura a doua. Apropo, ai cumva programul operațiilor de mâine? Adu-mi-l și mie când te întorci, te rog. Aș vrea să arunc o privire asupra lui înainte să plec.

– Bine. Ah, am pus pe biroul tău carnetul de bord al blocului operator. E plin de informații utile!

Rosalind se instală confortabil în fotoliu și deschise faimosul caiet în care erau consemnate impresiile infirmierelor despre chirurgi, obiceiurile acestora în sala de operații, preferințele pentru anumite obiecte, unele gesturi specifice fiecăruia... În felul acesta, orice infirmieră era la curent cu materialele folosite pentru o anumită operație de către un anumit doctor.

Câteva pasaje o făcură să zâmbească. Colegele ei erau sincere și observațiile lor dovedeau că nu toți chirurgii erau populari. Se cufundă în lectura proceselor verbale întocmite după operații. E adevărat că Rosalind cunoștea reputația deosebită a spitalului Beatrice pentru chirurgia ei de vârf, dar i se părea pasionant să afle cum funcționează în amănunțime.

Tânăra oftă brusc. Dacă s-ar risipi norul acela care-i întuneca după-amiaza, s-ar simți de-a dreptul fericită. Se uita permanent la vitrina din care lipsea instrumentul. Când oare avea de gând individul acela brutal și arogant să-l aducă înapoi?

În aceeași clipă, pe coridor se auzi zgomot de pași. Rosalind ridică privirea. Mai întâi se zări o umbră, apoi în sala cu instrumente chirurgicale intră un bărbat care se afla chiar în fața biroului ei.

Rosalind se uită la el cu demnitate, se ridică și ieși din încăpere. Putea măcar s-o salute când intrase!

El intră în sala de operații și-și puse servieta pe un cărucior.

– Domnișoară! Domnișoară Stephen!

– Pot să vă fiu de folos cu ceva? îi propuse asistenta cu o voce glacială. Presupun că nu m-ați observat atunci când ați intrat.

Biroul ei fiind format în cea mai mare parte din geamuri, era imposibil să treci prin fața lui fără să vezi ce e înăuntru.

– Aș vrea să vorbesc cu domnișoara Stephen.

– Este la masă.

Coborî privirea spre servieta și cutiile cu pansamente pe care infirmiera care îl însoțea le pusese la picioarele lui.

Rosalind se prefăcu că nu observase nimic.

– Aș dori să-mi pună în ordine materialele, o anunță el privind-o ca și cum i-ar fi reproșat lipsa infirmierei atunci când avea nevoie de ea.

– Domnișoara Stephen trebuie să se întoarcă peste o jumătate de oră. Mie vă rog să-mi permiteți să mă retrag în

biroul meu. Tocmai citeam însemnările despre obiceiurile și micile manii ale chirurgilor acestei secții.

Privirea medicului fu străbătută de o sclipire misterioasă care nu aducea deloc a supărare.

– Da, continuă ea, aflu o grămadă de lucruri interesante despre ceea ce se petrece în blocul operator, adăugă ea zâmbind ironic.

Apoi, animată de un intens sentiment de triumf, tânăra plecă, lăsându-l lângă cutiile goale. „Nu văd de ce l-aș ajuta în afara sălii de operație", își spuse ea în gând.

La puțin timp după aceea, auzi pe cineva intrând în sala cu instrumente și încercând să deschidă vitrina încuiată cu cheia. „Acum ce mai voia?" se întrebă ea. Pașii se apropiară de biroul ei și Rosalind se prefăcu că e cufundată în lectură.

– Domnișoară!

– Domnule doctor Bradford!?

– Ai cumva cheia de la vitrină?

– Care vitrină? se interesă ea cu o voce nevinovată.

El schiță un gest vag în direcția camerei alăturate.

– Cea de acolo.

Tânăra se ridică și se apropie de el cu mănunchiul de chei în mână.

– Dă-mi-o mie. Nu te mai deranja, pari foarte ocupată!

– Nici o problemă, domnule doctor. Spuneți-mi doar ce doriți din vitrină.

– Am nevoie de dilatatoare pentru un bolnav de la etajul de dedesubt. E internat chiar aici și îmi asum întreaga răspundere pentru materiale. Îmi trebuie chiar astea de aici, pentru că sunt singurele din întreg spitalul, ai înțeles?

– Desigur, domnule doctor. Dacă știu unde merg aceste instrumente și cine le folosește, puteți să luați ce vreți.

În timp ce deschidea cutia ca să verifice ce este înăuntru, capacul uzat de trecerea timpului, alunecă. Ea voi să-l prindă dar cutia înclinată se goli și obiectele se împrăștiau pe podea. Două recipiente din sticlă gradată se sparseră cu un sunet cristalin. Medicul și asistenta se aplecară în același timp pentru a aduna cioburile și capetele li se ciocniră.

– Fir-ar să fie! exclamă chirurgul frecându-se pe frunte.

Rosalind căzuse pe pardoseală.

– Dă-mi voie să te ajut să te ridici, îi propuse el cu un aer amuzat.

– Nu e nevoie, îi răspunse ea cu un glas hotărât.

Din păcate, tânăra se poticni și fu nevoită să se sprijine de brațul medicului care o prinse cu o mână de fier.

– Vezi, eu m-am oferit să te ajut, spuse el sprijinind-o.

Apoi, brusc, strânsoarea încetă. Lui Rosalind contactul cu el i se păruse plăcut și tulburător. Întoarse fața spre el,... dar figura medicului avea un aer de nepătruns. Adunară instrumentele și Rosalind le examină pe fiecare în parte.

– La ce vă trebuie? îl întrebă ea ca să facă uitat incidentul.

– Un bărbat a intrat într-o casă ca s-o jefuiască și a băut la bucătărie ceva ce credea că este vin. Din nefericire, sticla conținea acid și hoțul nostru n-a mai avut timp decât să cheme poliția și să se predea. A fost adus direct aici. Se află într-o stare jalnică. Deocamdată, nefericitul este întrebat și eu trebuie să-i montez un cateter din cauciuc pentru a-i dilata esofagul.

– Și cum o să procedați? îl întrebă tânăra, pasionată de caz.

Pentru prima oară, Rosalind îl văzu înveselindu-se. Își trecu mâna prin părul negru și arboră din nou un zâmbet seducător. Apoi îi explică amănunțit procedura dilatării.

– În orice caz, încheie el, e un tâlhar căruia nu-i lipsește curajul. Sper că n-o să aibă necazuri după ce va ieși de aici.

– Va fi inculpat?

– Nu. Locatarii casei ce urma să fie jefuită se simt vinovați de faptul că au lăsat la vedere un lichid atât de periculos fără să-i pună o etichetă. Puteau foarte bine să bea și copiii lor din ea!

Chirurgul îi aruncă însoțitoarei lui o privire amuzată. Atunci, Rosalind își aduse aminte în ce poziție se aflase. De ce oare o impresiona atât de mult omul acela? se întrebă ea încuind la loc vitrina.

– Mai aveți nevoie și de altceva? Sunt sigură că există lubrifianți în farmacia secției, sublinie ea.

Atunci, asistenta aruncă o privire la cărucul cu anestezice. Constată că lipsea tubul de gel lubrifiant solubil în apă care servea la ungerea laringoscopului înainte de introducerea acestuia în gâtlejul bolnavului. Mai mult ca sigur că-l luase Alan King.

Doctorul Bradford urmărise privirea tinerei.

– Alan s-a servit iarăși din rezervele noastre?

Cu un aer trist, se întoarse și se uită la vitrina cu instrumente medicale în care stăteau aliniate laringoscoapele.

– Să nu împrumute niciodată vreunul din aparatele astea, îi ordonă el cu fermitate.

– Nu mi-a cerut până acum, îi răspunse ea prompt.

– Este interzis cu desăvârșire ca instrumentele astea să iasă din secție. Trebuie să fie disponibile în orice clipă.

– Vă repet, domnule Bradford, că anestezistul nu mi le-a cerut. De altfel, puteți să stați liniștit, nu-i voi ceda sub nici o formă!

El o privi drept în ochi. În aparență calmă și foarte sigură pe ea, tânăra simțea că inima îi bătea să-i spargă pieptul. „Nu trebuie să-și dea seama în nici un caz că are un asemenea efect asupra mea. Când mă gândesc că va trebui să lucrez cu el chiar aici... Dă Doamne să mă considere numai subalterna lui, pentru că altfel va fi îngrozitor...“

– Sper să te ții de cuvânt, îi răspunse el.

– Ah, aud liftul venind. Probabil că este domnișoara Stephen. Îi voi transmite instrucțiunile dumneavoastră, domnule doctor.

Tânăra plecă ținând fruntea sus. Deodată, se opri și făcu o pauză. Îi venea să râdă.

– Vă rog să n-o rețineți prea mult pentru problemele dumneavoastră personale, domnule Bradford, continuă ea, pentru că trebuie să umple cutiile cu pansamente sterile... De data asta pentru spital! Nu trebuie să ne lipsească niciodată din sala de operații.

– Dacă te vei uita cu atenție pe capacele acestora două, vei vedea numele meu scris pe ele. Mi se întâmplă foarte rar să folosesc pansamente sterile de la Beatrice în scopuri private.Se îndreptă spre domnișoara Stephen, care consulta lista cu operațiile de a doua zi. Chirurgul aruncă o privire peste umărul fetei și râse ușor.

– Avem o scleroză a urechii. Dumneata mă vei asista, domnișoară Stephen, nu-i așa?

Rosalind se înroși. Nu-i dovedea astfel că se înșelase și că nu acorda nici cea mai mică atenție noii responsabile a secției?

– Eu mă duc la masă, domnișoară Stephen, o anunță ea pe colega ei.

Chirurgul se întoarse spre ea și dădu din cap ca și cum ar fi fost nerăbdător s-o vadă plecată.

– Dacă îmi vei acorda cinci minute acum, vom vâștiga timp pentru mâine, îi spuse el infirmierei, întorcându-i în mod intenționat spatele lui Rosalind.

Începu să-i dea domnișoarei dispozițiile de rigoare pentru operația de a doua zi.

Rosalind părăsi blocul operator mușcându-și buza de jos. „Urăsc spitalul ăsta! Îl urăsc pe bărbatul ăsta și tot ceea ce reprezintă el! Ce prostie am făcut imaginându-mi fie și o singură clipă că mi-aș putea găsi locul printre oameni ca el, își reproșă ea. Nu facem parte din aceeași castă!“ Atunci, de ce visase să lucreze într-un spital de renume internațional? De ce își dorise să devină asistenta celor mai mari chirurgi din țară? Evident, pentru că auzise vorbindu-se despre succesul pe care-l repurtase spitalul Beatrice în chirurgie. Cu sufletul trist, intră în cantină.

– Pari foarte abătută! A fost o dimineață grea? se interesă Wendy Fletcher, remarcând abia mai târziu lacrimile de la colțurile ochilor verzi ai prietenei ei. Nu fi supărată! De fiecare dată e la fel, trebuie să le tiranizeze pe cele nou-venite.

– Dar nici măcar n-am apucat să lucrez cu el și deja ne-am certat de două ori!

– Uite ce este, draga mea, te sfătuiesc ca, orice s-ar întâmpla, să nu tragi concluzii pripite, îi spuse Wendy râzând. Uneori, ura seamănă foarte mult cu dragostea... Poate că într-o zi te vei arunca în Tamisa de dragul lui!

– Cum poate fi iubit un om atât de rece ca el? se miră Rosalind.

– Rece? Glumești! Ai grijă, oțelul poate deveni uneori incandescent, spuse Wendy împingând farfuria cu budincă. Beau cafeaua ca să-mi mai treacă de foame, pentru că vreau neapărat să mai dau jos câteva kilograme până-n vară. Plec împreună cu un prieten.

– Ce noroc pe tine, zise Rosalind. Pe mine, bărbații nu mă mai interesează!

Capitolul 3

Tânăra își recăpătă treptat vechile obiceiuri. Având nevoie de niște timbre pentru corespondență, se îndreptă spre cabina portarului ca să și le cumpere. Va profita de ocazie ca să-i ceară și programul spectacolelor. Și distracțiile își aveau importanța lor, desigur, dar Rosalind n-avea nici un chef să iasă din casă. În realitate, se simțea fericită numai în sala de operații, dar acest sentiment era umbrit de ceva inexplicabil.

– A, ești noua responsabilă a secției de chirurgie ORL, spuse Claude zâmbindu-i cu simpatie. Ți-am reținut figura. Îmi amintesc perfect de tine.

Scotoci prin cutia din metal și scoase la iveală niște timbre. Apoi îi dădu câteva broșuri despre curiozitățile locale, referitoare la Londra și împrejurimi.

– Mi-am transformat cabina în agenție de turism! glumi el.

După ce-i mulțumi portarului, puse scrisorile timbrate la cutie. De fapt, erau destul de puțini cei care se interesau de

soarta ei. Mătușa ei era acum plecată într-o călătorie, iar cu cei doi veri nu coresponda decât de Crăciun și cu ocazia zilelor de naștere. Mai primea din când în când vești de la fostele colege de la școala de infirmiere, dar majoritatea lucrau în străinătate sau își schimbau foarte des locul de muncă.

„Numai să ajungă la Maureen“ se gândi ea. Într-adevăr, prietena ei lucra în Arabia Saudită, o țară îndepărtată în care obiceiurile erau total diferite față de cele din Anglia. Probabil că suporta cu greutate singurătatea, departe de familie, de prieteni, fără să aibă pe nimeni apropiat cu care să râdă sau să plângă. De fapt, același sentiment o încerca și pe Rosalind în momentele acelea și de aceea se gândea la Maureen. Dar de ce se simțea singură? Cum îndrăznea să fie tristă din moment ce practica meseria pe care și-o dorise? De altfel, era convinsă că se afla la înălțimea sarcinilor sale, chiar dacă el încerca s-o intimideze, se liniști ea.

Ca să-și mai alunge gândurile negre, Rosalind clătină din cap și se întoarse în camera infirmierelor. Pe drum, se opri în dreptul terenurilor de tenis, situate în spatele unui gard format din tufișuri stufoase. Vederea terenurilor o făcu să-i revină buna dispoziție. Cel puțin putea să vină aici și să joace cu Wendy. Intră în camera ei și-și puse o bluză galbenă și un șort alb.

Dat fiind că, practic era singură pe lume, Rosalind își lua întotdeauna toate lucrurile cu ea. În felul acesta, le avea permanent la îndemână. Nu mai era nevoită să trimită S.O.S.-uri disperate pentru a i se trimite echipamentul de tenis sau puloverele la începutul iernii.

Tânăra luă câteva rufe care trebuia călcate și coborî în bucătărie. La puțin timp după aceea, văzu cu ușurare că în încăpere intra Wendy.

– Mă așteptam să te găsesc aici, zise veselă colega ei. Ce-ar fi să bem un ceai? Am cumpărat niște clătite, sunt calde încă! Dar ce văd? Ești deja în șort? Aveam nevoie de cineva ca tine care să mă scoată puțin din amorțeală. Pun ibricul pe foc și mă apuc de călcat imediat după ce termini tu.

Rosalind zâmbi. Wendy era incorigibilă. Când începea să vorbească, era greu s-o mai oprești. Termină de călcat o rochie din bumbac verde și o agăță alături de o bluză gri pe care o îmbrăca numai la ocazii, atunci când era vreo petrecere la spital.

– Există și distracții la Beatrice? întrebă ea.

– Nu prea des, răspunse Wendy. Poate și din cauză că suntem prea numeroși ca să locuim toți la un loc. Majoritatea colegilor noștri stau în oraș, dar avem o asociație muzicală foarte activă care cântă muzică pop și clasică, așa că toată lumea o apreciază. Mai avem și turneele de tenis, de badminton, de dans... și, bineînțeles, locul nostru favorit, „Vulturul“.

– Așa este, îmi amintesc de el. Am fost acolo o dată sau de două ori, însă mă simțeam atât de obosită după nopțile de gardă, încât n-am prea profitat de asemenea ieșiri!

– Eu aș zice că totuși, cu un șef ca al tău, nu va fi nici o problemă să-ți reiei vechile obiceiuri.

– Ce vrei să spui? se interesă ea cu prudență. Doar n-o fi și conducătorul clubului!

– Nu, are numai anumite baruri cu nume de păsări de pradă.

– Îl pasionează atât de mult păsările?

Wendy izbucni în râs.

– Nu prea, oricum, nu mai mult decât femeile.

– Mi se pare că îți cam plac enigmele.

– Deformație profesională! îi răspunse Wendy zâmbind. Dar, apropo, n-ai aflat? Doctorului Bradford i se mai spune și „vulturul călător?“ I se potrivește de minune, nu crezi?

– Într-adevăr, are gura disprețuitoare, privirea distantă și este mândru, impresionant și iubitor de libertate!

– I-ai făcut o descriere cât se poate de realistă!

– Te înșeli, mă gândeam la pasăre, o corectă ea.

– După câte s-ar părea, am impresia că v-ați cam încrucișat săbiile, dar o să vezi, în cele din urmă te va plăcea. Evident, este foarte reținut, dar nu insensibil.

De data asta, Wendy vorbea serios.

– Vorbește cu Anna despre treaba asta. Este asistenta de la secția de chirurgie ortopedică și soțul ei este mamoș. Ei îl cunosc foarte bine pe Bradford. Slade a studiat medicina în același timp cu el. Se pare că viața i-a fost dată peste cap de un eveniment tragic, de aceea uneori arborează aerul acela posomorât.

– Apropo, este însurat? Soția lui...

– Soția lui? Glumești!

Wendy își privi colega cu insistență. Nu-i mai pusese și înainte aceeași întrebare? Prefăcându-se că nu-i pasă de persoana lui, Rosalind o provoca pe colega ei să vorbească despre el.

– După părerea mea, este vorba despre o poveste de dragoste care s-a terminat prost. Poate că a murit? Ca să fiu

sinceră, habar n-am. Are o casă pe undeva pe la țară, unde se retrage din când în când fără să lase nici o adresă unde poate fi găsit. Anna și Slade sunt la curent cu situația lui, dar sunt foarte discreți în legătură cu acest subiect.

Wendy călcă cu multă atenție o rochie și costumul de tenis.

– Dacă vrei, putem să facem o partidă chiar în acest weekend. Astăzi sunt de gardă, dar duminică joc cu plăcere... dacă e vremea bună.

– Sunt la dispoziția ta. Abia aștept. Voi pregăti cina în bucătărie, e mai plăcut decât în sala de mese.

– Ești nouă pe aici, dar bucătăria asta veche ar avea foarte multe de povestit. A fost martora atâtor scene de dragoste, de disperare... pe scurt, de lucruri pe care ți le poți imagina și singură.

– Serios?

– Mă rog, nu chiar așa... pentru că locului respectiv îi cam lipsește intimitatea ca să faci și altceva decât să iei masa cu un prieten!

– Deci, în seara asta ești la spital? Eu trebuie să mă întorc acolo pe la cinci, ca s-o schimb pe domnișoara Stephen. Din câte se pare, în ultima lună a făcut multe ore suplimentare după plecarea pe nepusă masă a celeilate infirmiere. Apropo, de fapt de ce a plecat?

– În primul rând, nu se prea potrivea... cu ceilalți și, în plus, nu-și făcuse studiile la Beatlie's și se purta urât cu toată lumea.

Lui Rosalind i se tăie respirația.

– Dar nici eu n-am urmat cursurile de aici și m-am despărțit cu greu de unele persoane de aici.

– Mai vrei puțin ceai? Nu fi îngrijorată. I-am auzit pe colegii tăi vorbind: au o părere foarte bună despre tine.

– Adevărat? Infirmierele m-au acceptat?

– Da. Și nu numai ele.

– Oh, nu mi-l pot închipui pe doctorul Murray criticând pe cineva. N-ar face rău nici unei muște!

– El nu e singurul pe care va trebui să-l cucerești!

Rosalind se gândi la figura arogantă a chirurgului.

– Într-adevăr, se plânse ea, alții vor fi mai greu de convins!

În momentul în care începură să urce scările, se auzi soneria telefonului. Asistenta din hol răspunse.

– Domnișoara Fletcher, la telefon!

– Vin acum! strigă Wendy așezând hainele călcate peste cele ale colegei ei. Cred că este o urgență.

Wendy coborî în viteză din patru în patru trepte ca să preia legătura. În acest timp, Rosalind duse hainele colegei în camera acesteia și pe ale ei le așeză în dulap. Apoi încercă să-și facă încăperea mai primitoare. Agăță pe perete două miniaturi pe care i le dăduse bunica ei și aranjă un buchet de narcise galbene într-o glastră superbă. După ce termină, își puse pardesiul și ieși.

Nici nu apucă să încuie ușa că apăru Wendy respirând cu greutate.

– Sunt așteptată în secție... Eram sigură. Fetița operată de amigdale are o hemoragie. Din fericire, am avut grijă să las la căpătâiul ei pe cineva. Am plecat!

– Vin și eu cu tine, spuse Rosalind.

Cele două tinere se îndreptară cu pași mari spre clădirea principală a spitalului. De data asta, liftul era la parter. Wendy coborî la pediatrie, iar Rosalind la chirurgie.

– Ați venit mai devreme! se miră domnișoara Stephen zâmbind. Aici totul este în regulă. Aproape am terminat pregătirea pentru mâine dimineață. Se anunță o zi plină.

– Asta o să vedem mai târziu. Belinda Sykes, pacienta de azi-dimineață, a făcut hemoragie, așa că trebuie să pregătim totul pentru o eventuală intervenție. Să sperăm că nu este decât o alarmă falsă.

Asistenta își puse o bluză albă și se apucă să sterilizeze instrumentele.

– Domnișoară, strigă ea deodată.

Tânăra apăru imediat.

– Anunță-l pe doctorul King. Vezi dacă este în incinta și spune-i să ia legătura cu mine cât mai curând posibil. Domnișoară Stephen, te rog să-l anunți și pe doctorul Murray!

Rosalind se gândi la operația efectuată de dimineață. Chirurgul scosese amigdalele, dar lăsase la locul lor polipii nazali. Altădată, scoaterea amândurora era o practică frecventă, dar în prezent medicii considerau că e mai bine să nu opereze în același timp nasul și gâtul decât în caz de infecție.

Soneria telefonului îi întrerupse șirul gândurilor.

– Alan King la telefon.

– Bună ziua, domnule doctor. Belinda Sykes se află într-o stare îngrijorătoare. Domnișoara Fletcher, asistenta de la pediatrie, este lângă ea... Aici totul este pregătit pentru o intervenție. Sunteți așteptat.

– Ăsta da noroc! Eram pe punctul de a pleca pe terenul de golf.

În vocea anestezistului se citea dezamăgirea și Rosalind îl compătimi sincer. Dar deodată își aminti ce-i spuseseră colegele despre el. Și în plus, nu era de gardă? În cazul ăsta, trebuia să fie prezent la consultul de seară pentru eventuale anestezii locale.

Rosalind zâmbi. Wendy și domnișoara Fletcher aveau dreptate: doctorul voia doar să-i devină simpatic.

– Suntem cu toții în aceeași situație, îi răspunse ea. Sala de operații este sterilizată pentru mâine dimineață, dar e posibil să începem activitatea peste o oră!

Auzi în receptor cum doctorul oftează.

– Unde pot să vă găsesc în caz de necesitate?

– La sala de consultații. Tony este acolo? se interesă el. Mi se pare că trebuia să se ducă la o sărbătoare în familie... E ciudat că eu evit cât pot genul ăsta de petreceri pe care nu pot să le sufăr, iar el se da în vânt după ele.

– Înseamnă că nu este liber. Cine este de gardă?

– Un stagiar. Dar pentru cazul ăsta cred că nu are destulă experiență. Mă angajez eu să găsesc un înlocuitor. Într-o primă fază, mă voi asigura dacă starea pacientei necesită într-adevăr o a doua intervenție în blocul operator și te voi anunța dacă e nevoie. N-are rost să alertăm toată echipa pentru un fleac.

– Vă mulțumesc... vă rămân datoare...

– Sper că așa va fi, comentă el pe un ton mieros, care o făcu pe tânără să se înfioare.

Închise telefonul. Ajutoarea de infirmieră ștergea geamurile galeriei rezervate spectacorilor și ecranul video. De acum încolo, studenții vor rămâne în afara câmpului

operator și vor urmări intervențiile pe ecran. Apoi întocmi în caietul secției o notă referitoare la folosirea vitaminei K.

„Când va sosi fetița, în cazul în care va sosi, să mi se comunice imediat numele medicamentelor prescrise după operație. Le voi scrie pe tabel pentru ca anestezistul să nu administreze din greșeală o doză prea mare. Dacă în timpul unei operații ți se dă un ordin și două persoane se oferă să-l execute, vei veni să-mi arăți totuși produsul folosit, chiar dacă sunt ocupată. Dacă am cea mai mică îndoială, voi verifica întrebându-l pe chirurg".

Ceasul arăta ora patru și jumătate când telefonul sună din nou.

– Wendy la telefon. Fetița își înghite saliva la intervale regulate și pălește văzând cu ochii. Și-a recăpătat cunoștința și tot ce înghite ajunge direct în stomac. Pierde mult sânge. I s-a făcut o injecție intramusculară cu vitamina K. Mai ai?

– Da, mai am o fiolă. Aici, totul este pregătit. Ad-o peste cinci minute dacă vezi că sângerează în continuare, îi sugeră Rosalind.

– Deci, așa rămâne. M-am întâlnit cu Alan. Este la dispoziția noastră.

– A găsit vreun chirurg? Murray nu este la spital.

– Totul este organizat! Tu ocupă-te doar de cărucior și de pompă. Vom avea cu siguranță nevoie de o sondă gastrică pentru a evacua sângele în caz că vomită după operație.

– Totul este pregătit.

Tânăra auzi apa curgând în zona aseptică. Perfect, își spuse ea, domnișoara Stephen nu lasă nimic la voia

întâmplării. Apoi își puse masca și intră în sala de operații. Luă o cutie cu mănuși sterile și o deschise.

Lângă chiuvetă, fata de la instrumentele chirurgicale își ștergea mâinile cu o cârpă pe care i-o întinsese asistenta; lângă ea stătea un bărbat îmbrăcat în costumația verde de chirurg și încălțat cu ghete din pânză.

– Du-te și anunță-l pe doctorul King să aducă bolnava direct aici, ordonă Rosalind.

Apoi, cu ajutorul unei pensete lungi, luă un prosop sterilizat și i-l întinse chirurgului. Cu răsuflarea tăiată, îl recunoscu pe doctorul Peregrine Bradford. După ce și-a șters cu grijă mâinile, luă o pereche de mănuși, le pudră cu talc și le trase cu ușurință pe degete.

Era absurd, dar respiră ușurată atunci când constată că mănușile erau noi și pe măsura lui. Dat fiind caracterul lui nesuferit, își spuse ea, ce s-ar fi întâmplat oare dacă ar fi fost rupte?

– Mulțumesc, domnișoară, spuse el cu amabilitate.

Rosalind simți că roșește sub mască. Poate că o confundase cu altcineva, sau era distrat, sau o ignora în mod intenționat... Dar momentul nu era prea bine ales pentru a răspunde la asemenea întrebări. Se auzi zgomotul liftului oprindu-se în dreptul etajului lor și cărucul fu împins în sala de operații.

Fără să mai piardă timpul, Alan King aplică un pansament cu cloroform pe fața lividă a copilului care adormi imediat.

– Să sperăm că va fi de-ajuns, comentă chirurgul. Voi încerca să acționez cât se poate de rapid!

Cu ajutorul unei pense Boyle Davis, blocă gura fetiței. Figura lipsită de viață a copilului o impresionă puternic pe

Rosalind. Pierduse mult sânge și, datorită vigilenței infirmierelor, fusese evitat un accident fatal. Într-adevăr, în aparență nu exista nici un semn prin care să se poată descoperi că fata suferise o hemoragie. Numai infirmiera de gardă, observând că fetița își înghite în mod repetat saliva, a dat semnalul de alarmă.

Infirmiera îi dădea chirurgului pansamentele pe care acesta le aplica pe rană pentru a elibera locul sângerării. Deodată, becul care strălucea pe fruntea chirurgului lumină un punct foarte mic care supura abundent.

– Sutură, ordonă el.

Domnișoara Stephen îi întinse imediat un ac lung și încovoiat de care atârna un fir de mătase.

– Perfect. Refac punctul pentru mai multă siguranță.

După ce termină, se așeză să examineze caverna de culoare roz. Cu ajutorul pansamentelor aplicate succesiv, verifică dacă mai existau și alte surse de hemoragie.

– Aici... dar nu văd ce vase de sânge trebuie ligaturate!

Ridică privirea spre anestezist, care veghea bolnava la capătul mesei de operație.

– În cazul ăsta, nu pot să folosesc adrenalina de sinteză. Ce putem folosi în locul ei? întrebă chirurgul.

– Nu credeam că intervenția va dura atât de mult, mărturisi Alan King, cu un aer glumeț. Dacă absoarbe doar un strop, nu i se va întâmpla nimic...

– Nici nu vreau să aud de așa ceva! exclamă doctorul Bradford. Un asemenea amestec periculos produce adesea perturbări cardiace. Eu refuz să-mi asum acest risc.

Atunci se adresă asistentei.

– Dumneata ce părere ai domnișoară? Ce produs ai alege?

– I s-a făcut o injecție cu vitamina K ce ar trebui să-și facă efectul curând. Mai rămâne glucoza... E adevărat că e cam demodată, dar înainte era folosită împreună cu cloroformul la scoaterea amigdalelor și polipilor.

Rosalind luă o fiolă cu lichid vâscos și vărsă puțin într-un creuzet, apoi, stând în picioare lângă chirurg, îi studie mișcările. El îmbibă o compresă cu glucoză și o aplică peste punctul care sângera. Apoi, după câteva secunde care i se părură interminabile lui Rosalind, dădu la o parte țesătura. Rana era închisă și Rosalind putu să respire din nou în mod normal.

– Bravo! exclamă anestezistul pe un ton sarcastic. Ai mereu la îndemână un flacon cu venin de viperă, domnișoară?

Făcu o pauză și apoi continuă râzând:

– Sau poate și alte leacuri-minune? Ce părere ai despre măruntaiele de pui? Și asta este o veche metodă.

Rosalind își rumega furia în tăcere. Ce personaj odios! Știind că doctorul Bradford îi va da cu siguranță dreptate, el încerca s-o ridiculizeze pentru a-și masca lipsa de profesionalism.

Dar brusc, vocea aspră a chirurgului îl făcu pe anestezist să-i piară cheful de râs.

– Veninul de viperă al lui Russel se mai folosește și acum destul de frecvent în caz de alergie, de exemplu. În cazul nostru, glucoza este foarte indicată, deoarece nu crește tensiunea arterială și permite oprirea hemoragiei.

Apoi făcu un semn către Rosalind, căreia nu-i venea să-și creadă urechilor.

– Îți mulțumesc, domnișoară. Acum, fetița este în afară de orice pericol.

– E necesar să-i facem o spălătură stomacală?

– Nu. A vomitat chiar înainte de a intra în blocul operator, așa mi-a spus domnișoara Fletcher. S-a făcut bine că a fost adusă aici, pentru că pierdea deja foarte mult sânge.

Chirurgul scoase instrumentul care ținea gura pacientei deschisă în timpul intervenției, apoi șterse fața palidă a copilei cu o compresă umedă.

– Luați-i tensiunea și aveți grijă să i se ia temperatura vreme de câteva ore de aici încolo, îi ordonă el infirmierei.

Doctorul Bradford aruncă apoi o privire spre tabelul pe care Rosalind notase dozele de medicamente pe care le luase Belinda și dădu din cap aprobator.

– Așa-mi place să se procedeze! În sfârșit s-a luat o măsură care ne face să câștigăm timp și să eliminăm anumite riscuri. Unde ai învățat să faci asta? În școala de infirmiere?

– Nu, îi răspunse ea.

Rosalind își mușcă buza de jos. Ar fi preferat să nu-i răspundă, însă chirurgul stătea lângă ea și o privea insistent.

– Aici, la secția de obstetrică, spuse ea cam fără tragere de inimă.

– Atunci înseamnă că nu e totul prost la Beattie's, nu-i așa?

– N-am afirmat niciodată așa ceva, se grăbi ea să spună. Altfel, nu m-aș mai fi întors aici!

– Așa este, dar am avut impresia că ai regretat acest pas.

Cărucul se îndepărtă, împins de infirmiera care ținea în cealaltă mână flaconul cu soluție intravenoasă. Datorită

lichidului care curgea picătură cu picătură, fetița operată își recăpătase roșeața din obraji.

– Timpul de coagulare nu a fost verificat înainte de venirea ei aici, spuse Rosalind ca să schimbe subiectul. Nu este imprudent înainte de acest gen de intervenție chirurgicală?

– Nu-ți scapă nimic, domnișoară, și din nou ai dreptate!

Apoi, când văzu că doctorul Bradford încruntă din sprâncene cu asprime, tânăra se întreba ce mai avea de zis. De ce făcea figura aceea? Ca și când i-ar fi ghicit gândurile, el îi zâmbi.

– În schimb, nu ești prea rapidă cu servirea cafelei!

– Oh, domnișoară, strigă ea, este cafea? Îmi pare rău, domnule doctor, mi-e teamă că am uitat să facem.

El își dădu masca jos.

– Nu e prea grav. Nu te mai uita la mine de parcă aș vrea să te mușc. Mă duc să mănânc ceva la „Vulturul".

Apoi se uită de jur-împrejur prin încăperea în care domnea dezordinea.

– Ai destul de lucru ca să pui totul la punct aici. Trebuie să fie gata neapărat la ora opt și jumătate.

– Opt și jumătate? Mie mi s-a comunicat un alt program...

– După aceea operez în altă parte. Evident, dacă n-ai timp să termini... spuse el ironic.

– Ba da, răspunse ea cu vehemență. Aș vrea numai să știu ora la care vin pacienții. Bănuiesc că infirmierele știu când să le administreze premedicația.

Tânăra văzu cu satisfacție că figura chirurgului se întunecă. În clipa aceea, apăru Alan King.

– La ora opt și jumătate mâine dimineață, Alan, n-ai nimic împotrivă, nu-i așa?

Expresia de plictiseală de pe fața anestezistului fu înlocuită de un zâmbet.

– Perfect, comentă chirurgul frecându-și mâinile mulțumit.

Apoi le făcu un semn cu capul în loc de salut și plecă.

– Ce personaj ciudat! Mă așteptam să-mi facă reproșuri atunci când m-am întors în cameră. Aveam de gând să-mi cer scuze pentru ceea ce s-a întâmplat în timpul operației și sunt sigur că el știa asta. În mod intenționat m-a lăsat să cred că era furios pe mine și când colo... mă întâmpină cu un aer de copil cuminte... De fapt, știe că nu-mi place să mă trezesc devreme ca să vin la spital și că infirmiera șefă nu agreează întârzierile din cauza cărora personalul se vede nevoit să se grăbească...

– Ai mare dreptate în privința asta. Mereu este așa? întrebă ea.

– Tot timpul! îi răspunse Alan cu convingere. Trebuie să ne aliem amândoi, ca să ne apărăm!

Cum el stătea cam prea aproape de ea, Rosalind se depărtă brusc de el.

Atunci, Alan King se uită la ceas.

– Și eu aș vrea să mănânc ceva, dar nu la „Vulturul“. N-am chef să-mi petrec seara în preajma fermecătorului nostru șef!

– Ei bine, așa cum ai observat, și domnul doctor are mult de lucru pentru mâine. La revedere.

Rosalind și infirmiera intrară în camera de sterilizare. Chiar dacă doctorul Bradford, zis și „vulturul pelerin", era un om extrem de nesuferit, n-avea nici un chef să se alieze cu Alan King împotriva lui.

– Fă ordine în sala de operații în timp ce eu sterilizez instrumentele chirurgicale, îi spuse ea colegei. Dacă vrei să faci o pauză, ar fi bine s-o iei înainte să speli pe jos.

– Nu, mulțumesc, domnișoară. Eu locuiesc în reședința de pe deal și seara iau mereu o cină copioasă după serviciu. Dar... dumneavoastră?

– Deocamdată nu mi-e foame deloc. Prefer să scap mai întâi de sarcinile pentru mâine. Știai că programul operațiilor începe cu o oră mai devreme?

Domnișoara Stephen își înăbuși un strigăt.

– Îmi închipui ce mutră va face infirmiera șefă atunci când va afla! Doctorul știe că exagerează puțin cu exigențele astea. Va trebui să ne sculăm cu noaptea în cap!

– Nu neapărat, dacă nu pierdem timpul acum. Ai nevoie de o noapte bună de somn ca să reziști la cele două operații complicate.

– Eu? Chiar vreți să vin?

– Da, va fi mai ușor pentru mine să supraveghez lucrurile. Eu mă voi ocupa de microscop. Din fericire, am mai lucrat în microchirurgie în timpul stagiului în terapie intensivă. Acolo veneau o mulțime de victime ale accidentelor de circulație.

– Repararea mâinilor și picioarelor n-are nimic de-a face cu ORL-ul, spuse domnișoara Stephen.

– Și cu toate astea, vasele de sânge și venele sunt cusute conform aceluiași principiu, sublinie Rosalind.

Peste câteva clipe, asistenta se uită la ceasul de pe perete.

– E timpul să pleci acasă, domnișoară Stephen. Ai muncit cât patru și nu cred că ai avut timp să faci o pauză. Vei recupera orele suplimentare prestate în timpul weekendului, îi sugeră Rosalind.

Figura infirmierei se lumină.

– Dacă îmi iau o jumătate de zi în plus, îmi voi permite să dau o fugă până la părinții mei.

După ce instrumentele chirurgicale fură sterilizate, infirmiera plecă, înainte de a i se mai trasa alte sarcini.

Rosalind Mason își termină treaba destul de târziu. Când se afla pe picior de plecare, se simți ușurată că își îndeplinise îndatoririle de serviciu. Cel puțin, își spuse ea, doctorul Bradford îi apreciase metodele de lucru.

Când ajunse afară, cu paltonul pe umeri, inspiră adânc aer în piept. Aerul proaspăt îi făcea foarte bine după o zi petrecută în secție.

În acel moment o zări pe Wendy, care ieșea dintr-o clădire alăturată și se grăbi s-o ajungă din urmă.

– Ai terminat programul? Și eu! Fetița asta ne-a cam speriat!... Cum a fost? E totul pregătit pentru mâine?

– Mă bombardezi cu prea multe întrebări. Ce vrei să știi în primul rând?

– De la copii am căpătat acest obicei urât. La spital, toți urlă după mine și eu sunt nevoită să strig ca să mă fac auzită!

Colega ei zâmbi. Auzise că Wendy își conduce foarte bine secția, îmbinând umorul cu blândețea și autoritatea.

– Mâine începem programul în zorii zilei... cel puțin unii dintre noi! Șeful va veni la ora opt și jumătate, ca să se sterilizeze.

– Ce l-a apucat? E cam matinal, dat fiind că aproape toată lumea locuiește în afara spitalului. De ce vine atât de devreme?

– Avem de făcut două operații foarte grele și o mastoidită.

– Cât va dura?

– Nu știu. Totul depinde de chirurg și până acum nu l-am văzut pe doctorul Bradford la treabă.

– M-am mai liniștit. Credeam că „iubirea“ ta pentru el te va împiedica să fii obiectivă și acest lucru ar fi dat naștere la anumite prejudecăți, dar acum constat cu bucurie că nu este cazul să-mi fac griji! Sunt moartă de foame! continuă ea când ajunseră în hol. Am ronțăit câțiva biscuiți în secție, dar asta nu e mâncare! Ai luat masa de seară?

– Nu, adineauri nu mi-era foame, poate din cauza evenimentelor de mâine. Unde am putea să mergem?

– La „Vulturul“ propuse Wendy. Sandvișurile lor calde cu brânză și tartele cu mere sunt nemaipomenite.

– Nu vreau la „Vulturul“, scânci Rosalind.

– De ce? Ai auzit ceva rău despre local?

– Nu, dar sunt sigură că e aglomerat... și în plus, doctorii Bradford și King spuneau că se duc acolo în seara asta...

– Și ce dacă? Îl vezi cumva pe doctorul Bradford catadicsind să vină să împartă cu noi cina noastră umilă?

Izbucniră amândouă în râs și începând din clipa aceea Rosalind se hotărî să nu-l mai ia pe șeful ei prea în serios și își propuse să nu se lase intimidată de el.

– Oricum, Alan va fi la bar, nu ne va deranja prea mult.

– Uite ce este, n-am nici un chef să-i văd și în seara asta... evident, tu n-ai avut plăcerea să-i suporți toată ziua.

– Parcă ți-ar fi frică de el și asta mă miră.

– Nu, dar aroganța lui mă scoate din sărite.

– E un tip perfect, dacă știe că nu-i este permis totul. A împrumutat deja ceva materiale, așa este?

Rosalind dădu din cap.

– Anunță-l imediat că nu-i vei mai tolera mult timp atitudinea și atunci nu va mai insista. Ce-ar fi să mergem la noua prăvălie de cartofi prăjiți de la capătul străzii? O să stăm la coadă și o să venim acasă cu hainele mirosind a ulei încins, dar în definitiv...

– Sunt buni?

– Nu sunt răi, am fost acolo o singură dată. Hai să ne schimbăm repede de haine și să plecăm.

Rosalind se dezbrăcă de uniforma de asistentă medicală și-și eliberă părul bogat și blond care i se revărsa pe umeri. Își dădu cu puțin luciu pe buze și își puse un pardesiu din lână roșie peste rochia de culoare bleu-turcoaz. Apoi își luă din dulap o poșetă neagră asortată cu pantofii și se întâlni cu Wendy în hol. Colega ei purta o haină din blană de miel care-i făcea chipul oval mai plăcut și mai feminin.

– Câtă eleganță, draga mea, ca să mergem până la negustorul de cartofi prăjiți din colțul străzii! o ironiză Rosalid.

– Dar la tine nu te uiți? În sfârșit, din fericire, locuitorii acestui cartier își dau imediat seama cine face parte din personalul spitalului. În felul acesta, nu ne asumăm nici un risc. E foarte posibil ca și unii foști pacienți să mă recunoască și să vrea să stea de vorbă cu mine.

Wendy se uită la prietena ei cu un aer invidios.

– Nici nu-ți dai seama ce norocasă ești! Ai putea să te duci acolo în fiecare zi incognito, deoarece așa, cu părul lăsat în jos, ești de nerecunoscut. Pe când eu, deși mi-am schimbat adesea înfățișarea, nu mi-a ajutat la nimic!

– Uneori e folositor, dar eu nu mă aflu de multă vreme aici ca să pot fi identificată ușor.

Cele două tinere o luară pe aleea centrală și ieșiră pe poarta uriașă a spitalului, care era deschisă în permanență.

– Ar trebui să aibă loc o revoluție ca să o văd închisă, spuse Wendy. Îmi place la nebunie poarta asta. Când trec seara prin dreptul ei, mă gândesc imediat la casa părinților mei, îi explică ea cu o ușoară nostalgie. Ai să vezi că, după câteva zile, vei avea și tu aceeași impresie!

– Dacă toată lumea ar fi ca tine sau doctorul Murray, m-aș simți de pe acum ca acasă!

Rosalind se întoarse pentru a arunca o ultimă privire clădirii în care se afla secția de chirurgie, ale cărei contururi se profilau în semiîntunericul serii.

– Mă întreb dacă mă voi înțelege vreodată cu doctorul Bradford.

Dar de ce o interesa atât de mult ce gândea el despre ea? Această întrebare o preocupa atât de mult încât, pentru

prima oară în viață, e își făcea griji în legătură cu imaginea ei. De obicei făcea abstracție de oamenii care o enervau, pur și simplu evitându-i.

Dar imaginea șefului ei, în timp ce ștergea fața Belindei cu o compresă îi revenea mereu în memorie. „Cred că se poartă minunat cu copiii", se surprinse ea gândind.

În momentul acela zăriră luminile prăvăliei. Chiar și la ora aceea, mai erau câțiva clienți care așteptau.

– Bună seara, domnișoară Fletcher, se auzi o voce de bărbat.

Rosalind văzu amuzată cum un necunoscut cu obrajii rumeni care mirosea foarte tare a bere se apropie de Wendy pentru a-i vorbi despre fiul lui, care avusese niște probleme cutanate, din câte își dădu ea seama.

– Dacă se simte tot rău, spuneți-i să vină din nou la consultație.

– Nu va accepta niciodată... în afară de secția dumneavoastră, nici nu vrea să audă de spital! Ce-ar fi să-l aducă soția mea, doar pentru un control de rutină?

– Bine, cu condiția să vină într-o zi de consultație, ca să-l poată vedea și un medic.

Apoi individul luă puiul și cartofii comandați, și plecă, după ce o salută pe asistenta de la pediatrie cu un semn din cap.

– Pare un tip simpatic, spuse Rosalind.

– Așa este, dar el și soția lui l-au hrănit extrem de neadecvat pe băiețelul lor. A trebuit să-i facem foarte multe analize ca să putem determina cauza alergiei de care

suferea. A fost stabilit un regim foarte sever care s-a încredințat părinților. Aceștia nu au decât datoria de a-l respecta, dar cu toate astea, vin la noi o dată la trei luni pentru a se asigura că totul este în regulă. Cred că micuțul ține foarte mult la noi. Este un băiat foarte deștept. Într-o săptămână, cât a stat în spital, a citit mai mult decât într-un an la el acasă!

Mâncarea era într-adevăr apetisantă și când văzură puii făcuți la rotisor, le lăsă gura apă.

Porniră înapoi spre spital, fiecare cu câte o sacoșă în mână.

– Genul ăsta de mâncare pentru seară nu e prea rafinat, dar de fapt ce importanță are? Nu pot să mă abțin, recunoscu Rosalind.

– Nu pot să mai aștept, spuse Wendy rupând un colț al pachetului.

Își strecură două degete înăuntru și scoase câțiva cartofi prăjiți.

– Îmm... sunt minunați. Gustă și tu, sunt calzi încă.

– Nu acum, mulțumesc.

Erau învăluite de un miros de prăjeală foarte puternic. Ajuseră în grădina spitalului Beatrice, priviră în jurul lor și râseră. Nu era o crimă să cumperi mâncare noaptea, dar nu erau bine văzute infirmierele care ieșeau noaptea pe furiș.

– Vino, nu mai este nimeni, o asigură Wendy alergând spre hol, strângând la piept prețiosul ei pachet pentru a putea merge mai repede.

Rosalind o urmă, dar mai încet. Deodată auzi o portieră trântindu-se în parcarea din dreapta ei și o umbră care cobora din mașină. Individul venea drept spre ea. Trecu atât de aproape de ea, încât îi căzu sacoșa cu mâncare și, pentru

a doua oară în ziua aceea, li se ciocniră capetele atunci când Peregrine Bradford se aplecă pentru a o ajuta să ridice pachetul cu cartofi prăjiți. El i-l întinse cu un zâmbet ironic pe buze și asistenta cu părul blond îngăimă câteva cuvinte de mulțumire înainte de a o zbughi spre holul clădirii. Se întoarse o dată, ca să vadă ce se mai întâmpla în urma ei, apoi Rosalind dădu buzna în bucătărie unde prietena ei se prăpădea de râs.

– Ce caută aici la ora asta? o întrebă ea. Există vreo urgență? Trebuie să telefonez în secție?

– Liniștește-te, o sfătui Wendy. Deasupra camerei noastre se mai află una în care doarme el uneori atunci când începe programul devreme, de exemplu.

După ce mâncară și băură câte o cafea, Rosalind se simți mai bine. Acum putea să râdă din toată inima de noua ciocnire cu doctorul Bradford. De fapt, în seara aceea n-o impresionase atât de mult, i se părea o ființă la fel ca toate celelalte.

Când Wendy se cufundă în lectura unei reviste pe care o uitase un pacient la spital, Rosalind se retrase în camera ei. Gândul că se va putea întinde în pat o bucura, cu atât mai mult cu cât urma să aibă o zi foarte grea.

„Sper că nu m-a recunoscut“ își spuse ea vârând cheia în broască. În clipa aceea, tânăra simți că este cineva pe palier. Își dădu la o parte șuvițele blonde ale părului, dar nu-l văzu pe bărbatul care făcea o pauză înainte de a urca la etajul superior.

Stând nemișcat, doctorul Bradford se uita ca vrăjit la fața adorabilă a asistentei cu ochi verzi și tenul ca piersica. În privirea lui apăruse o strălucire stranie.

Capitolul 4

– Am șters-o, spuse Rosalind înghițindu-și cafeaua dintr-o sorbitură.

– Dar n-ai mâncat nimic. Ai destul timp la dispoziție!

– Nu mai am decât o oră! Tipul ăsta mă umple de nervi, Wendy. De când am venit, îmi impune un ritm de lucru infernal!

– Stai liniștită, sunt sigură că totul va fi bine. Ai marele noroc că lucrează împreună cu domnișoara Stephen, care este într-adevăr formidabilă. Și pe urmă, nu e prima ta operație în blocul operator. Chiar dacă tehnica doctorului Bradford este diferită de altele, totuși, corpul uman nu se schimbă.

Rosalind se mai relaxă.

– Ce bine că ești alături de mine! Îmi voi aduce aminte de cuvintele tale atunci când toate îmi vor merge pe dos. Cineva mi-a dat un sfat contra tracului: să mi-l imaginez pe interlocutorul meu în pijama!

Wendy izbucni în râs.

– În meseria noastră, ar trebui să găsim altceva! Pijamaua nu seamănă cu uniforma pe care o poartă chirurgii?

Apoi oftă și continuă:

– Unde o fi splendoarea sălilor de operații despre care vorbește toată lumea?

Deodată, un zâmbet îi lumină fața.

– Ți-l poți imagina pe bătrânul Bradford în chiloți?

– În nici un caz, dar pentru un chirurg șef nu este atât de bătrân. Apropo, mai știi ceva de Belinda?

– Infirmiera de gardă părea mulțumită. Fetița a cerut o înghețată la ora patru dimineața.

– E normal. Întotdeauna li se permite așa ceva copiilor înainte de operație. Pentru ei reprezintă o recompensă care mai are și avantajul că le calmează durerea, deoarece răceala anesteziază rana!

Rosalind plecă din clădirea centrală, regretând că nu se putea bucura de dimineața aceea însorită. O briză ușoară mișca frunzele copacilor. Din păcate, în loc să se plimbe prin grădină, asistenta urcă în secția de chirurgie. În blocul operator, toate luminile erau aprinse. Pereții străluceau de curățenie și un miros ușor de dezinfectant și anestezic venea dinspre ușa batantă din sticlă unde primul pacient aștepta să intre în sala de operație.

De fapt, bolnavii aveau rareori ocazia s-o vadă, deoarece erau deja adormiți atunci când intrau și ieșeau din sală.

Alan King era pregătit. De data asta își fixase cu grijă masca. În ochii lui de culoarea alunei juca o sclipire poznașă. O văzu pe noua asistentă îmbrăcată în costumația informă care o acoperea de obicei din creștet până-n tălpi și

profită de ocazie ca s-o studieze cu atenție. Rosalind simți privirea anestezistului asupra formelor seducătoare ale trupului ei când intră în biroul ei. Tânăra își schimbă rapid hainele și reveni în sala de operație. Camera rezervată chirurgilor avea ușa închisă. Ochii verzi ai Rosalindei se luminară, asortându-se de minune cu masca pe care o purta în dreptul gurii. Într-adevăr, chiar dacă nu-l asista chiar ea pe chirurg, asistenta purta o mască verde, pentru a se deosebi de celelalte infirmiere și de spectatorii îmbrăcați în alb. Funcția ei îi impunea acest lucru.

Cineva verifică dacă funcționează microfonul din sala de operație și amfiteatrul destinat publicului de specialitate. Unul dintre aceștia îi sfătui pe ceilalți să păstreze tăcerea, deoarece doctorul Bradford va auzi totul și va pune cu siguranță întrebări la care va fi greu să se răspundă corect. Aparatura audio-vizuală fu pregătită, pentru ca operația să fie filmată și comentată simultan de către echipa chirurgicală.

După ce bolnavul fu așezat pe masa de operație și informațiile fură scrise pe panou, studenții își luară notițe. Apoi, ușa biroului chirurgilor se deschise și doctorul Bradford își făcu apariția, gol până la brâu.

Fascinată, Rosalind nu-l scăpă din ochi.

– Parcă ar fi un pirat, șopti domnișoara Stephen zâmbind pe ascuns.

Un pirat superb și viril, constată Rosalind. El aruncă o privire de jur-împrejur și-i făcu semn infirmierei responsabile cu instrumentele chirurgicale să-l urmeze. Domnișoara Stephen se apropie de el. Apa de la robinet

țâșni și-l stropi pe chirurg. Picăturile strălucitoare de pe pieptul lui musculos stârni în trupul lui Rosalind o tulburare greu de descris. Tremurând de emoție, tânăra își luă ochii de la el.

Câteva clipe mai târziu, chirurgul, îmbrăcat cu bluza lui specifică, era pregătit să înceapă prima intervenție. Rosalind fixă microscopul chirurgical și se asigură că funcționează corect. Ca să-i ușureze mișcările, asistenta înconjură aparatul cu câteva prosoape sterilizate.

– Perfect! Ești gata, Alan?

Anestezistul făcu semn cu capul și branșă tubul cu protoxid de azot, în timp ce un ecran așezat în stânga lui putea să supravegheze ritmul cardiac al bolnavului pe toată durata intervenției.

Stagiarul care în ziua anterioară se simțise rău nu părea nici azi într-o stare mai bună. În plus, observă Rosalind, își mai pusese și niște mănuși prea mari pentru mâinile lui. Cum va suporta prima incizie? se întrebă ea. Și zgomotul de oase râcâite? Unele persoane asistau fără nici o problemă la anumite operații care transformau sala în adevărat abator, dar erau înspăimântați de intervențiile de tip ORL, își spuse tânăra.

Căruciorul cu instrumente fu descoperit și operația începu. Stagiarul nu avea ce face la început, dar ținea mâinile în sus, așa cum îl învățase chirurgul. Stătea atât de aproape de doctor, încât îl împiedica pe acesta să vadă bine câmpul operator. Chirurgul se dădu brusc înapoi și atinse din greșeală cu degetele bluza unei infirmiere.

– Mănuși, comandară două voci în cor.

Doctorul Bradford mormăi câteva cuvinte referitoare la incompetența anumitor stagiari, apoi Rosalind îl rugă pe bietul student s-o urmeze. Tânărul își scoase mănușile contaminate și le aruncă la coșul de gunoi sub privirile vigilente ale asistentei.

– E mai bine că s-a întâmplat așa, spuse veselă Rosalind.

– Cum adică?

– Astea erau prea mari. Cum crezi că ai fi putut să operezi în condițiile astea? Câțiva milimetri în plus sunt suficienți ca să-ți stânjenească mișcările. Ia-le pe astea. Puneți-le cu mare atenție.

Stagiarul îi zâmbi.

– Te simți mai bine? Așteaptă un minut, șeful este ocupat, mai spuse ea.

El o privi nedumerit.

– N-are rost să te îmbolnăvești atât de curând. Acum du-te înăuntru și fii atent la mănuși!

Stând lângă aparatele lui, anestezistul o urmărea cu privirea pe asistenta din sala de operații în timp ce ea își făcea treaba cu discreție. Într-adevăr, Rosalind executa un ordin, asigura perfecta desfășurare a intervenției cu o eficiență care stârnea admirația lui Alan King. Mai descoperi și zâmbetul tinerei la care nu rămăsese deloc insensibil.

Pacientul suferea de o scleroză a urechii și operația avea drept scop introducerea în interior a unei proteze

minuscule care i-ar fi permis să audă din nou ca înainte. Datorită microscopului chirurgical, această operațiune părea mai ușoară, dar cu ochiul liber îți puteai da seama cât de minuțioasă era acea muncă de precizie.

După ce execută partea cea mai delicată a operației, chirurgul puse câteva întrebări studenților, ca să se mai relaxeze.

– Ce șanse de ameliorare a capacității auditive a pacientului există?

Tinerii medici avură păreri diferite, unii fiind mai optimiști decât alții.

– În orice caz, sper că realitatea va infirma părerea noastră despre tehnica mea! observă șeful pe un ton sarcastic.

Atunci când chirurgul le explică de ce operația trebuia în principiu să reușească, în galerie se auzi un murmur admirativ. Îi convinsese, își spuse Rosalind care continua să-l fixeze pe doctorul Bradford. El se aplecă deasupra balansoarului pentru a vedea rezultatul final înainte de a lăsa locul celei care efectua pansarea.

Atât echipa de chirurgi cât și studenții luară o pauză de un sfert de oră. Rosalind își bău cafeaua și își aruncă privirea prin ușa din sticlă. La tipul acela de operație, curățarea sălii nu dura prea mult.

Mai purta și acum lănțișorul cu medalion în jurul gâtului Uitase să și-l scoată înainte de culcare și acum bijuteria îi stânjenea mișcările. Și-l scoase și-l puse pe birou. În clipa aceea, cineva bătu la ușă.

– Intră.

– Dau o fugă până la etajul de dedesubt ca s-o văd pe Belinda Sykes... Probabil că nu voi mai avea timp să fac vizita prea curând. Îmi dai voie cinci minute, domnișoară?

– Firește, domnule Bradford... dar nu în ținuta asta.

Era îmbrăcat încă în hainele de lucru, ceea ce n-avea de fapt nici o importanță, deoarece își va pune alte haine pentru următoarea operație, dar era interzis să circule cu ghetele chirurgicale în afara sălii de operație.

– Domnișoară! Adu te rog, pantofii domnului Bradford, îi ordonă ea unei infirmiere. Se poate schimba în biroul meu.

Doctorul se supuse tinerei, o privi cu calm și apoi își încălță mocasinii din piele făcuți impecabil cu cremă.

– Le las la dumneata. Mă voi întoarce pe ușa asta ca să mă încalț direct cu ei, îi spuse el politicos... dacă îmi dai voie, desigur...

Mulțumită să constate că el respecta în mod strict regulamentul, tânăra dădu din cap. De ce oare se simți ușurată atunci când el plecă?

După ce verifică instrumentele pregătite pentru operația următoare, se întoarse la biroul ei ca să semneze în registrul care consemna dările de seamă ale intervențiilor chirurgicale. Doctorul era acolo. Își scotea pantofii de oraș. Ea dădu buzna în sala de operații ca să anunțe echipa. În clipa aceea, ușile liftului se deschiseră și al doilea pacient intră în blocul operator.

A doua intervenție se desfășură într-o atmosferă relaxată. După mastoidită, unii studenți plecară și microscopul fu așezat cu grijă într-un colț. Acum, iluminarea era mai plăcută și toată lumea părea mai destinsă. Spre marea ei mirare, Rosalind constată că acolo condițiile de muncă erau foarte agreabile și recunoscu cam fără tragere de inimă că toate astea se datorau talentului chirurgului. E adevărat că era arogant și aspru uneori atunci când o infirmieră sau un student făcea vreo greșeală. Fiind extrem de exigent, voia să obțină ce dorea fără să mai fie nevoie să ceară acel lucru. Majoritatea chirurgilor procedau astfel în momentele de tensiune maximă. În același timp, dădea o mulțime de sfaturi studenților, lucra bine și repede, lăsând impresia că nu se grăbește deloc. Nu lăsa nimic la voia întâmplării și-i incita și pe alții să pună întrebări.

Așezat într-un colț, Alan King părea că se plictisește de moarte. După ce pacientul adormea, rolul lui se limita la supravegherea efectelor medicamentelor și anestezicelor în timpul intervenției. De fapt, sub aspectul lui de om lipsit de vlagă se ascundea o inteligență vie. În timpul desfășurării intervențiilor, el încercă să atragă atenția asistentei, dar Rosalind avea grijă să stea cât mai departe de el.

– Anunță secția, îi ordonă ea unei infirmiere. Pot să trimită pe cineva după căruț.

Apoi o rugă pe infirmieră să verifice cu atenție numărul pansamentelor folosite și mai ales să se asigure dacă fuseseră aruncate în lada de gunoi destinată incinerării.

Domnișoara Stephen termină de pansat urechile operatului și Alan King își debranșă aparatele. Scoase sonda gastrică și o așeză pe căruț, după care căscă și se întinse.

În timp ce vorbea cu colega ei, Rosalind simți că e cineva în spatele ei.

– De ce trebuie să se ardă pansamentele astea, domnișoară? o întrebă Peregrine Bradford. Asistenta are dreptate, evident, dar de ce astea și nu și celelalte?

– Tocmai voiam să le trimit jos, îi răspunse infirmiera emoționată.

– Atenție la pericolul de infecție! Dacă practicam două tipuri de operații: la începutul programului, intervențiile așa-zise curate și apoi celelalte. Pansamentele infectate care sunt lăsate la voia întâmplării pot să contamineze un obiect și să provoace incidente grave.

Se răsuci și-l întrebă pe studentul care stătea în continuare aproape de el:

– Ce necazuri ar putea provoca o asemenea neglijență?

– O septicemie, domnule.

– Evident, chiar și o infirmieră debutantă știe acest lucru.

– Ăă... un abces?

– Într-adevăr, s-ar fi putut produce așa ceva în acest caz, dar am luat toate măsurile de precauție, așa că riscul de infecție mi se pare exclus. De fapt, spectrul care îl înfricoșează pe orice chirurg conștiincios este meningita care poate fi luată în timpul operației sau prin membrana urechii, nasului sau gâtului.

Își scoase masca și o aruncă pe podea. Ochii lui albaștri erau bântuiți de îngrijorare. Apoi își dădu jos bluza. Transpirația îi curgea șiroaie de pe umeri. Parcă uitase că are oameni în jurul lui. Deodată, o fixă pe tânără care-l privi cu un aer întrebător. Rosalind îl ascultă cu buzele fremătând de nerăbdare. De ce insista oare atât de mult asupra unui aspect care constituia grija principală a tuturor angajaților serioși? Cu toate nasurile obișnuite, nimeni nu era la adăpost de acest pericol. Oare avusese de-a face cu vreun accident de genul acesta în sala de operație sau voia să le mărească spiritul de responsabilitate?

El zâmbi ușor.

– Nu uita niciodată de acest aspect și fii atentă întotdeauna la regulile referitoare la curățenie. Nu neglija nici supravegherea postoperatorie.

Cu un aer serios, doctorul Bradford continuă să pună întrebări. Zâmbetul lui ironic și mulțumit îl deruta pe bietul student care, cu obrajii în flăcări, îngâna răspunsurile. Rosalind ridică ochii și întâlni privirea lui Alan King, care îi zâmbi.

– E mulțumit de el. Eu o șterg, până nu devine chiar insuportabil, șopti el asistentei.

Anestezistul o urmă și se opri în fața biroului ei.

– Ai întocmit cumva raportul referitor la prima operație? o întrebă el. Aș vrea să verific doza de somnifer administrată primului pacient.

Nemaivăzând nici un motiv plauzibil pentru a-i refuza cererea, tânăra îl lăsă să intre. El închise ușa în urma lui.

– În sfârșit, suntem singuri! spuse el. Pot să profit de tine în liniște... Ar fi și mai bine dacă ți-ai da jos bluza asta șleampătă și boneta de pe cap. Am un chef nebun să-mi trec mâna prin părul tău. Pun pariu că e lung până la umeri!

– Mă voi schimba atunci când îmi voi termina programul de lucru, îi răspunse ea pe un ton rece. Uite registrul, eu am treabă.

El blocă ușa de ieșire.

– Vă rog, domnule doctor King...

– Spune-mi Alan și te las să pleci. E mai bine așa, mai ales că probabil vom deveni prieteni... prieteni foarte buni...

Rosalind făcu un pas în lături pentru a ajunge la o altă ieșire, când privirea îi căzu asupra picioarelor ei. Era încălțată și nu putea să încalce regulamentul după ce i-l aplicase și doctorului Bradford!

Alan King începu să râdă în hohote.

– Dă-mi voie să trec, Alan, te implor.

– Prefer... nu pot să opun rezistență unei guri atât de apetisante.

Rosalind se apropie încet de ușă și Alan King se răsuci ușor, o prinse de umeri și o forță să se uite la el. Riscând să se dezechilibreze, îi atinse obrazul. Indignată, ea încercă să fugă de el, dar el o prinse din nou. În clipa aceea, zări o siluetă prin ușa din sticlă mată.

– Nu fi prost, Alan, termină odată, te rog...

Ușa se deschise în spatele anestezistului și se auzi o voce aspră.

– Mi-am uitat încălțările, spuse Peregrine Bradford. Îmi pare rău că te-am deranjat, domnișoară. Evident, funcția îți dă dreptul la anumite privilegii, cel puțin în biroul tău, dar opacitatea geamului nu te pune la adăpost de unele indiscreții.

– Pantofii sunt în biroul dumneavoastră, domnule Bradford. Infirmiera i-a dus acolo.

Își dădu boneta pe spate și niște șuvițe blonde îi căzură peste ochii speriați.

Alan King plecă supărat.

– Îmi pare rău, abia reuși Rosalind să rostească. El a...

Cu lacrimi în ochi și buzele tremurând, tânăra era disperată. Chirurgul o privi cu atenție.

– Haide, domnișoară, n-are rost să reacționezi atât de dramatic numai pentru că un individ ți-a făcut curte!

Acele cuvinte rostite cu dispreț și indiferență o făcu să simtă un fior rece din cap până-n picioare.

– Dacă ții neapărat să-i respingi avansurile, pot să-ți dau un sfat: nu-i spune atât de curând pe numele mic. Dar dacă începe să-ți placă de el atât de mult încât îi vei permite anumite familiarități, problemă care în definitiv te privește direct și personal, folosește-te de el pentru a-ți petrece cât mai plăcut timpul liber. Sunt convins că-ți va propune acest lucru cât de curând.

Gura medicului exprima și altceva în afară de furie. Ochii albaștri căpătaseră o nuanță și mai intensă, accentuată de culoarea cămășii. Tinerei i se păru că el încerca să se

controleze pentru a nu spune lucruri și mai tăioase. Atunci simți că nu se mai putea abține și izbucni în lacrimi.

– Încetează! exclamă el cu asprime. Ce-ai vrea să fac? Să-ți acopăr fața cu sărutări ca să-ți usuc lacrimile după plecarea lui? Ce copil ești! În cazul în care nu-i acorzi nici o importanță, n-ai decât să râzi de acest episod și să-l dai uitării... dar nu te aștepta ca un bătrân ca mine să te înțeleagă.

Încălțat numai în șosete, el se îndreptă spre ușa biroului său. Rosalind se șterse la ochi. Își dădu bluza jos, se pieptănă și se fardă ușor înainte să plece din sala de operații. În încăpere era ordine și curățenie. Domnișoara Stephen se dusese să mănânce de prânz împreună cu cele două colege ale sale și Rosalind se bucură că avea câteva minute de liniște pentru a-și mai veni în fire.

Oh, bărbații ăștia! șopti ea. După ce-l blestemă pe Alan King, asistenta îndrăzni să se gândească din nou la chirurgul care îi surprinsese în cadrul ușii.

Râse fără să vrea când și-l aduse aminte plecând încălțat numai în șosete. În ciuda tonului pe care-l folosise, Rosalind nu reușea să-i poarte pică. Amintirea ochilor lui de un albastru întunecat o urmărea permanent. N-o atinsese aproape deloc, dar... atunci când capetele li se ciocniseră, simțise o atracție reciprocă, de parcă un văl de mătase invizibil se strânsese în jurul lor pentru a-i apropia.

Tânăra începu să pună fiecare obiect la locul lui și la un moment dat zâmbi. De ce oare îi vorbise despre dorința lui, inconștientă dar reală, de a o face să uite de supărare sărutând-o?

– Ce vârstă are doctorul Bradford? o întrebă pe domnișoara Stephen atunci când se întoarse în secție.

– Nu știu, în orice caz, cred că are destui!

– De ce spui asta?

– Sper că... rămâne între noi... nu vede în mine decât o infirmieră care răspunde de instrumentele chirurgicale, mărturisi ea cu un ușor regret.

– M-a lăsat să înțeleg că se consideră un om bătrân.

– În general, bărbații spun asta atunci când sunt acuzați că le plac femeile tinere!

– Oh! Nu cumva se întâlnește cu vreo infirmieră începătoare!?

– În ziua în care vei afla ceva despre viața lui privată, îți dau ce vrei! Doar dacă nu-și ascunde nevasta la țară... În privința lui, nu văd altă ipoteză.

Rosalind reveni în biroul ei ca să-și ia paltonul și să meargă la masă, când își aminti de medalion. Ridică hârtiile împrăștiate pe birou, se uită până și în coșul de gunoi, dar nu-l găsi. Și cu toate astea, Rosalind era convinsă că-l lăsase acolo! Alan King! Cu siguranță, i-l furase ca să-i facă necazuri. Era în stilul lui! Mâine i-l va arăta și o va șantaja: medalionul în schimbul unei întâlniri.

Bijuteria în sine nu avea nici o valoare reală, dar o supăra faptul că pierduse un obiect drag.

Asistenta de la secția de ortopedie, fermecătoarea Anna Forsythe, lua masa și ea în tura a doua. Deși se cunoșteau foarte puțin, cele două colege aveau preferințe comune, care erau de natură să le apropie. Se așezară una lângă alta.

– Te-ai adaptat la noua ta slujbă? se interesă Anna cu un zâmbet seducător.

– Parcă nu se mai termină dimineața asta! răspunse Rosalind.

Discutară despre vrute și nevrute: de la noul bloc operator la mulțimea de chirurgi, subiecte inevitabile.

– Îmi place grozav să lucrez cu Tony Murray, spuse asistenta ORL.

– Și cu Perry?

– Domnul Bradford?Rosalind fu gata-gata să se înece cu mâncarea. Niciodată nu auzise oamenii vorbind despre șeful ei atât de familiar.

– Uneori e plin de toane, dar are o inimă de aur. Îl iubim foarte mult. Slade a fost coleg de cameră cu el pe vremea când erau studenți la medicină.

Pe buzele lui Rosalind Mason apăru un zâmbet ușor.

– Nu mi-l pot imagina ca student. E atât de elegant în costumele alea ale lui croite după ultimul răcnet al modei!

– Dar uneori se comportă cam grosolan, nu-i așa?

Anna se ridică de pe scaun și reveni cu două cești de cafea.

– E timid, continuă ea, și în general ia viața prea în serios, dar ne distrăm bine împreună. O să vezi că o să-ți placă de el. E adevărat că uneori merită să fie și criticat. Mi-a promis totuși că se va purta frumos cu noua infirmieră!

– De ce? A pus-o pe fugă pe cea dinainte?

Anna se uită lung la colega ei.

– Nu, n-a umplut-o de groază, dar asta nu înseamnă că n-o să te sperie și pe tine. Am glumit. De fapt, cam facem

mișto de el pentru că nu s-a arătat prea tandru față de o colegă care se îndrăgostise de el.

– În orice caz, dinspre partea mea n-are de ce să se teamă, îi răspunse Rosalind cu o iritare cam excesivă. E atât de drăgălaș, încât mi-a reproșat deja faptul că sunt puerilă și nesuferită! Dar o să i-o plătesc eu! O să-mi facă cea mai mare plăcere să-l asist pe doctorul Murray și o să mă conformez ordinelor domniei sale atunci când va avea nevoie de serviciile mele.

Atunci, Rosalind văzu privirea critică a colegei ei.

– Știu că ești prietenă cu el, dar mă întreb dacă ți-ar plăcea să ai trei operații grele pe zi, dintre care prima la ora opt și jumătate dimineața. Pe mine nu mă deranjează, pentru că locuiesc în incinta spitalului, dar ceilalți stau în afara lui!

– Știi cumva din ce cauză a început atât de devreme?

– Eu nu, poate știi tu. Nu i s-a părut necesar să-și ceară scuze. A plecat râzând și mulțumit de el.

– Asta nu mă miră... e un om discret. Dar poți să fii sigură că nu din cauză că voia să meargă să joace golf.

– Atunci de ce?

– Conduce un centru pentru copiii surzi, de lângă Reading. Instituția era pe punctul de a fi desființată, dar el s-a luptat s-o mențină deschisă. Datorită unor fonduri private, a reușit să reamenajeze acest centru, care acum funcționează perfect. I-a fost lăsat numai cu condiția să angajeze doar personal specializat și să nu facă internări în incinta lui.

Anna făcu o pauză.

– Perry este un om dinamic. A format o echipă de medici tineri și străluciți. Permanența este asigurată de un ortofonist și sunt organizate întâlniri cu părinții micilor pacienți. În felul acesta, pot să stea de vorbă despre problemele legate de aceste cazuri...

– Nu știam nimic despre asta, mărturisi Rosalind. Dar de ce se duce acolo îmbrăcat ca un prinț? Probabil că mamele copiilor se întreabă dacă nu cumva au de-a face cu un play-boy mai interesat de poziția lui socială decât de bolnavii lui!

Anna zâmbi îngăduitoare.

– E obligat să procedeze așa, din cauza clienților lui bogați, de exemplu, trebuie să ia masa cu un om de afaceri foarte bogat, care a promis să facă o donație mare pentru centru. Doar nu-ți închipui că se putea prezenta la Claridge în pulover pe gât, nu-i așa?

– Oh, Anna, ce rușine mi-e...

Rosalind se opri o clipă.

– Oricum, asta nu explică tot, continuă ea. Mă simt mult mai în largul meu cu doctorul Murray.

– Săptămâna asta, Perry nu te va deranja prea mult, pentru că mâine pleacă pentru câteva zile. Sper că nu e în weekendul tău liber, ar fi păcat să lipsești chiar în perioada asta! sublinie ea râzând.

Apoi se uită la ceas și adăugă:

– Acum, eu sunt în concediu și mă duc să-l iau pe dragul meu soț înainte să se răzgândească și să rămână de gardă în astea două zile. Din fericire, avem o casă la țară fără telefon! Ce binefacere.

Rosalind o privi cu invidie pe colega ei în timp ce se îndepărta. Era îndrăgostită, își adora meseria și, în plus, ea și soțul ei lucrau în același spital.

– Dacă și... șopti ea.

Ce-i trecea oare prin cap? Ieri nu-și dorea nimic altceva decât să aibă succes în carieră și acum visa să întâlnească și ea iubirea. Să iubească un bărbat care s-o facă fericită. Închise ochii, simțindu-se cuprinsă de o tristețe inexplicabilă.

După ce se întoarse în blocul operator, tânăra reuși cu greutate să se concentreze asupra operațiunii de sterilizare a instrumentelor. Imaginea Annei, soție fericită, o bântuia. Ea îl simpatiza foarte mult pe Perry Bradford. Perry... Dar ea îl ura sau îl admira? În orice caz, nu putea spune că o lăsa indiferentă.

Îl zări pe Alan King îndreptându-se spre parcare, cu cheile mașinii în mână. Rosalind se dădu înapoi câțiva pași, ca acesta să n-o vadă. „Nu voi aduce niciodată vorba despre medalion. Dacă va pomeni el despre bijuterie, o să mă prefac că nu știu nimic și atunci gluma se va dezumfla de la sine“.

Din fericire, nu știa nimeni nimic. Numai Wendy aflase de existența lui, dar ea nu observase că-i dispăruse.

– Poți să pleci, îi spuse ea Annei. Acum mă simt în stare să-i fac față, orice s-ar întâmpla... datorită ție!

De fapt, știa foarte bine că nu va avea de-a face decât cu Tonny Murray în timpul următoarelor intervenții în sala de operații.

Capitolul 5

– Domnișoară Mason?

– Da... cine întreabă?

– Claude, portarul. Vă caută cineva la intrarea în spital. Vă așteaptă o mașină.

Paznicul închise telefonul și Rosalind încercă în zadar să mai dea de el.

Tânăra coborî în fugă scările și își luă repede poșeta și umbrela. Deși afară ploua cu găleata în dimineața aceea, Rosalind era hotărâtă să viziteze talciocul din oraș. Nu chemase taxiul și se gândi la zgomotul metalic făcut de ceasul acestuia. Probabil că îl solicitase altcineva care aștepta în zadar telefonul portarului.

După ce își încheie nasturii paltonului din lână bordo, ultima ei achiziție, își puse un fular în buzunar. Ca să nu arate ciufulită la întoarcere, avusese grijă să-și strângă părul într-un coc, fixat cu măiestrie la baza gâtului.

Când ajunse la cabina portarului, bătu în oblon, dar nu răspunse nimeni.

– Ei drăcie, spuse ea.

Se uită după taxi, dar nu văzu decât o mașină obișnuită parcată în fața intrării spitalului.

De ea se apropie zâmbind un bărbat îmbrăcat într-un impermeabil scurt.

– L-ați văzut cumva pe Claude? îl întrebă ea.

– Da. Eu l-am rugat să te cheme prin teleon, spuse anestezistul plin de el.

După care o luă de braț și vru s-o conducă la mașină. Furioasă, Rosalind îl îmbrânci.

– Nu te mai împotrivi, o rugă el cu o privire tandră de băiețel îmbufnat cu care probabil cucerise deja multe infirmiere. Știind că ești liberă azi și singură în orașul ăsta mare, m-am gândit că e o idee bună...

– Vrei să te trimit la...

– Oh, ai milă de mine, te rog! Și eu sunt singur. Ce-ai zice de o plimbare cu mașina până la o cafenea drăguță unde am putea lua micul dejun? Și după aceea am putea să facem și câțiva pași pe jos, dacă ne mai permite timpul!

– Programul pe care mi-l propui pare foarte îmbietor, dar aș prefera să-l parcurg într-o altă companie. Ieri te-ai purtat oribil cu mine, așa că pentru nimic în lume nu voi accepta să te însoțesc.

Îi împinse mâna anestezistului.

– După felul în care te-ai îmbrăcat, îmi dau seama că ai de gând să ieși în oraș și bănuiesc că nu intenționezi să te duci la biserică. Duminică dimineața autobuzele vin rar și nu e nici vreo stație de metrou prin apropiere...

Bărbatul arboră un zâmbet victorios.

– Dă-mi voie să te conduc. Îți promit să mă port ca un gentleman și că nu mă voi apropia de tine, oricât de mult chef aș avea s-o fac!

Tânăra ezită câteva clipe. Autobuzul tocmai pleca din stația situată la capătul străzii și următorul nu va veni decât peste o jumătate de oră.

– Din cauza ta am pierdut autobuzul, îi reproșă ea supărată.

El stătea lângă mașină și Rosalind se gândi din nou la cuvintele lui Wendy. Individul putea fi cel mai fermecător însoțitor dacă știai cum să-i stopezi avansurile într-o manieră categorică.

În definitiv, de ce nu i-ar plăcea pe amândoi? își spuse ea. Era un bun anestezist și era înzestrat cu simțul umorului.

– Uite ce este, Alan. Noi doi facem parte din aceeași echipă la serviciu și din punctul ăsta de vedere pot să spun că sunt încântată să mă aflu în preajma ta, dar dacă mai încerci o singură dată să-mi faci curte, îți dau una-n cap cu umbrela și te las lat la pământ!

Deși avea un aer glumeț, cuvintele tinerei erau cât se poate de serioase și Alan King le interpretă ca atare.

– Bine! Mă dau bătut. Te las în oraș, oriunde vrei. Sper să te văd în seara asta la concertul de la spital... Așa e bine?

– E perfect. Ești drăguț că-mi faci acest serviciu.

Oare ce-ar fi zis, își spuse ea, dacă i-ar fi mărturisit că de fapt se ducea singură, nici mai mult nici mai puțin decât la talcioc.

– Unde vrei să te las?

– La Charing Cross, la ieșirea din metrou.

Spera ca tânărul să nu stea prea mult prin zonă, cu atât mai mult cu cât era aproape imposibil să parcheze în acel loc.

– În felul acesta voi ajunge la timp la întâlnire, minți ea ca să evite o eventuală invitație la cafea.

Alan oftă și o ajută să se așeze pe locul pasagerului. Mașina mergea încet pe un bulevard situat pe malul Tamisei.

– Când vei avea mai multă încredere în mine, o să te duc la o plimbare cu vaporul pe fluviu.

– Cu plăcere, îi răspunse ea zâmbind.

Ce băiat drăguț era atunci când nu se juca de-a Casanova! Până acum o cruțase de lamentațiile lui clasice referitoare la soțul neînțeles. Oare era într-adevăr însurat? se întrebă ea deodată. Dacă era, n-ar fi fost liber ca pasărea cerului într-o dimineață de duminică. Se uită la el cu coada ochiului. Din profil, i se părea seducător. Probabil că era mult mai nefericit decât voia să recunoască, își spuse ea.

– Mii de mulțumiri, spuse ea când el opri în fața stației de metrou Charing Cross. Am șters-o, înainte să primești vreo amendă!

În timp ce se depărta de mașină, apoape că regreta că nu-i propusese s-o însoțească.

– Ne vedem diseară, îi strigase el înainte să demareze.

Tânăra luă metroul și pe drum studie harta orașului. Talciocul de pe Roman Roal nu era departe de stație. În realitate distanțele erau mai mari, dar plimbarea îi făcu plăcere. După atmosfera tensionată din blocul operator, mersul în aer liber era o binefacere pentru picioarele ei

amorțite. Săptămâna de lucru decursese normal în compania lui Tony Murray și a studentului. Cel din urmă făcuse prima lui intervenție, scoaterea unor amigdale sub supravegherea atentă a lui Tony. Operația reușise.

După o cotitură a străzii, apărură tarabele primilor negustori. În zi de târg, pe acolo circulau numai pietonii.

De o parte și de alta a străzii se înșirau tot felul de lucruri: mobilă, haine, alimente... Era amuzant să-i auzi pe clienți cum se târguiesc cu negustorii. Oamenii păreau bine dispuși, deși pe cer apăruseră niște nori amenințători.

Tânăra profită de ocazie și își cumpără câteva perechi de ciorapi și un pulover la jumătate de preț. Apoi descoperi un magazin în care se îngrămădeau o mulțime de cutiuțe cu diverse bijuterii: vechi, moderne, scumpe, ieftine... Alături, o altă tarabă expunea același gen de obiecte. Aveau și niște medalioane.

– Luați să vedeți, avem copii după toate modelele grecești, chinezești... chiar și amulete!

Amuzată, Rosalind se aplecă și zări simbolul Yin și Yang. Medalionul nu era de aceeași calitate cu al ei și regretă că-l pierduse.

În mod curios, Alan King nu făcuse nici o aluzie la el, deși fără nici un dubiu, el era cel care îl remarcase în ziua în care Peregrine Bradford îi surprinsese pe amândoi în birou. Amintirea acelei scene o făcea întotdeauna să roșească.

Totuși, absența chirurgului în săptămâna aceea îi permisese să se rodeze și să-și recapete încrederea în propriile forțe. Perioada de adaptare îi fusese folositoare și la stabilirea de raporturi bune cu echipele de chirurgi care

lucrau în blocul operator. Dar în mintea ei, pierderea amuletei rămânea legată de încercarea lui Alan de a o seduce.

„Nu i-l voi cere niciodată, își propuse ea. O să spună că l-am pierdut pe stradă. În definitiv, un lănțișor se poate rupe oricând. Mi-ar trebui altul". Rosalind zâmbi. În ziua în care îl va purta Alan pe al ei, putea și ea să-l pună pe celălalt la gât, prefăcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Alese un medalion pe care negustorul i-l împachetă în hârtie roz.

Mai cumpără și o vază din porțelan englezesc pentru ziua de naștere a mătușii ei. Ce plăcut trebuia să fie să ai căminul tău și să colecționezi obiecte pentru el de-a lungul anilor, se gândi ea.

Îi atraseră apoi atenția două farfurioare vechi. Rosalind spera să-și poată permite să le cumpere cândva. „Încep să mă schimb, constată ea; acum simt nevoia să am un locșor al meu în care să-mi pun bibelourile". Cel puțin putea fi sigură că-și va păstra camera atâta timp cât va lucra la spitalul Beatrice. Nici atunci când pleca în concediu, nu trebuia să se mute.

De când se instalase la Beatrice, dorea tare mult să-și amenajeze frumos interiorul camerei. Nu pentru că ar fi avut intenția să-și întemeieze o familie și să se mulțumească în rolul de gospodină... Nu prea se vedea măritându-se cu vreun bărbat pe care-l cunoscuse în timpul școlii.

Se gândi la foștii săi admiratori, interesați mai mult de o aventură decât de o idilă, așa cum i-o și mărturisiseră de altfel. De două ori era gata-gata să se căsătorească. N-ar fi trebuit să spună decât un singur cuvânt... Erau amuzanți, dar nimic mai mult. Nu regreta că-i refuzase...

Rosalind plecă din talcioc și se urcă în metrou. Mai avea timp doar să mănânce de prânz și să se îmbrace în costumul de tenis.

De fapt, nu plouase deloc, dar încă mai fulgera. Când ajunse în curtea spitalului, aruncă o privire în parcare. Alan King se hotărâse să mănânce în oraș, observă ea ușurată. Urcă în camera ei ca să-și lase cumpărăturile. Apoi, ajungând mai devreme la cantină, se așeză pe zidul scund din parcare, bucurându-se de soarele de primăvară. În fața clădirii spitalului privat nu erau decât două mașini impozante. Ale cui erau oare? se întrebă ea. Deodată, locul acela îi aminti de ziua în care bărbatul cu părul negru îi ieșise în cale, fascinând-o. Și el se uitase la ea îndelung, ca și cum ar fi cunoscut-o de undeva.

Se va întoarce curând... dar de ce oare avea sufletul atât de trist? În definitiv, ce importanță avea dacă era acolo sau nu? Acum era în stare să se adapteze oricărui program operator întocmit de cei mai faimoși chirurgi. De fapt, Peregrine Bradford fusese singurul care fusese arogant și antipatic cu ea. Probabil uitase deja, pe perioada cât a lipsit, de scena penibilă dintre ea și Alan King, își dori ea.

– Ai de gând să-ți petreci toată ziua pe zidul ăsta? o întrebă Wendy, îmbrăcată în uniforma de infirmieră, pregătindu-se să meargă la masă. Te-am văzut de sus și așteptam să urci, dar ai rămas aici să visezi cu ochii deschiși. Ți-a plăcut plimbarea? Am încercat să te anunț... dar era prea târziu.

– Ce să mă anunți?

– Alan King a venit să te aștepte, nu-i așa? Aseară s-a uitat pe tabel ca să vadă când ești liberă. Eram sigură c-o să vină aici în dimineața asta!

– Oricum, am făcut ce-am făcut și am scăpat de el.

– Bravo!

– M-a lăsat în oraș. L-am mințit că am o întâlnire... așa că să nu-i sufli nici o vorbă, glumi ea.

– De fapt, poate să fie foarte amuzant. Dacă te porți frumos cu el, e un tip de treabă. Cel puțin nu roșește și nu are aerul copilăros al studenților noștri. Să-ți spun drept, mie nu-mi displace deloc.

– Sunt convinsă că e un băiat bun.

– Firește, tu l-ai cucerit cu ușurință. Te consideră cea mai frumoasă și mai drăgălașă infirmieră din spital! Ai grijă să nu faci prea multe victime cu ochii ăștia verzi ai tăi!

Cele două colege luară loc la o masă liberă.

– Îmi place la nebunie să mănânc aici duminica. Ești servit regește.

Ce bine se simțea împreună cu o fată veselă ca Wendy, își spuse Rosalind încântată. La masa lor mai veni și Anna Forsythe. Purta o fustă din catifea bej și un pulover din mohair de culoare galben-deschis și avea obrajii roșii.

– Slade trebuie să vadă un bolnav înainte să se întoarcă acasă.

– Unde locuiți? o întrebă Rosalind.

– Ocupăm un etaj într-o clădire mare din vârful dealului. Avem și camere de oaspeți și primim mulți medici care vin să petreacă una sau două zile la spital sau la Londra, ca să participe la vreun congres. Sunt niște ocazii excelente pentru a organiza petreceri. Ar trebui să veniți și voi la una din ele! Știți cum stau lucrurile în cazul nostru. Dacă programez ceva cu mult timp înainte, sunt nevoită să contramandez pentru că unul din noi este de gardă. Așa că să nu vă mirați dacă o să vă anunț în ultima clipă.

– Cu plăcere. Te duci la concert în seara asta? Ce este programat?

– O seară Chopin. Vor fi audiate numai discuri, dar mai avem și un doctor polonez care este un pianist excelent și va interpreta câteva piese, anunță Wendy. În seara asta mă duc, dar data viitoare când se va da Walkiria, voi zice pas. E prea grea pentru mintea mea necultivată!

– Am plecat, spuse Anna după ce mâncă primul fel. În după-amiaza asta trebuie să gătesc. În mod cu totul întâmplător, voi petrece o seară singură cu soțul meu.

– Bine, dar ai fost cu el tot weekendul, nu-i așa? observă Wendy.

– Nu. Am avut un invitat și am profitat de asta ca să facem niște plimbări lungi. A fost foarte plăcut.

– Ce femeie fericită! spuse Wendy privind în urma Annei. Are tot ce-și poate dori un om: o slujbă interesantă, un soț care o adoră, o casă superbă și plină de prieteni.

– E foarte simpatică, adăugă și Rosalind.

În adâncul sufletului său o invidia pe acea tânără care se căsătorise cu prietenul bărbatului la care ea se gândea permanent... Chiar și în absența acestuia.

– Bănuiesc că soțul ei este mai în vârstă ca ea.

– Are câțiva ani în plus, așa că ea are de învățat o mulțime de lucruri de la el, nu crezi?

– Probabil, răspunse ea evaziv. Te mai simți în stare să joci tenis după masa asta copioasă?

Terenul nu fusese folosit deloc în timpul iernii și cele două prietene petrecură peste un sfert de oră curățindu-l cu niște mături uriașe.

Fiind îmbrăcate numai în șort, le era cam frig, dar cele două fete se încălziră repede.

– Ce grozav e! spuse Wendy gâfâind. O să dau jos câteva kilograme. De luni de zile n-am mai făcut nici un pic de gimnastică și tare mi-e teamă că mâine o să fiu o epavă!

Câteva colege le văzură jucând când trecură pe lângă teren. Claude, portarul, păru mirat s-o vadă pe Rosalind Mason împreună cu Wendy Fletcher, pentru că în dimineața aceea Alan King îl rugase frumos s-o anunțe pe asistentă că este așteptată la poarta spitalului. Nu se așteptase să se întoarcă atât de repede.

După ce se termină partida, Wendy puse fileul la locul lui și Rosalind adună mingile. Una din ele căzuse în colțul unei grădini neîngrijite. Drumul era barat de un gard din sârmă ghimpată.

Rosalind inspiră adânc și încercă să se strecoare prin el.

– Fir-ar să fie! M-am agățat!

Încercă să se desprindă din colții sârmei, dar mai mult se încurcă în ea. În speranța că poate atrage atenția lui Wendy, se uită spre teren, dar prietena ei stătea liniștită de vorbă cu două colege.

– Wendy! strigă ea.

La ferestrele care dădeau spre terenul de tenis nu apăru nimeni. Tânăra trase încet de pulover, dar acesta rămase agățat. Dacă mi l-aș da jos, își spuse ea, aș putea să mă eliberez mai ușor. Și-l scoase cu grijă și se descheie la bluză.

Fiindu-i frică să nu fie surprinsă în acea poziție, Rosalind arunca din când în când câte o privire spre clădirea din fața ei. Nici acum nu observă vreun semn de viață. Soarele

îi încălzea ușor pielea. Deodată, fu cuprinsă de groază când auzi un zgomot la parter. Jaluzelele erau trase pe jumătate. Oare locatarul lipsea sau își făcea siesta? Probabil că era a vreunui student care recupera o noapte de gardă. În orice caz, cineva deschise brusc fereastra. Buimăcită, Rosalind întâlni privirea ironică a lui Peregrine Bradford, chirurgul șef al secției ORL din spitalul Beatrice. Plină de pudoare, asistenta își încrucișă brațele peste piept. Gestul ei repezit complică și mai mult situația. Șuvițele de păr îi scăpau din coada de cal și ea începu să gâfâie. Tânăra se înroși toată de rușine. Deodată, își dădu seama că șortul ei era foarte scurt. „Nici dacă aș fi fost complet goală n-aș fi fost mai ridicolă de-atât". Își puse puloverul și se întoarse ca să treacă pe sub sârma ghimpată, dar se agăță din nou în ea.

Totuși, doctorul Bradford fu mai rapid ca ea. Părăsindu-și postul de observație, se apropie de ea și-o prinse de braț, sfătuind-o să stea liniștită. Ea îl ascultă, se lăsă la pământ și chirurgul începu să-i desprindă hainele din colții sârmei ghimpate.

– Vreau să mă întorc acasă, șopti ea.

– Nu se poate, spuse el ținând-o încă agățată într-un colț, ca și cum i-ar fi fost teamă ca Rosalind să n-o ia la picior. Ia-o pe aici. Te vei îmbrăca la mine în cameră și apoi vei ieși pe ușa principală. Așa va fi mai bine!

Chirurgul avea un aer ironic.

– Mărturisesc că nu prea cunosc regulamentul infirmierelor, dar nu știam că acum se folosesc ferestrele pentru a intra în locuința medicilor!

– Vă înșelați, de fapt căutam niște mingi de tenis...

– Căutai... mingi de tenis?

Acum se aflau într-un dormitor cu aspect foarte masculin. El închise fereastra cu un zgomot sec și izbucni în râs. Înfățișarea lui era de nerecunoscut: când zâmbi i se văzură dinții de un alb strălucitor și aliniați perfect.

– Asta e culmea! Ce surpriză caraghioasă! N-am mai auzit așa ceva. O să-i povestesc și infirmierei șefe treaba asta.

El o privi, stând cu bluza lui Rosalind în mână. Umilită și rușinată, tânăra îl privi rugătoare. Acum chiar că o lua drept un copil prost!

– Mi-e frig, șopti ea. Vă mulțumesc că m-ați ajutat, domnule doctor Bradford, dar pot să mă descurc și singură de acum încolo, adăugă ea cu o voce tremurândă.

– Poftim? Nici nu se pune problema să pleci de aici în halul în care te afli! Îți curge sânge din umăr.

O întoarse ușor și ea putu să-și vadă spatele în oglinda dulapului. Într-adevăr, se zgâriase foarte adânc.

– E o nimica toată, o să fie bine când o să ajung la cămin. Bluza s-a murdărit, dar pot s-o mai îmbrac odată ca să pot ieși de aici. Așa va fi mai simplu.

– Mă uimești, domnișoară, chiar să fi uitat cele mai elementare reguli de igienă? glumi el. Nu am dreptul să te las să pleci în starea asta. Când ai fost vaccinată antitetanos?

Zâmbetul îi dispăru de pe buze.

– Ia loc și nu mai face nici o mișcare! Plec pentru cinci minute.

Îi întinse un prosop curat.

– Ia-l... ca să nu se murdărească mocheta în cazul în care o să sângerezi!

Apoi ieși închizând cu grijă ușa în urma lui. Rosalind profită de faptul că era singură și studie încăperea cu

atenție. Era mobilată cu gust și foarte sobru, în tonuri de cafeniu. Pe biroul lui se găsea un maldăr de reviste, iar într-un colț era așezată o combină stereo, CD-uri și casete. Pe pereți erau agățate gravuri vechi care reprezentau scene de vânătoare. Pe pat stătea o valiză imensă din piele.

Se întoarse cu un lighean cu apă caldă pe care îl așeză pe masă. Apoi, cu ajutorul unei batiste curate, începu să-i șteargă una câte una zgârieturile.

Contactul cu degetele chirurgului îi provocă niște senzații tulburătoare. Verifică dacă nu avea ceva urme de rugină pe piele, apoi curăță rănile cu vată îmbibată cu dezinfectant.

– Îmi pare rău că îți provoc durere, spuse el.

– Nu, nu...

Ce știa el ce emoții îi stârnea în trup? Ce știa el despre durerea voluptuoasă pe care o simțea în clipa aceea? Niciodată nu mai fusese copleșită de o asemenea stare de dulce oboseală... de dorință... și încântare.

– Un lucru îmi place la dumneata...

– Ce anume? se interesă ea privindu-l drept în ochi.

– Ai o viteză de coagulare foarte bună. Gata, am terminat!

Se aplecă asupra lui Rosalind ca să-i șteargă o picătură de apă care i se prelinsese pe piept.

– O să-ți împrumut o bluză, îi propuse el.

Scotoci într-un sertar și scoase o bluză tricotată de dimensiuni mari, care făcea parte din echipamentul de rugby al spitalului.

Rosalind îmbrăcă bluza care, evident, era prea mare pentru ea. Mânecile erau cu zece centimetri mai lungi, iar

lungimea acesteia o depășea pe cea a șortului. Parcă ar fi purtat o minijupă.

– Nu pot s-o iau. Îmi voi pune cămașa mea de bumbac...

– Fă așa cum îți spun eu. Rănile se vor vindeca mai repede sub îmbrăcămintea asta mare.

Atunci, el îngenunche la picioarele tinerei și-i îndoi mânecile pentru a se putea mișca mai ușor. Atunci când o atinse, asistenta fu străbătută de un fior din cap până-n picioare. Ca și prima dată, simțea că parcă o forță magnetică îi atrăgea în mod ireversibil unul spre celălalt.

Ea ridică ochii spre el, dar chipul chirurgului nu exprima nici o emoție. Stând lângă ea cu un aer distrat, el îi luă o șuviță de păr și i-o așeză după ureche.

– Probabil că arăt ca o nebună! șopti ea.

– Așa este. Adu-ți aminte de versurile poetului despre femeia sălbatică. După părerea mea, cred că-i cam semeni!

Deschise brusc ușa, ca și cum Rosalind ar fi abuzat de timpul lui. Se dădu la o parte ca s-o lase să treacă și închise ușa în urma ei.

Ajunsă pe culoar, tânăra se întoarse pentru o clipă, apoi își continuă drumul cu un aer obosit.

Încă o dată, se plânse în sinea ei, i se arătase într-o lumină puerilă și neglijentă. Atunci își aminti de aspectul doctorului Bradford. Și el purta haine vechi și încălțăminte prăfuită; părul ciufulit îl făcea să pară un om care sfidează toate convenienţele... Așadar, îl văzuse într-o nouă lumină, cu totul diferită de aceea a chirurgului cu pantofii lucitori și costume croite după ultimul răcnet al modei.

Capitolul 6

– E de necrezut! exclamă Wendy Fletcher. Te duci să cauți mingile rătăcite și dispari fără urmă! Deși, din punctul în care eram nu puteam să nu te văd trecând... știind că nu mai există o altă ieșire!

Rosalind spera să rămână singură ca să-i poată înapoia lui Peregrine Bradford bluza pe care i-o împrumutase acesta. Abia apucase s-o ascundă sub cuvertura de pe pat, când în camera ei intrase Wendy. Dacă ar fi venit mai devreme cu un minut, ar fi văzut probabil bluza și zgârieturile de pe spate. Din fericire, îmbrăcase deja o bluză indiană și o fustă din catifea reiată.

– Eram blocată în sârma ghimpată! Și în afară de asta, bluza mea era într-o stare jalnică. Domnul Bradford a privit întâmplător prin fereastră chiar în momentul acela și mi-a propus să intru în camera lui.

– Cum e? Pun pariu că ești prima persoană care pune piciorul în sanctuarul lui!

Ochii ironici ai lui Wendy căpătară o sclipire ciudată.

– Probabil că toți studenții te-au văzut ieșind de la el, continuă ea.

Rosalind nu avu curajul să-i povestească toate amănuntele aventurii: că de fapt petrecuse câteva minute la el în cameră, pe jumătate goală, primind îngrijiri medicale.

– Ei bine, acum că te-am găsit, mă întorc în bucătărie să fac ceai! spuse Wendy râzând. Ah, ce zi magnifică am avut, după iarna asta cumplită! Partida de tenis m-a revigorat și m-a umplut de energie!

„Magnifică? Habar n-ai ce efect magnific a avut atingerea mâinilor lui de pielea mea", îi venea să-i spună prietenei ei. Tremurând de plăcere, se gândi din nou la senzațiile tulburătoare pe care i le stârniseră acest contact. Evident, pentru el evenimentul nu avusese nici o însemnătate: îi dăduse un prim-ajutor pe care l-ar fi putut acorda și o infirmieră începătoare. Tânăra schiță un zâmbet și coborî la Wendy în bucătărie.

– Deci așa, Peregrine Bradford s-a întors! E mai seducător... în intimitate?

Din câte vedea, Wendy manifesta un interes exagerat pentru acea întâlnire.

– Era îmbrăcat foarte lejer... abia l-am recunoscut. Mi l-aș fi închipuit că doarme în smoching și pantofi de lac de la Weston!

– Acum știu că este diferit. De fapt, acum doarme, Rosalind?

– Dacă mai râzi mult de mine, îți răstorn castronul cu lapte în cap. Nici nu-ți poți imagina cât am suferit! Ce umilită m-am simțit să apar în fața lui cu bluza sfâșiată și părul ciufulit!

Încerca să se țină tare, dar știa foarte bine cât de greu îi va fi să-l privească în ochi pe chirurg în sala de operații.

Veniră să bea ceai alte trei infirmiere și conversația deveni mai generală. Rosalind deveni visătoare și se gândi din nou la evenimentele din dimineața aceea.

– Alan King... începu să spună o infirmieră.

– S-a întors. Mă anunțase că va lipsi toată ziua. Avea un aer foarte satisfăcut. Cine este ultima lui cucerire? O cunosc cumva?

Atunci, Wendy observă că Rosalind devenise posomorâtă.

– Habar n-am. Tot ce știu e că a făcut o încercare și i s-a răspuns cu un refuz. Mi se pare că Rosalind a refuzat o invitație. Sper că și celelalte vor face la fel!

Noua asistentă de chirurgie îi aruncă o privire plină de recunoștință prietenei ei. În câteva cuvinte, reușise să informeze pe toată lumea că Alan încercase s-o cucerească și că ea îi respinsese avansurile.

– Bietul băiat! A epuizat toate eventualele aventuri din spital. Oricum, în seara asta trebuie în principiu să vină la concert. În asemenea împrejurări individul este foarte simpatic, mai adăugă una din infirmiere.

– Am dat o raită pe la talcioc, spuse Rosalind. Doctorul King m-a dus cu mașina la Charing Cross.

Un zâmbet ironic apăru pe buzele tinerei.

– Era pus la patru ace, vă dați seama. N-am prea avut timp de discuții, pentru că trebuia să fie atent la drum.

– Mă întreb unde se ducea..., observă infirmiera care îl pomenise prima.

Rosalind înțelese după expresia feței ei că-i văzuse plecând împreună în acea dimineață. Oare cine mai asistase la scenă? Atunci, se gândi la ferestrele care dădeau spre terenul de tenis...

– Ce ai cumpărat de la târg? se interesă Wendy.

– O vază din porțelan pentru mătușa mea, un pulover și câteva alte fleacuri, răspunse ea dând din umeri.

Discuția se încinse, dar Rosalind preferă să urce în camera ei. Puse tricoul de rugby într-o pungă de plastic, pe care lipi o etichetă cu numele doctorului Bradford și i-o dădu portarului spitalului.

Apoi scoase medalionul cu Yin și Yang din plic și-l agăță de gât. Simți din nou că amuleta de pe pieptul ei o umplea de bucurie.

„Alan King, trebuie să mai ai răbdare... îl voi purta atunci când te voi demasca", își spuse ea zâmbind.

Deodată, se gândi la viața ei.

Prezentul era prea apropiat ca să-i poată măsura adevărata dimensiune, iar viitorul părea învăluit în mister. Oare peste cinci ani meseria îi va plăcea la fel de mult? Unde va locui? Dorința de a avea un cămin al ei deja nu-i dădea pace, dar oare va fi fericită să trăiască singură în acea casă?

Îi veni în minte imaginea camerei doctorului, simplă, dar aranjată cu gust. Pantofii plini de praf, mâinile puternice dezinfectând cu grijă rănile de pe umărul ei...

Rosalind promisese să aducă câteva CD-uri, așa că plecă din camera ei la puțină vreme după masa de seară. În

încăperea în care urma să aibă loc concertul, un student regla sonorizarea instalației. Avea un aer serios. După ce-i dădu CD-urile, se apropie de Wendy care se așezase deja în centrul sălii.

– Crezi că va fi plin? o întrebă Rosalind.

– Aproape tuturor ne place Chopin, așa că e o bună ocazie să se adune lumea, mai ales să-l vadă și să-l audă pe Boris. El este șeful anesteziștilor spitalului! Deși s-a însurat, tot mai dă bătăi de inimă unora dintre noi. Consideră că pianul reprezintă un bun exercițiu pentru lupta cu reumatismul, dar și cântă cu multă emoție, așa cum ne și putem aștepta din partea unui polonez.

– Câți ani are? Nu cred că-l cunosc.

– Nu. El lucrează în domeniul chirurgiei generale și uneori în secția de ginecologie. E un prieten al doctorului Bradford. Boris, Slade și el au fost foarte buni prieteni... Căsătoria se pare că i-a despărțit. Ceilalți doi ar trebui să asiste și ei la concert, dacă n-ar interveni vreo urgență.

– Amândoi?

– Din câte am înțeles, Peregrine Bradford s-a întors, spuse Wendy murind de râs. Tare mi-ar fi plăcut să te văd escaladând fereastra cemerei lui!

– Taci din gură!

Rosalind roși până-n vârful urechilor.

– Sper că nu m-a văzut nimeni, adăugă ea.

– Probabil că a și uitat c-ai fost acolo, spuse Wendy ca s-o liniștească pe prietena ei. Îmi închipui că are obiceiul de a primi unele infirmiere frumoase la el în cameră! Ce părere

ai, le reține oare mai mult de cinci minute? Nu te întoarce, o sfătui ea, chiar acum a intrat împreună cu Slade. Se așază în fundul sălii.

Când auzi vorbele lui Wendy, Rosalind încremeni. Ce se va întâmpla dacă în timpul recitalului umărul va începe să-i sângereze? Ca să fie mai sigură, cu riscul de a părea friguroasă, își puse șalul pe umeri.

Deodată, cineva îi puse mâna pe rană. Ea se strâmbă de durere.

– Ia te uită, ce drăguță ești că mi-ai reținut un loc lângă tine! îi șuflă Alan King în ureche.

De ce se prefăcea că-i face confidențe? se întrebă ea furioasă. Dacă ar fi fost văzută în ipostaza aceea, puteau fi bănuiți că erau foarte intimi.

– Ești liber să stai unde vrei! Te rog să nu pui mâna pe mine!

– Doar te-am atins și ai sărit în sus! observă el supărat. Spune-mi și mie care este motivul?

– Imaginează-ți că mi-am zdrelit umărul și încă mă doare.

– Ai făcut plajă pentru prima oară? Mi-ar fi plăcut foarte mult să te văd!

– Nu. Pur și simplu am jucat tenis și m-am agățat într-o sârmă ghimpată în timp ce căutam o minge!

– Oh, te cred, spuse el cu o insolență vădită.

– Ce vrei să spui?

– Nimic... Absolut nimic. Încercam să-mi amintesc camera medicului înconjurată de sârmă ghimpată... În după-amiaza asta, întorcându-mă acasă după o plimbare

scurtă la Londra, am avut o viziune ciudată. Pe culoarul personalului medical, am zărit o frumusețe de pereche de picioare care dispăreau sub un tricou gigant. Stranie chestie, nu-i așa? Mă întreb dacă proprietara lor era sau nu goală pe sub acel tricou. În orice caz, era foarte apetisantă și dacă vreodată o să ai nevoie de vreun articol de îmbrăcăminte asemnător, pot să te servesc și eu!

– Încă un cuvânt și am plecat! îl amenință ea. Cu ce drept îți închipui că știi totul? Dacă tu crezi că m-ai văzut, pe mine sau pe cineva care-mi seamănă, pe un culoar, după o partidă de tenis și deci îmbrăcată într-un șort, nu te pot împiedica să tragi concluziile cele mai ciudate. Dar îți dau un sfat, domnule doctor King, dacă ții neapărat să rămânem prieteni, păstrează-ți fantasmele pentru tine!

– Am glumit, făcu el cu un aer ironic.

Atunci când văzu însă cum îl săgetau ochii ei verzi, înțelese totuși că mersese prea departe.

– Ia să vedem cine a mai venit, se interesă el ca să schimbe subiectul.

Se uită de jur-împrejur și reperă câțiva prieteni cărora le făcu semn că-i văzuse. Boris Pilotzcheck abia sosise și-i saluta pe foștii lui colegi de promoție.

– Ah, n-am nici o șansă. Dacă vreau să devin șeful anesteziștilor, va trebui să plec de la Beatrice. Mi-ar plăcea să mă mut într-o altă secție. Din păcate, Boris are de gând să mai rămână câțiva ani în mijlocul nostru.

– Vorbești despre el ca despre un bătrân, îi reproșă Wendy. E abia în floarea vârstei. Întoarce-te, Rosalind, și-i

vei vedea pe cei mai seducători trei bărbați din spital. În orice caz, nu le lipsește nici șarmul și nici personalitatea!

– Eu sunt mai tânăr ca ei, sublinie anestezistul.

– Nu sunt decât cu zece ani mai mari ca noi! Dacă aș ști că i-aș putea plăcea vreunuia din ei, n-aș mai ști ce să inventez ca să le atrag atenția!

Dădu din umeri și continuă:

– E absurd ce-am spus. Nu mi-a plăcut niciodată să-mi pierd timpul cu bărbați însurați.

– Toți au neveste? o întrebă Rosalind cu un aer indiferent.

– De Slade și Boris sunt sigură că da, dar dacă bunul lor prieten este încă necăsătorit, sunt convinsă că ascunde într-o pădure îndepărtată o creatură de vis... Doar dacă nu este îndrăgostit de trecutul lui.

– E un tip diabolic, comentă Alan King.

Fu anunțată prima piesă.

Rosalind ascultă atentă muzica. Apoi doctorul interpretă o Poloneză cu pasiune, cântând în mod subtil despre iubire, speranță, tristețe...

În pauză, câteva persoane ieșiră din sală. Wendy se duse să ia o cafea. Alan, simțindu-se prost în compania lui Rosalind, se așeză alături de niște confrați.

Rosalind simți că cineva o bate pe umăr amical. Întoarse capul și-l văzu pe Peregrine Bradford, care i se adresă cu un aer serios:

– Îmi pare rău că te deranjez, dar nu știi unde aș putea s-o găsesc pe domnișoara Stephen? Mă miră că n-am văzut-o aici. Avem un copil la urgență. Și-a înfipt un obiect în nas.

– Știu sigur că a ieșit în oraș. Prietenul ei trebuia să vină să petreacă împreună câteva zile la Londra. În orice caz, sunt sigură că în seara asta nu este de gardă. Dacă doriți, aș putea s-o înlocuiesc eu. Mai avem timp să bem o cafea?

– Oh, da, nu este încă nimic sigur și pregătirile mai durează, dar vreau să mă asigur că echipa restrânsă este gata de acțiune în caz de nevoie. Alan te însoțește la concert, l-am văzut adineauri. De altfel, e suficient să-l văd pe unul din voi ca să-mi dau seama că celălalt nu e prea departe.

Chirurgul plecă, lăsând-o cu gura căscată.

„Dar nu e adevărat, îi venea să strige. A încercat să mă sărute, dar împotriva voinței mele! În seara asta s-a așezat lângă mine, dar a făcut-o fără să fie invitat. Pentru mine, individul ăsta nu reprezintă absolut nimic!“ Din nefericire, era evident că Peregrine Bradford observase jocul lui Alan și interpretase greșit reacția aparent conciliantă a tinerei. Ar fi fost de-ajuns ca anestezistul să-i povestească chirurgului că o dusese în oraș ca s-o bănuiască imediat de altceva decât de niște simple relații amicale.

– Ce voia șeful? o întrebă Wendy, întinzându-i un pahar cu cafea aburindă.

– O posibilă intervenție în seara asta, îi explică Rosalind. Nu e mare lucru, dar s-ar putea să fie nevoie de anestezie.

– Oh! Cred că-ți făcea curte...

– Spui numai prostii! Parcă mi-ai dat de înțeles că este însurat, nu-i așa?

– Nu, nu eu.

Wendy se uită la prietena ei cu mai multă atenție.

– De fapt, regreți că nu-l cunoști mai bine. Individul începe să te intereseze...

– Sunt curioasă, asta e tot.

– A fost logodit pe vremea când era student, dar ea a murit și de atunci nu prea are de-a face cu femeile!

– Ce s-a întâmplat?

– Mister! Moartea a fost fulgerătoare și se pare că era legată de natație. Poate că s-a produs prin înecare!

Dădu din umeri.

– Sau a suferit un atac de cord! încheie ea.

Alan se așeză din nou lângă ea și Rosalind îl informă despre eventualitatea unei operații.

– Perfect, răspunse el. Până atunci, te invit la „Vulturul". Barul este deschis până târziu. Am abonament la club. Lăsăm la centralistă adresa și numărul la care putem fi găsiți. Dacă nu suntem sunați, măcar nu ne vom pierde seara în zadar, spuse el sigur pe sine.

– Îmi pare rău... În cazul în care este nevoie de noi, trebuie să intervenim imediat. Copilul poate fi urcat în secția noastră dintr-un moment într-altul.

Abia termină de rostit ultimele cuvinte, că Peregrine Bradford îi făcu semn de la ușă. Părăsiră discret sala de concerte în timp ce se stingeau primele măsuri dintr-o nocturnă.

– O nocturnă! Să sperăm că n-o să stăm treji toată noaptea! glumi Alan bine dispus.

– Apropo, despre ce este vorba?

– Un copil de cinci ani. Și-a vârât niște mâțișori de salcie în nas. E imposibil să i le scoatem. Polenul îl face să strănute. Riscăm să-i distrugem sinusurile, explică Peregrine.

– Da. E mai bine să le scoatem sub anestezie, imediat! aprobă Alan King.

Rosalind zâmbi. Ce bine ar fi dacă Alan ar fi mereu așa drăguț, își spuse ea. Peregrine Bradford observă mișcarea imperceptibilă a buzelor ei.

– Cât timp îți trebuie, domnișoară? o întrebă el.

– Totul este pregătit. Am în permanență un cărucior pregătit în cazuri de urgență. În lipsa dumneavoastră, săptămâna trecută a fost de folos doctorului Murray.

– Perfect.

– Anunț secția de urgențe... să ne aducă copilul, spuse anestezistul.

– Îți mulțumesc, domnișoară, spuse el pe un ton profesional care contrasta foarte mult cu relațiile amicale pe care le stabilise cu doctorul Murray în cursul unei săptămâni de lucru. Mă duc să-mi iau o bluză sterilă din birou, adăugă el.

Rosalind îl urmă. El deschise ușa și asistenta zări cu uimire un pachet pe biroul chirurgilor.

– Este un cadou de Crăciun? spuse Alan King citind numele de pe etichetă. E cineva care te iubește, Perry?

– Asta mă întreb și eu, mormăi medicul pipăind ambalajul din plastic. Nu, cu siguranță, nu e o dovadă de iubire.

Zâmbi strâmb spre Rosalind. Tânăra se înroși.

– Nu e nimic continuă el punând pachetul deoparte.

Alan refuză să-și pună uniforma albă.

– Vederea costumației noastre îl va inhiba și mai mult. Îl adorm și apoi îmi pun bluza, e bine așa?

Acest gest o impresionă plăcut pe Rosalind.

– E o idee excelentă, recunoscu Peregrine Bradford dând-o și pe a lui jos. Dat fiind că trebuie să-l consult înainte de operație, rămân și eu așa.

Rosalind Mason îi urmări cu privirea pe cei doi bărbați. Ei închiseră ușa sălii de anestezie. Auzi niște hohote de râs. Probabil copilului nu-i era frică de doi oameni atât de simpatici, își spuse ea.

Deodată, ușa se deschise și căruciorul fu împins în sala de operații. Intervenția fu rapidă și eficientă.

– Parcă ar fi un înger, spuse Alan văzând chipul liniștit al băiețelului, dar acasă e un adevărat drăcușor. Are deja câteva internări la activ și în plus, mai și înjură ca un birjar!

– Să sperăm că perspectiva de a se întoarce aici o să-l determine să-și ia gândul de la altă prostie!

Peregrine Bradford se uită la copil cu un zâmbet indulgent.

– Mâine va putea juca rugby, dacă va dori!

– Mai practici sportul ăsta? îl întrebă Alan în clipa în care Rosalind aducea cafeaua.

– Bineînțeles! Dar în ultimul timp nu prea, mărturisi el scoțându-și bluza. Dar tu?

– Nu. E prea violent pentru mine... Mai sunt amatori la Beattie's? Va trebui să asist la meciul viitor cu Saint Mary.

Rosalind bănui imediat că Alan căuta să-l identifice în felul acesta pe proprietarul tricoului cu numele echipei spitalului. Într-adevăr, anestezistul aruncă o privire plină de subînțelesuri tinerei asistente.

– Sunt foarte puternici rubgiștii ăștia, nu-i așa Rosalind?

– De ce mă întrebi? răspunse ea.

Alan rămăsese singur cu ea, pentru că chirurgul plecase, cu ceașca de cafea în mână. Ea îi întinse și lui un pahar.

– Bea-o cu el, îl sfătui ea. Eu o s-o beau în timp ce lucrez.

– De ce să nu rămânem aici amândoi? Perry a plecat special atât de discret, nu crezi?

– E foarte distant, asta e tot. Și acum, am de lucru. Aș vrea să termin înainte de miezul nopții.

Rosalind intră în sala de operații ca să curețe și să sterilizeze totul. După aceea se așeză pe un taburet ca să-și termine cafeaua. Stătea cu picioarele unul peste altul și se uita pe rând la pantofii cu tocuri înalte și la fusta cu care era îmbrăcată. Era neobișnuit să arate așa în locul acela, își spuse ea.

În clipa aceea, Peregrine Bradford intră în sala de operații pentru a-și lua ceasul pe care-l uitase pe etajeră. Jenată, ea își îndreptă picioarele și se ridică de pe scaun.

– Îți mulțumesc pentru ajutor, domnișoară.

O privea cu curiozitate și Rosalind regretă că nu purta în momentul acela uniforma clasică de infirmieră. De altfel, chirurgul ar fi trebuit s-o certe zdravăn pentru abaterea de la vestimentația de lucru, chiar dacă tânăra venise să-l asiste în mod benevol.

– ... și că mi-ai adus acest pachet, mai adăugă el, încet pentru ca Alan să nu-l poată auzi.

– Mai vreți un pic de cafea? îi propuse ea văzând că într-adevăr anestezistul îl urmărește cu privirea pe chirurg.

– Nu, mulțumesc. Ai muncit destul în seara asta, domnișoară.

Alan King se apropie de ea.

– Dacă vrei, pot să te ajut să pui materialele în ordine, îi propuse el.

– Mai degrabă aș prefera să-i faci o vizită lui Glyn Baker. Sunt sigură că are nevoie de un tranchilizant și tu știi foarte bine ce trebuie să i se dea, spuse ea pe un ton tăios.

Alan îi întoarse spatele fără să-i mai dea nici o replică și trânti furios ușa blocului operator.

– Glyn va ieși mâine?

– Da. Nu-l mai reține nimic aici.

– Îi voi pune mâțișorii de salcie într-o cutiuță... O să fie mândru să-i arate micilor lui prieteni. În zilele noastre nu se mai dau amigdalele copiilor să le ducă acasă. Chiar și conservate în formol, ideea de a le păstra mi se pare cam bizară!

Convinsă fiind că spusese numai prostii, tânăra tăcu. Peregrine Bradford se îndrepta spre sala de sterilizare. Totul era în ordine și strălucea de curățenie.

– Mâine nu fac nici o operație. Trebuie să țin două conferințe. Una studenților la medicină și a doua infirmierelor din anul doi de pregătire. Apropo, pot să împrumut câteva instrumente de care Tony nu va avea nevoie?

Rosalind se înroși la față. Primise într-adevăr un ordin, dar acesta fusese formulat mult mai politicos decât prima oară când fusese refuzat!

– Dacă veniți în biroul meu, voi putea consulta programul și voi întocmi lista. Mi se pare că sunt puține operații mâine. O infirmieră vi le va pune deoparte.

El dădu din cap. Probabil că o considera o persoană chițibușară, dar în seara aceea păruse mulțumită de colaborarea lor. Se așeză pe scaun și luă o foaie de hârtie. Se uită la el cu stiloul în mână. Tulburată de intensitatea privirii lui, își lăsă ochii în jos. Atunci observă lanțișorul fin pe care îl purta în jurul gâtului. Era cu siguranță o amuletă... o amintire dragă de la logodnica lui, de la cea pe care o iubise și o pierduse. Și dacă încă o iubea? Rosalind îndrăzni să-l studieze puțin pe șeful ei. Era frumos, dar se dovedea atât de indiferent și de inabordabil în afara orelor de program. „Le ironizam pe colegele mele care se îndrăgosteau de șeful lor și-l serveau cu devotament, își spuse ea, și uite că m-am lăsat cucerită și eu de farmecul lui“... Această constatare stârni în mintea ei o mulțime de întrebări. Cum se va mai putea concentra de acum încolo în preajma unui om care avea un asemenea efect asupra ei? În condițiile astea, n-ar fi fost mai bine să ceară să fie mutată în altă parte? În plus, atâta vreme cât se vor învârti în același mediu, nu va mai putea iubi pe nimeni altcineva...

După ce el îi dictă lista, Rosalind formulă câteva sugestii referitoare la cursurile destinate colegelor ei. Ea le reproșa unor medici că acordau prea multă atenție detaliilor, în dauna elementelor esențiale.

– Cu alte cuvinte, ți se pare că ne formăm greșit personalul? îi răspunse el cu o sclipire ciudată în privire.

– Nu v-am audiat niciodată conferințele, domnule doctor, așa că mi-e greu să exprim o anumită părere!

– Va trebui să asiști la una din ele într-una din zilele următoare. Vino în biroul meu să discutăm problema.

– Aduceți-vă notițele aici...

– Da, de ce nu? Camera asta este aproape la fel de confortabilă și intimă ca...

La aceste vorbe, inima tinerei se umplu de furie și disperare. Era convinsă că făcea aluzie la Alan, care încercase s-o sărute. Ca să-și ascundă tremurul buzelor, lăsă capul în jos. Atunci, mâna chirurgului se așeză ușor peste a ei.

– Nu te supăra, când am spus asta nu m-am gândit la King, ci la umărul tău. Pot să-l examinez, domnișoară? spuse el pe un ton profesional.

– Bineînțeles, dacă dumneavoastră considerați că este necesar.

Infirmiera se întoarse cu spatele și își ridică bluza pentru a putea fi văzută rana. Ea simți degetele pricepute ale chirurgului palpându-i rănile una după alta și se înfioră de plăcere.

– Îmi pare rău că îți provoc durere.

– Nu face nimic, răspunse ea cu ochii închiși.

„Oh, dă Doamne, să nu-mi pierd controlul la contactul cu mâinile astea care simt că pur și simplu îmi ard pielea!“

Deodată, el lăsă în jos cămașa tinerei și i se adresă cu o voce caldă și emoționată.

– Totul este în regulă. În două zile rana se va vindeca.

Se ridică în picioare și își trase poalele cămășii pe care și le vârî cu chinuri mari în fustă. Simți că în spatele ei se petrece ceva. Doctorul Bradford o sărutase ușor pe gât, constată ea. Apoi o răsuci și o strânse tare la pieptul lui. Atunci când el o sărută cu patimă, zări în ochii lui o tristețe imensă.

O îndepărtă brusc de el.

– Să nu mai apari niciodată în sala de operații fără bluză, e o încălcare a regulamentului!

După plecarea grăbită a chirurgului, tânăra rememoră scena petrecută cu puțin timp mai înainte. Nu simțise oare un obiect dur la contactul cu pieptul lui? Nu cumva Peregrine purta și el un medalion ca amintire a unei iubiri nefericite? Ce privire disperată avea atunci când o luase în brațe! De fapt, își spuse ea deodată, ar fi tratat la fel pe orice altă femeie, cu condiția să fie suficient de feminină ca să-i trezească dorința...

Capitolul 7

După o săptămână de operații obișnuite, ritmul năucitor era reluat cu trei intervenții foarte grele efectuate de doctorul Bradford. Rosalind se relaxă întinzându-și mădularele. Era obositor să lucrezi în umbra altuia și mai ales să anticipeze nevoile chirurgului. În după-amiaza asta opera numai la lumina unei lămpi Clark frontale și la cea a microscopului chirurgical.

Tânăra constată cu ușurare că Peregrine Bradford se concentra asupra muncii lui, aruncându-i doar din când în când asistentei câte o privire ironică, aspră sau glumeață. „Îmi place grozav să lucrez sub comanda lui, chiar dacă la sfârșitul zilei sunt la capătul puterilor. De altfel, atâta vreme cât relațiile dintre noi sunt bune, nu-mi pasă dacă muncesc până la epuizare...“ își spuse ea.

– Ești gata, domnișoară?

Rosalind dădu din cap și se întoarse. Simțea privirea lui cercetătoare și de aceea devenise foarte conștientă de apropierea bărbatului.

El aruncă pe podea bluza murdară și o tânără asistentă o luă de jos. Când se întoarse, Rosalind văzu că șeful ei era numai în tricou. Purta și acum un lănțișor la gât, observă ea. În general, chirurgii se plângeau mereu că le este prea cald și de aceea rareori aveau pe ei altceva în afara uniformei lor verzi. Infirmierele erau deci obișnuite să-i vadă pe acești domni goi până la brâu și priveliștea oferită de vederea unui pântec rotund, alb sau bombat nu le mai stârnea zâmbetul. În schimb, erau încântate atunci când Peregrine Bradford sau Slade Forsythe se schimbau în prezența lor.

Ultimul pacient programat în acea zi, un copil care suferise de mastoidită, intră în sala de operații. Rosalind ridică imediat privirea spre student. Oare astăzi va suporta intervenția? Când îl văzu că zâmbește, înțelese că de acum încolo va reuși să-și controleze toate reacțiile în timpul operațiilor.

– Cine lipsește de Paște? întrebă Alan King când în sală nu mai rămăsese nimeni. Ai programat cumva operații pe bandă rulantă în perioada asta, Perry?

– Nu... nu fac nici o fenestrație înainte de sosirea echipei olandeze luna viitoare. Voi face o operație aici și una în clinica privată. Am auzit că-l înlocuiești pe Boris

– Da. Nu mă mișc de aici. Dar tu, domnișoară? se interesă el uitându-se spre Rosalind.

Tânăra se încordă. Îi pusese aceeași întrebare și la începutul programului. Îi răspunsese că-și păstra zilele libere pentru a face o călătorie în Grecia peste câteva luni.

Așa cum ți-am spus și mai devreme, n-am de gând să-mi iau vacanță deocamdată! Și în afară de asta, am niște

prieteni la Londra. Adăugase acele ultime cuvinte pentru a-i da de înțeles lui Peregrine Bradford și celorlalți că nu era nimic între ei.

– Domnișoara Fletcher crede că va pleca. Notează asta în tabelul cu prezența personalului pe care îl completezi la zi, spuse ea ironic, pentru a risipi orice dubii.

– Ce se poate întâmpla în cazul în care infecția nu este stopată la timp sau bolnavul nu reacționează la tratamentul cu antibiotice? întrebă o infirmieră stagiară, avidă de cunoștințe.

Peregrine Bradford o privi drept în ochi cu un aer supărat.

– O encefalită, o meningită... moartea, dacă infecția ajunge la creier. Dar așa ceva nu se mai poate întâmpla dacă îi punem diagnosticul la timp și-i administrăm antibiotice.

Zâmbi cu tristețe.

– Mă rog, cu mici excepții, încheie el.

– Vreți cafea? propuse Rosalind cu o voce mlădioasă, zâmbindu-le celor doi bărbați.

– Ai și ceva de rontăit? Am niște vizite de făcut înainte de cină și sunt mort de foame, spuse Peregrine Bradford, din nou vesel.

Asistenta era pur și simplu subjugată de farmecul acelui bărbat.

– E posibil, dat fiind că programul este destul de lung!

Peste puțin timp, îi aduse chirurgului o farfurie cu biscuiți și câteva sandvișuri pe care le comandase la bucătăria spitalului.

– Vrei și tu? îi propuse el servindu-se.

– Mai târziu. Mai întâi trebuie să verific materialele.

El aprobă cu un semn din cap și tânăra se întoarse la treaba ei. Colegele ei se duseseră la masă. Blocul operator era cufundat într-o liniște totală. Pentru a doua zi nu era programată nici o operație, cu excepția urgențelor. Deși risca să se plictisească îngrozitor, Rosalind era gata să stea de gardă împreună cu domnișoara Stephen de Paște.

„Altfel, unde aș putea să mă duc?“ se întrebă e. E adevărat că ar fi de-ajuns să dea un telefon și prietenii ei ar primi-o cu brațele deschise. Dar era ceva care o reținea, ca și cum viața ei nu se putea desfășura decât între zidurile spitalului Beattie's, alături de un chirurg plin de toane care era convins că gândea despre ea că este cam prostuță, mânată de idealuri înalte. Și totuși, astăzi fusese adorabil... În plus, făceau o echipă excelentă în plan profesional!

Colegele ei se întoarseră în secție și Rosalind telefonă la secția de pediatrie.

– Domnișoara Fletcher la telefon.

– Sunt eu, Rosalind. Vacanță plăcută! Aș fi vrut să te sun mai devreme, dar am avut de lucru până peste cap!

– Mi-ai spus odată că-mi poți da unul din costumele tale de baie. Poți să mi-l împrumuți acum?

– Sunt pe pat. Alege-ți unul din ele. Cred că vei avea parte de o călătorie pe cinste! Să fii cuminte!

– Sper să nu fiu, răspunse Wendy înainte să închidă.

Rosalind mai zâmbea încă atunci când îl zări pe Peregrine Bradford stând în pragul ușii.

– N-ai venit nici măcar să-ți bei cafeaua, îi reproșă el.

– Am fost prea ocupată. Ați luat masa de seară?

– Nu încă, dar o să mă duc la cantină...

Ea simți atunci privirea intensă a chirurgului.

– Am vorbit adineauri la pediatrie. Probabil că ei vor închide secția de Paște, în absența domnișoarei Fletcher.

– Unde se duce?

– Este membră a unei asociații de amatori de ruine romane, îi explică ea tulburată de prezența lui. Studiază istoria, fără să facă săpături arheologice.

– Mi se pare pasionant!

– Mai fac și excursii. Anul trecut au fost la Bath. Au organizat o seară romană autentică, de la costume, până la mâncare. Fusese programată și o baie în apa termală, dar a trebuit să se mulțumească în cele din urmă cu piscina orașului din cauza unui microb care poluase apa.

– Am auzit vorbindu-se despre asta, spuse el cu un aer întunecat. De data asta unde se duce?

– Într-o mică stațiune termală descoperită recent. Nu poate fi vizitată decât cu autorizație și termele se deschid special pentru ei! Trebuie să fie foarte amuzant să-i vezi pe vizitatori îmbrăcați în toge înotând în apa caldă a izvorului, ca în timpurile străvechi.

– Unde anume se găsește?

– E o stațiune termală închinată zeiței Minerva.

– N-au voie să-i lase pe oameni să se scalde acolo! A avut loc vreun control al comisiei de igienă?

Speriată, tânăra se îndepărtă de el. Trăsăturile acestuia erau schimonosite de furie și tristețe.

– Bănuiesc... că da, zise ea bâlbâindu-se.

– Bănuiești... doar bănuiești? Unde se află stațiunea asta, focarul ăsta de infecție? o întrebă el strângând-o de braț.

– Nu cunosc adresa, dar sunt sigură că autoritățile vor supraveghea calitatea apei... mai ales după cele petrecute anul trecut la Bath!

Peregrine îi dădu drumul la mână.

– Ai dreptate. Promite-mi că n-o să te duci niciodată într-un asemenea loc!

– Aș vrea să vă promit, dar trebuie să recunoașteți că acest lucru nu mă privește decât pe mine, domnule doctor.

– Scuză-mă.

„Ce l-o fi apucat?“ se miră ea în timp ce-l privea cum se îndepărtează.

Rosalind mâncă fără să aibă poftă de mâncare, apoi trecu din nou pe la blocul operator ca să-și facă ordine în birou. Când își termină treaba, observă că era lumină la biroul de gardă. Dorind să lase totul impecabil, Rosalind urcă scara care ducea la biroul cu geamuri. Adună niște caiete și un pix uitate de studenți, apoi stinse lumina, când i se păru că aude un zgomot în blocul operator. Stând în întuneric, putea să vadă fără să fie văzută. Îl recunoscu pe Alan King care se apropie de biroul ei, deschise ușa fără să bată mai înainte și intră. Când îl văzu ieșind cu o figură dezamăgită, tânăra zâmbi.

– Stau și mă întreb ce-o fi vrut de la mine, se trezi ea spunând cu voce tare intrând din nou în blocul operator.

– Nu vrei să afli?

Tânăra se opri, reținându-și un strigăt.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vin mai devreme. Probabil te-ai fi ascuns și de mine, observă Peregrine Bradford amuzat.

– Nu mă ascund niciodată! ripostă ea cu demnitate. Urcasem în camera de gardă atunci când l-am văzut pe doctorul King. Până să cobor, deja dispăruse!

– Ai sosit totuși prea târziu pentru a afla ce dorea, obiectă el constatând cu îngrijorare că Rosalind îl evita pe Alan King.

– Pot să-i telefonez...

– Înainte de asta, am un mesaj pentru tine.

– Sper că nu este vorba despre o urgență. Am avut destule pe ziua de astăzi! Oh, înseamnă că venise să-mi aducă vestea asta...

– Nu, după părerea mea, voia să știe dacă ești liberă.

– Ce vreți să spuneți, domnule doctor?

– Anna și Slade Forsythe mi-a trasat sarcina să te anunț. În seara asta dau o petrecere improvizată. Locuiesc în apropiere, așa că putem lăsa adresa și numărul de telefon la spital.

– Noi? șopti ea tulburată.

– Nu pot lăsa o tânără să iasă singură noaptea. E prea aproape ca să mai chemăm un taxi, zâmbi el. Și apoi, uneori e bine să recompensezi oboseala istovindu-te într-un alt mod! Eu sunt extenuat, tu de asemenea, și toți invitații vor fi la fel, dar o schimbare ne va prinde bine. De altfel, o meriți din plin. În orice caz, îți mulțumesc pentru colaborare. Te aștept într-o jumătate de oră în holul căminului infirmierelor, de acord?

Individul dispăru înainte ca ea să mai apuce să-i dea un răspuns sau să refuze invitația sub un pretext oarecare. De fapt, voia într-adevăr să se ducă la petrecere.

După ce făcu duș, tânăra se hotărî să se îmbrace cu o cămașă din satin gri deschis care împreună cu pantalonii de mătase neagră creau un efect foarte reușit. Se încălță cu o pereche de sandale negre cu tocul înalt care îi scoteau în evidență finețea picioarelor. Își perie foarte bine părul și se machie ușor. În definitiv, era vorba despre o simplă petrecere între colegii din spital.

– Ești punctuală, observă Pelegrine privind-o admirativ. Ah, ai adus niște dulciuri! Bună idee! Probabil că Anna n-a avut timp să gătească pentru atâta lume! Eu am luat niște vin care mi-a rămas de la un chef organizat înainte de a pleca de la ultimul meu loc de muncă.

Rosalind observă că avea în mână un pachet care provenea de la un magazin West End.

– Bănuiesc că știați de petrecere, spuse ea.

– Deloc. S-au hotărât în ultimul moment, dar spre norocul meu, am acasă un mic congelator. Să sperăm că totul va fi dezghețat când vom ajunge. Sau îți plac pateurile înghețate?

Tânăra se relaxă. Peregrine Bradford era acum total diferit de omul care-i vorbise pe un ton aspru cu câtva timp în urmă. În aceste condiții seara se anunța foarte agreabilă.

– Cine mai vine? întrebă Rosalind curioasă. O cunosc destul de puțin pe Anna, care mi l-a prezentat pe soțul ei, dar în afară de ei n-am mai cunoscut pe nimeni.

Chirurgul îi pomeni de câțiva medici pe care îi întâlnise sau îi văzuse prin spital. Nu menționă numele lui Allan King și asistenta spera să nu-i vadă mutra în seara aceea.

– Și Tony Murray?

– El este rareori văzut la genul ăsta de petreceri. Preferă distracțiile mai... familiale.

Făcu o pauză și apoi continuă:

– Văd că i-ai spus Tony... atunci n-ai vrea să-mi spui și mie pe numele mic, măcar în ocazii ca cea din seara asta?

Tulburată, ridică ochii spre el și se înroși.

– Din moment ce King beneficiază de același tratament, nu mă poți refuza!

– Desigur, dacă insistați. Cu ceilalți, totul a venit de la sine, probabil din cauză că suntem din aceeași generație...

– Cu alte cuvinte, eu sunt prea bătrân, spuse el cu un zâmbet strâmb.

– Oh, nu, nu mă gândeam deloc la vârstă... de altfel, ar trebui să știi că jumătate din personalul spitalului consideră că ești bărbatul cel mai seducător de la Beattie's.

– Și cealaltă jumătate.... Rosalind? întrebă el ciocănind în ușa din stejar masiv. Mă întreb tu din ce categorie faci parte... Bună seara, Anna, sper că n-am întârziat.

Rosalind o urmă pe stăpâna casei în încăperea în care se găsea vestiarul. Anna zâmbi când primi biscuiții, pateurile și vinul.

– N-am găsit nimic mai original, se plânse Rosalind.

– E perfect. Avem mâncare pentru un batalion întreg! Ai o cămașă superbă... cred că a costat o avere.

Își trecu mâna peste materialul sclipitor.

– Ai grijă să nu te așezi lângă Alan, îmbrăcată în hainele astea N-o să-și poată ține mâinile acasă.

– Oh... nu este aici?

– Poate va apărea mai târziu! Mi-a spus că are o întâlnire.

– Cu atât mai bine. Poate va veni însoțit de cineva.

– Nu fi prea sigură de asta. De când ai venit tu la Beatrice, nu-și prea ascunde intențiile. Se pare că n-a renunțat la ideea de a te cuceri.

– Se înșală. Credeam că l-am făcut să înțeleagă acest lucru.

– Îmi pare bine. Păcat că nu e și Wendy aici. Apropo, unde e? N-am avut timp săptămâna asta să stau de vorbă cu ea. Știu doar că a plecat.

– Petrece un weekend cultural! Vizitează niște terme romane unde are de gând să facă baie. Trebuie să fie foarte amuzant.

În clipa aceea, figura colegei ei se întunecă.

– Ce este? Ce rău face dacă se duce acolo?

– Perry știe?

– Da, i-am povestit totul și a avut o reacție ciudată. Spune-mi, Anna, care este problema?

– Uite ce este... o să-ți explic mai târziu, dar nu-i mai spune nimic lui Perry. Scuză-mă... a sunat cineva... Intră! Te voi prezenta imediat, în cazul în care n-o va face Perry!

Rosalind intră cu fruntea sus în încăpere. Slade îi oferi un pahar de vin alb și făcu prezentarea invitaților. Apoi tânăra luă loc pe o canapea uriașă din catifea roșie. Ridică privirea și-l văzu pe Perry. De data asta îl privea nu ca asistentă, ci ca femeie, simți ea. Inima începu să-i bată

puternic în piept. Nu venise să se amuze, să se relaxeze? Atunci, de ce să nu profite de ocazie și să se poarte natural cu toată lumea?

– E loc pentru două persoane dacă vrei să stai, îi spuse doctorului Bradford.

– Pari... începu el să spună.

– De ce oare chirurgii le acaparează pe cele mai frumoase infirmiere? spuse Charles Bing, un medic așezat în dreapta ei.

– E nevoie de multe calități ca să fii o bună infirmieră de chirurgie, mai ales când sunt și plăcute la vedere...

Rosalind izbucni în râs.

– Așa este, spuse Peregrine, mi se pare că gazda noastră arată superb în seara asta.

– În schimb, infirmierele preferă medicii generaliști, care sunt mult mai simpatici, îi spuse Rosalind.

– Acum veniți la masă, cred că sunteți morți de foame! În caz contrar, ați fi apreciat complimentul!

– Nu prea era original, observă ea ridicându-se cu greutate de pe pernele fotoliului.

Se dezechilibră puțin și cavalerul ei o prinse de talie ca s-o susțină. Prin materialul subțire al bluzei, ea simți căldura emanată de trupul lui Perry. O luă înainte și o conduse spre bucătărie, unde se găsea etalată mâncarea sub formă de bufet suedez. Se instalară apoi pe treptele scării de la primul etaj. Vestibulul se umpluse de infirmiere, studenți, medici din spital, aproape toți îmbrăcați în blugi. Anna se apropie de ei îngrijorată, dar Peregrine o asigură că petrecerea era extrem de reușită. Ea plecă, radiind de

fericire. După ce termină de mâncat, chirurgul duse înapoi farfuriile și se înapoie cu o tavă încărcată cu prăjituri și cafea aburindă.

– Doar n-ai de gând să mănânci toate astea?

– Nu chiar toate. Am constatat cu bucurie că știi să apreciezi bucătăria gustoasă. Nu-mi plac femeile care doar ciugulesc de ici-colo și irosesc bunătate de mâncare.

– Al doilea compliment într-o singură seară... sau doar unul și jumătate?

– Mănâncă și nu te mai obrăznici!

– Cine te aude, ar zice că ești director de școală, spuse ea regretându-și imediat cuvintele care aminteau de diferența de vârstă dintre ei.Din fericire, el nu băgă de seamă.

– Știi cumva când trebuie să se întoarcă Wendy?

– Wendy? repetă tânăra, nedumerită.

– Aș vrea să vorbesc cu ea imediat ce se întoarce.

– A plecat pentru patru zile, din care două va sta la părinții ei. Nu știu nimic mai mult. Ce s-a întâmplat, Perry? îndrăzni ea să întrebe, deoarece se simțea bine cu el în atmosfera aceea plăcută.

– Nimic, dar trecutul nu se poate uita.

„Trecutul... umbra întunecată pe care o va păstra pentru totdeauna ascunsă în el însuși", dacă vor ajunge să se cunoască mai bine, se lamentă ea.

– Ce ți s-a întâmplat?

Oare nu avea nevoie de ajutor chiar în momentul acela? Puse mâna pe brațul lui și ridică ochii spre el. Mâneca largă a bluzei ei atingea încheietura goală a lui Peregrine.

– Am pierdut o prietenă foarte dragă mie pentru că a făcut baie într-o apă poluată...

– Oh! Da, e îngrozitor!

El îi mângâie satinul mătăsos al bluzei.

– Atunci când mi-ai vorbit despre planurile lui Wendy, mi-am amintit pe loc de acel accident și țin prea mult la oameni pentru a-i lăsa să-și riște viața fără să mișc un deget.

Rosalind fu copleșită de o mare tristețe. E adevărat că moartea acelei tinere fusese cumplită, dar Peregrine părea să fie și acum îndrăgostit de ea. Niciodată nu va iubi pe altcineva, își spuse ea.

– Și păstrezi o amuletă ca dovadă a iubirii tale pentru ea, spuse ea aproape în șoaptă.

– Da, spuse el cu o expresie ciudată în ochi. Într-adevăr, port medalionul femeii pe care o iubesc. Nu am nimic altceva de la ea și o feresc cu strășnicie de privirile indiscrete.

– Din cauza asta ai operat cu un tricou sub bluză?

– Ce simț de observație ai, domnișoară, o ironiză el.

Și tensiunea dintre ei se risipi. Anna sparse bisericuțele formate, pentru ca oamenii să se cunoască între ei. După două ore, Rosalind se trezi din nou în fața lui Peregrine. Ea părea fericită și nepăsătoare, dar masca aceea ascundea o adâncă tristețe. Perry îi mărturisise că rămânea fidel iubirii lui din tinerețe. „Femeia pe care o iubesc“, spusese el.

Pe la miezul nopții, apăru și Alan King. Se uită de jur-împrejur, o reperă pe Rosalind și își făcu loc până ajunse la ea. Tânăra asculta poveștile pescărești ale lui Charles Bing.

– Bună seara... Ești superbă... Parcă ai veni de pe o altă planetă cu bluza asta gri-argintie... Nu-mi pare rău că am trecut pe aici!

Deși îl întâmpinase cu destulă răceală, el se așeză lângă asistentă și începu să soarbă în tihnă din paharul de whisky.

Rosalind ar fi vrut să-i dea lui Alan replica pe care o merita, dar împrejurările nu erau favorabile unui duel verbal. Se mulțumi doar să aprobe vorbele lui Charles Bing, jucându-se în același timp cu lanțul de la medalion.

– Scoate-l, dacă te deranjează, îi sugeră Alan.

Ea scoase amuleta deasupra gulerului și Alan o privi cu atenție sporită.

– Semnul Yin și Yang? observă el cu un aer mirat.

– E foarte răspândit, într-adevăr.

– Și plin de semnificații. Unde oare am văzut unul asemănător?

Păru să se gândească profund.

– Știu... știu unde am zărit-o pe sora sau poate pe fratele lui.

– La talcioc? Cu ocazia uneia din călătoriile tale? îl ironiză ea.

De teamă să nu-l piardă, îl vârî din nou în deschizătura bluzei.

– Nu. Celălalt era din lemn de abanos și argint, un bărbat și o femeie, Yin și Yang. Era în sala de operații.

Simți că cineva îi atinge brațul.

– Dacă vrei, te conduc acasă, Rosalind, zâmbi Peregrin privind-o drept în ochi. Hai să ne luăm rămas-bun de la gazde și să ne luăm pardesiele, mai adăugă el.

Tânăra îngână câteva vorbe de despărțire celor doi interlocutori ai ei și se ridică din fotoliu. Uluit, Alan King o urmări cu privirea, ca și cum ar fi văzut o stafie.

Capitolul 8

– Pot să mă duc să-mi iau o cafea? întrebă domnișoara Stephen.

– Sigură că da. Duceți-vă amândouă. Eu prefer s-o beau pe-a mea aici, în timp ce lucrez. Trebuie să verific medicamentele și nu vreau să mă opresc în toiul trebii. Duceți-vă și aduceți-mi și mie ziarul de duminică, vă rog.

Tânăra rămase pe gânduri câteva clipe.

– Prietenul tău mai este la Londra?

– Da, domnișoară. Pleacă marți. Voia să merg cu el la parada din Regent Park, dar nu se poate!

– De ce nu? Ai o mulțime de ore de recuperare. Dacă apare o urgență, n-o să fie cazul decât de o intervenție scurtă sau care nu merită o pregătire specială. Doctorul Murray este în spital. N-am decât să-l sun. Pot să rămân eu aici în după-amiaza asta. Telefonează-i logodnicului tău și spune-i să vină să te ia într-o oră!

– Oh, mulțumesc, domnișoară! Mă întorc pe la ora șase.

– N-are rost să te grăbești, n-am nici un fel de plan. Să fii aici la șase și jumătate. Așa îmi convine perfect.

O privi ușor invidioasă pe colega ei cum se îndepărtează. Rosalind îl cunoscuse pe prietenul fetei și nu putea spune că-i plăcuse prea mult, dar era geloasă pe fericirea lor comună.

Puse apa la fiert și-și pregăti cafeaua.

Deodată, ușa batantă se deschise. Tânăra se înroși la față.

– Miroase a cafea proaspătă și bună încă de la parter! spuse Peregrine Bradford.

– Nu prea cred, abia am făcut-o. Pot să-ți ofer și ție o ceașcă, dacă vrei!

– Ce zi frumoasă! Mulțumesc, o să stau acolo, spuse el așezându-se pe marginea unicei ferestre a blocului operator.

– Fii atent! N-aș vrea să apar pe prima pagină a ziarelor: „Asistenta scoase un strigăt de groază atunci când chirurgul se prăvăli în gol. Să fie vorba despre un accident sau despre o crimă?“

– Și asta ar fi un lucru important pentru tine? o întrebă el cu ochii fixați asupra părului blond al tinerei.

– Cum să nu!? Nimănui nu-i place să ajungă pe prima pagină a tuturor ziarelor!

Îi întinse o ceașcă de cafea cu un aer calm. „Am început să mă pricep la disimularea adevăratelor mele sentimente“ își spuse ea.

– Ai dreptate... n-ar fi drept să fie tulburată o viață atât de liniștită ca a ta!

– Sper că n-o s-o faci chiar tu, spuse oferindu-i cutia cu biscuiți.

– Ești mereu atât de relaxată, Rosalind? Ești într-adevăr infirmiera ideală, eficientă, mereu pregătită în caz de urgențe și plăcută în cadrul echipei.

– Vă mulțumesc, domnule.

– Nu mai fi ironică! Știu foarte bine când mă ironizezi cu adevărat, dar numai atunci când n-ai masca pe gură.

Tânăra încerca să-și stăpânească râsul. De fapt, era bucuroasă că venise s-o viziteze și nu-și mai putu ascunde mult timp zâmbetul. Chirurgul se scotoci în buzunarul bluzei lui albe și scoase un pieptene drăguț din baga.

– Este al meu? Unde l-ai găsit?

– Anna m-a rugat să ți-l dau. Credea că este al tău. M-a rugat ca nu cumva să uit și mi-a spus că o să te văd cu siguranță în dimineața asta. Așa că am venit.

– Mulțumesc.... Ești în trecere? se interesă ea, puțin dezamăgită.

– Nu, mai am de luat și niște lucruri și să mă interesez de întoarcerea lui Wendy.

– Perry! Sunt sigură că se simte bine. Îți înțeleg îngrijorarea, dar nu există decât o șansă la o mie ca ea să ia microbul acela.

– De fapt, sunt foarte încăpățânat! Ce faci azi? Te duci la paradă cu pălăria de Paște pe cap?

– Nu port niciodată așa ceva... Am prea mult păr.

– Nu prea mult. Am fost încântat că ți-ai pierdut pieptenul aseară. Îmi placi mai mult cu părul în vânt!

Rosalind lăsă capul în jos.

– Mi-a fost imposibil să-l stăpânesc azi-dimineață. Trebuia să-l strâng însă cu orice preț, cel puțin în timpul programului!

– Și pentru tenis?

Bănuind că este vorba despre o aluzie perfidă în întrebarea lui, ea ridică ochii și văzu că doctorul zâmbește.

– Da, și pentru tenis, dar data viitoare o să las baltă mingile rătăcite!

– Sper că nu din cauza mea. Am fost încântat de vizita pe care mi-ai făcut-o. Ce-ți mai face spatele?

Făcu un pas spre ea, dar Rosalind se dădu înapoi.

– S-a cicatrizat complet, mulțumesc. N-are rost să mai urmez tratamentul.

„Dacă înțeleg eu bine, încearcă să flirteze cu mine, își spuse Rosalind. Și în timpul ăsta, nu se gândește decât la iubirea vieții lui, care a dispărut în mod tragic". Nu compara oare toate femeile cu cea pe care o iubea atât de mult? Îi mai turnă încă o ceașcă de cafea și în acest timp observă că era îmbrăcat foarte lejer.

Ca și cum i-ar fi ghicit gândurile, el îi explică:

– Mă duc să iau masa de prânz la niște prieteni, dar diseară mă întorc. O să dorm aici ca să fiu pregătit pentru orice eventualitate.

– Nu e programată nici o operație și Tony este de gardă. Poți să te duci acasă!

– Acasă? A, da, firește. Aș putea să mă duc și acum, dar cei de acolo se pot lipsi foarte bine de prezența mea!

Peregrine Bradford se încruntă:

– Voi fi aici pentru ca lucrurile să meargă bine. Mi-ai face un mare serviciu dacă ai accepta să iei masa cu mine la „Vulturul". În felul acesta, nu risc să mor de plictiseală.

– Dacă vrei n-am nimic împotrivă, îi răspunse ea.

Spre deosebire de cea din seara anterioară, invitația de acum era făcută de el însuși.

Cine putea să-i reziste? Pe cine avea acasă la el, în cazul în care avea așa ceva? Părinți, vreo amantă, o duzină de pisici și de câini păzite de vreun servitor bătrân?

Era cufundată încă în gânduri când intră ajutoarea de infirmieră însoțită de Alan King. Rosalind îi ceru imediat colegei ei să facă inventarul materialelor care abia sosiseră de la furnizor.

– Chiar trebuie să facă asta în acest moment? o întrebă Alan în șoaptă. Speram să putem sta și noi un pic liniștiți de vorbă.

– Îmi pare rău. Nu se poate altfel.

Îl privi cu un aer nevinovat, dar cu un ușor zâmbet ironic pe buze.

– Nu ne împiedică nimic să vorbim și aici. Te asigur că n-o să facă un zgomot atât de mare încât să ne deranjeze.

– Nu prea îți place de mine, Rosalind, nu-i așa?

– Ba da, Alan, dar n-am de gând să fac parte din șirul victimelor tale. Atâta vreme cât te consideri un leac miraculos pentru toate bolile acestor femei, nu se pune problema vreunui fel de prietenie între noi. Și te anunț că nu intenționez să mă plimb cu tine pe Tamisa.

Alan King măsură încăperea cu pași mari, apoi se aplecă pe fereastră.

– Cel puțin n-o să vină Perry să ne deranjeze! O zi bună! strigă el accentuând în mod exagerat fiecare silabă.

Se întoarse spre ea și izbucni într-un râs malițios.

– M-a văzut... Mi-a aruncat o privire ucigătoare! Lui Perry nu-i place să te amesteci în treburile lui, adăugă el cu insolență.

– Cred că mai degrabă se gândește că ai venit să împrumuți vreun dezinfectant sau pentiobarbital!

– De data asta, cred că asta este ultima lui grijă! Unde se duce?

– De unde să știu eu?

– A ieșit de aici! A venit să-și ia rămas-bun înainte să plece, bănuiesc.

– Într-adevăr, a trecut pe la blocul operator înaintea ta, dar doar pentru a-mi aduce un obiect pe care l-am uitat aseară la petrecere. Anna l-a trimis.

– Fata asta are o față de înger... și ochii ei verzi sunt atât de naivi!

– Am impresia că ai început să vorbești aiurea. În cazul ăsta, te rog să mă scuzi. Eu am de lucru, spre deosebire de tine, poate.

– Ce rea ești! Nu fac altceva decât să-ți spun ce se șoptește prin tot spitalul. Se pare că e ceva între tine și Perry.

– Poftim? N-ai nici un drept să afirmi așa ceva... e o minciună. Pur și simplu a venit să mă ia și să mă însoțească la Anna, unde se ducea și el, asta e tot. Dac-ar fi să fie bârfiți oamenii numai pentru că sunt văzuți împreună, atunci ar fi trebuit să fii bănuit și tu. În definitiv... m-am urcat în mașina ta și gestul ăsta nu m-a compromis deloc.

– Lucru pe care îl regret nespus. Dar, ca un cavaler model ce sunt, am acceptat provocarea. E adevărat că sunteți amândoi foarte discreți. Acum știu în sfârșit al cui era tricoul de rugby care te făcea atât de atrăgătoare pe culoarul spitalului.

– Dar e ridicol să-ți imaginezi așa ceva! Ai văzut și tu cum se poartă cu mine în sala de operații. Rareori îmi adresează vreo vorbă de laudă.

Îi aruncă o privire sfidătoare.

– Și-n plus de asta, mi-a spus că a fost îndrăgostit de o femeie... care a murit în urmă cu puțin timp.

– Te referi cumva la fata aceea care s-a îmbolnăvit de meningită după ce a făcut baie într-o apă poluată?

– Știai?

– Am auzit vorbindu-se că evenimentul s-ar fi petrecut înainte de sosirea mea la Beatrice. A fost vorba despre un grup de studenți. Unul din ei descoperise un izvor de apă caldă într-un lac natural. S-au scăldat în el ca să se amuze.

– Nu pot să înțeleg. Ar fi putut să se întâmple oricui.

– Perry este cel care a găsit-o și de aceea s-a simțit vinovat de producerea accidentului.

– Și o mai iubește și acum, spuse Rosalind cu tristețe.

– Atunci, în cazul în care povestea asta este adevărată, ceea ce nu prea cred, îmi mai rămâne totuși o speranță. Când vei avea un weekend liber, te voi duce la plimbare pe Tamisa!

După plecarea anestezistului, încercă să se concentreze asupra citirii unei cărți, dar imaginea lui Peregrine Bradford

îi revenea mereu în minte. Părea trist și în loc să se lupte cu o rivală vie, amintirea fetei moarte rămânea de neșters din mintea chirurgului.

La ora șase, asistenta o întâmpină cu bucurie pe colega ei.

– Ai avut o zi bună? o întrebă ea pe un ton cu totul diferit de cel folosit de Alan King când i se adresase lui Peregrine Bradford.

– Minunată!

– Aici, totul este calm. Ai făcut bine că ai făcut o plimbare în timpul ăsta. Acum plec și eu.

– Ieșiți în oraș, domnișoară?

– Da... în principiu, da, îi răspunse ea încet.

De ce acceptase să ia masa cu el? se întrebă ea când ajunse în căminul infirmierelor. Ajunsă în camera ei, îmbrăcă o bluză de un roz intens și un taior din jerseu de culoare verde deschis care se asorta perfect cu ochii, apoi își perie îndelung părul bogat. În seara aceea se hotărâse să-l lase liber pe spate. Destul stătuse strâns toată ziua sub boneta de asistentă! Deodată, se auzi soneria telefonului și Rosalind se grăbi să răspundă.

– Bună seara... Rosalind?

– Wendy? Unde ești? Cum te simți?

– Bine, desigur! De ce întrebi? Din câte știu nici n-a deraiat vreun tren, n-a fost deturnat nici un avion și nici n-a avut loc vreun accident de mașină.

– Oh, n-are importanță... doar că mi s-a părut că te-ai întors mai devreme decât trebuia.

– Nu sunt la Beatrice! Poți să-mi faci un serviciu? Urcă în camera mea și vezi dacă e un pachet pentru mine.

Tânăra se duse și văzu într-adevăr un colet.

– E intact.

– Perfect. Trebuie să confirm recepția acestuia imediat, îi explică ea.

– Când te întorci?

– M-am hotărât să vin în seara asta și să mă văd mâine cu prietenii din Londra. Stațiunea termală nu era prea grozavă... era cam prăfuită, după părerea mea.

– Ai făcut baie?

– Bineînțeles, a fost foarte plăcut. Pe curând, nu mai am monede.

N-avea nici un rost să-și facă griji, își spuse ea. Și totuși, nu reușea să uite figura îngrijorată a chirurgului atunci când vorbea despre riscurile scăldatului în asemenea ape.

Peste o jumătate de oră, Rosalind coborî în hol unde o aștepta Peregrine. Se înfioră când îl văzu, îmbrăcat într-o cămașă de cașmir gri și un costum de catifea neagră elegant, dar foarte simplu. Atunci se hotărî să nu-și strice seara gândindu-se la Wendy. În definitiv, aflându-se într-un spital, ar primi numaidecât îngrijirile necesare în caz de alertă.

– Bună seara, spuse ea. Ești foarte punctual.

– Să mergem prin grădină, vrei? E o seară foarte plăcută. Peste tot pe unde am fost astăzi oamenii erau foarte veseli. E plăcut să vezi familiile ieșite la picnic în zona rurală.

Îi vorbi despre comitatul Surrey unde locuiau prietenii lui, dar nu pomeni nimic despre casa lui.

Restaurantul era plin până la refuz, dar Peregrine Bradford reținuse deja o masă. În timp ce vorbeau despre oamenii pe care îi cunoșteau amândoi, chirurgul deveni mai vorbăreț.

– Ce voia Alan azi-dimineață?

– Cred că voia să împrumute niște materiale. Din nefericire pentru el, încuiasem deja totul. Probabil că mă blesteamă, pentru că acum e obligat să cumpere de la farmacie... din cauza mea.

– Sper că te blesteamă din alte motive.

– Desigur. În ziua în care va renunța la obiceiul ca, atunci când întâlnește o femeie, să-i facă în mod automat curte, relațiile noastre se vor îmbunătăți.

– Atunci când ești în uniformă, domnișoară, nici nu i-ar trece cuiva prin minte să te cucerească. Întruchipezi infirmiera perfectă, devotată în întregime profesiei, care n-are timp să se lase curtată!

Ochii lui albaștri o priveau intens. Rosalind clipi din gene ca să ascundă emoția pe care o simțea în momentul acela.

– Cu coafura asta... nu poți lăsa pe nimeni indiferent. Ești etrem de seducătoare!

Tânăra ridică ochii spre el, rușinată. El o privea cu un amestec de tristețe și de dorință pătimașă.

– Înseamnă că trebuie să întâlnesc un bărbat care să se arate interesat de mine.

– N-o să fie nici o problemă, o asigură el. Am observat că te înțelegi bine cu băieții de vârsta ta.

– Studenții mă plictisesc.

Peregrine se întoarse spre ospătarul care se apropiase tiptil de el. Doctorul Bradford era căutat la telefon.

– Scuză-mă, spuse el ridicându-se de pe scaun. Să nu pleci.

Îi zâmbi și-l urmă pe ospătar, lăsând-o într-o stare foarte plăcută.

Dacă n-ar... încă o secundă și el ar fi putut... Ce? S-o ceară în căsătorie? Nu-i vorbise deloc de dragoste. Tânăra încercă să-și alunge din minte asemenea gânduri. În definitiv, vorbea și el ca oricare alt individ în locul lui, își spuse ea.

Chirurgul se întoarse cu un aer trist.

– Ce s-a întâmplat?

– A avut loc o încăierare în parc. Patru tineri au ajuns la urgență. Unul din ei are nasul spart.

– Dar nu intră în atribuțiile tale, nu?

– Nu există nici o regulă, dar băiatul are un ciob de sticlă în nas. Stagiarului îi este teamă că nu se prea pricepe la așa ceva, și eu sunt de aceeași părere. Pot să fac intervenția în secția de chirurgie generală, dar aș avea nevoie de materiale ORL.

– Vin cu tine, în felul acesta vom câștiga timp. Pe drum, îmi vei da lista cu materialele de care ai nevoie.

În câteva secunde deveniseră niște adevărați profesioniști, lăsând în suspans momentele de tandrețe, care probabil erau pierdute pentru totdeauna.

Când ajunseră la spital, Rosalind alergă spre secția ei cu cheile în mână. Luă rapid materialele necesare și se năpusti în lift ca să ajungă mai repede la chirurg...

După operație, când Bradford se întoarse cu cămașa pătată de sânge, acesta vru să-și îmbrace haina de catifea, dar ea, după ce ezită câteva clipe, îi vorbi cu sinceritate:

– Nu poți să ieși în oraș așa... Aș putea să mă duc să-ți iau o cămașă curată din camera ta, dacă vrei.

– Excelentă idee! Nu pot să mă plimb pe culoare gol până la brâu.

Îi întinse cheile.

– Sertarul din dreapta sus. Ia orice tricou. Rosalind... mai avem însă timp să bem o cafea.

Asistenta zâmbi când îl văzu pe omul acela care nu mai avea nimic din chirurgul ursuz și rece de altădată. Ochii ei verzi străluceau de plăcere.

Reveni gâfâind, cu cămașa în mână.

– De ce ai alergat așa? Oricum, îți sunt recunoscător.

Când se apropie de el, Rosalind observă medalionul chirurgului, dar acesta era așezat pe dos. Atunci când făcu niște mișcări pentru a se îmbrăca, i se păru că recunoaște semnul Yin și Yang, dar nu prea era sigură.

– Domnule Bradford... spuse o infirmieră. Vă caută domnișoară Fletcher la telefon. Mi se pare că ați lăsat un mesaj să vă contacteze atunci când se întoarce.

– Perry la telefon. Ce-ai zice să bei un pahar împreună cu Rosalind și cu mine? îi propuse el pe un ton cât se poate de natural.

Îi ascultă răspunsul și deodată Rosalind văzu că Perry se schimbă la față. Spuse câteva cuvinte, închise telefonul și ieși trântind ușa.

– Ce s-a întâmplat? îl întrebă Rosalind îngrijorată.

– Poate că nimic... sper din toată inima să fie așa.

– Ce ți-a spus?

– Că refuză invitația din cauză că o doare capul!

Își cufundă privirea în ochii tinerei.

– Sunt bucuros că ești cu mine, Rosalind... Trebuie să rămânem calmi, pentru ca ea să nu simtă cât de agitați suntem.

Pe când așteptau liftul, el luă mâinile reci ale lui Rosalind în ale lui.

– Nici nu știi cât mă bucur că ești alături de mine!

O sărută ușor și-i mângâie o șuviță de păr care-i căzuse pe obraz.

– Hai să mergem. Să ne comportăm în așa fel încât s-o facem să creadă că trecem pe la ea doar ca să aflăm cum s-a distrat.

Capitolul 9

– E fantastic! spuse Rosalind Mason punând telefonul în furcă. Domnișoara Fletcher este în afara oricărui pericol și este deja în convalescență. A început tratamentul doar de opt zile și acum este vindecată aproape complet.

– Datorită diagnosticării rapide, adăugă ajutoarea de infirmieră. Dacă dumneavoastră și doctorul Bradford n-ați fi intervenit la timp, acum ar fi fost moartă.

Rosalind îi trasă niște sarcini colegei ei și, simțindu-se obosită după dimineața petrecută în sala de operații alături de doctorul Murray, se retrase în biroul ei. Atunci își aminti vorbele lui Peregrine când Wendy manifestase primele simptome ale bolii.

– În viața mea nu m-a durut capul atât de tare. De altfel, asta mi se întâmplă deastul de rar.

– De când ai durerile astea? o întrebase ea. Ce poți să-i dai, Perry?

Rosalind se apropie de patul prietenei ei care părea a se găsi într-adevăr într-o stare foarte proastă. Peregrine avea un aer extrem de îngrijorat.

– Cred că am gripă, spuse bolnava. Probabil am răcit în sala de mese a hotelului unde era foarte frig!

Rosalind atinse mâna fetei și tresărise. De când sosiseră în camera ei, starea ei se agravase considerabil.

– Anunță-l pe Charles Bing să vină imediat aici, îi șoptise chirurgul.

Peste câteva minute, medicul se afla la căpătâiul tinerei.

– Ce părere ai? îl întrebase Peregrine.

– Dat fiind că știu despre existența unui caz anterior, cred că ai dreptate... Wendy?

Ea întoarse spre el o față albă ca varul.

– Trebuie să te internez de urgență. Te-ai molipsit cu un virus.

Fără să mai piardă nici o secundă, meningita fusese stopată cu ajutorul antibioticelor. Îi făcură o puncție lombară care duse la identificarea microbului și tratarea lui în consecință.

Rosalind fusese izolată, pentru dezinfectare completă și până fu considerată aptă să se întoarcă în sala de operații, fără riscul de a produce o contaminare. Peregrine Bradford fusese supus acelorași proceduri și amândoi urmăreau progresele înregistrate de Wendy zi de zi.

– Stațiunea termală și hotelul au fost închise până la întocmirea raportului comisiei de igienă. Wendy este singura turistă care s-a scăldat.

– Ce s-ar fi întâmplat dacă Wendy ar fi stat în camera ei încă douăzeci și patru de ore fără să fi avut parte de îngrijire? întrebase domnișoara Stephen.

– Ce rost are să ne mai gândim la asta? Dacă domnul doctor Bradford n-ar fi acționat rapid, dat fiind că avusese de-a face cu un caz asemănător, ar fi fost moartă până acum.

Rosalind zâmbi ușor și adăugă:

– Acum, meningita este vindecabilă.

Tony Murray ieși din sala chirurgilor. Părea îngrijorat. Își trecu mâna prin părul cărunt.

– L-ai văzut cumva pe Bradford? Trebuia să-mi aducă niște lucruri de care am nevoie. Probabil că le-a lăsat în cabina portarului. În cazul în care le va aduce aici, ești drăguță să le trimiți jos la parter, ca să nu mai trebuiască să urc mâine dimineață?

– Nu cred că l-am văzut astăzi, îi răspunse Rosalind.

Doctorul Bradford n-avea nici un motiv să vină la blocul operator, pentru că nu avea programate operații în următoarele două zile, își spuse ea. Dacă ar fi vrut să afle vești despre Wendy, i-ar fi putut telefona lui Charles Bing. Acum, când prietena ei era salvată, Peregrine putea să se întoarcă din nou la amintirea dragă a tinerei moarte de meningită. Dacă se va mărita vreodată, o va face numai din interes, își spuse asistenta. În timpul celor câteva ore petrecute împreună în afara orelor de program, lui Rosalind i se păruse uneori că acestuia nu-i displăcea persoana ei. În realitate, probabil că o considera prea tânără și prea superficială ca să se îndrăgostească de ea. E adevărat că o

invitase la restaurant și la o cină între prieteni, dar nu încercase niciodată s-o ia în brațe ca pe o amantă sau ca pe o soție.

În ultima vreme, atmosfera din blocul operator devenise cam apăsătoare. Personalul fusese impresionat foarte tare de boala domnișoarei Fletcher și nimănui nu-i mai ardea de glumă, nici măcar lui Alan King. Purtarea anestezistului o nedumerea pe Rosalind. Îl studia uneori în sala de operații. Se schimbase foarte mult, în sensul că era mai serios și mai puțin preocupat de dorința de a o plăcea cu orice preț. Domnișoara Stephen era și ea tristă din cauza plecării logodnicului ei la cazarma din Germania.

Rosalind era cufundată în gânduri, când deodată un zgomot o făcu să tresară.

– Ai aflat? Wendy e salvată! o anunță vesel Alan King.

– Știu... e grozav! După o perioadă de convalescență, va putea să revină liniștită la serviciu. Trebuia să-i duc niște reviste, pentru că a început să se plictisească!

Anestezistul se așează pe colțul mesei, chiar în locul în care își pusese medalionul care-i fusese furat. În mod instinctiv, își duse mâna la gât, ca să verifice dacă cel nou era la locul lui.

– Nu prea te mai vezi cu el de când s-a îmbolnăvit Wendy, nu-i așa?

– Cu cine?

– Cu iubitul tău... haide, Rosalind... degeaba vrei să te ascunzi de mine. L-am văzut!

– Ce vrei să spui, Alan? Ce ai văzut?

– Medalionul cu Yin și Yang. Mi l-ai arătat de curând.

– Și tu mi-ai spus că ai văzut unul identic în sala de operații. Acum, ca prin farmec, urmează probabil să mi-l dai înapoi cu un aer nevinovat pe cel pe care mi l-ai furat chiar de pe acest birou!

El o privi uluit și izbucni în râs.

– Probabil că ai un întreg depozit cu chestii de-astea! Ăsta îmi place... și apoi e mai decorativ, dar te rog să încetezi să mai faci un asemenea teatru ieftin, Rosalind! Serios, acum când ați schimbat amuletele între voi? Doar n-o să vrei să mă faci să cred că nu știi ce poartă Peregrine la gât de ceva vreme!

Rosalind păli. Cum îndrăznea să-și bată joc de amintirile dragi ale colegului lui?

– E medalionul tinerei care a murit de meningită. Cel pe care l-ai luat probabil că semăna cu el... nu știu nimic, deoarece nu l-am văzut pe-al lui, contrar celor insinuate de tine.

– Serios?

Era evident că nu-i venea să creadă ce auzea.

– Încearcă să-l vezi mai de aproape.

El oftă.

– De ce oare m-am trezit vorbind despre chestia asta? Habar n-am. În schimb, un lucru e foarte sigur și anume acela că nu va fi niciodată nimic între noi, Rosalind, adăugă el cu tristețe în glas.

Când o văzu că se pregătește să-i răspundă, el ridică mâna și spuse:

– Ești prima femeie pe care am dorit-o cu adevărat de când am divorțat. Da, poate ce-ți spun te miră, dat fiind zvonurile care circulă despre mine. M-am căsătorit acum cinci ani, dar soției mele nu i-a plăcut deloc în Anglia. Îi era foarte dor de familia ei.

– Și tu nu o iubeai?

– Nu e așa simplu cum crezi... Ne-am despărțit. Am crezut că viața îmi va fi mai ușoară fără ea, dar acum, când văd că tu mă respingi, doresc să mă apropii de valorile stabile ale existenței, cum ar fi căsnicia și copiii. Știu că ce spun acum ți se pare cam egoist din partea mea, dar atunci când am văzut-o pe Wendy atât de bolnavă, am simțit nevoia să mă întorc în Australia și să pun punct vieții mele de până acum.

– Când pleci? Sau ăsta e un număr din programul tău de seducător?

– Nu, e adevărat ce spun. Am telefonat deja în Australia ca să mă informez despre posibilitățile obținerii unui loc de muncă acolo. N-o să-ți vină să crezi, dar sunt așteptat la spital cu brațele deschise.

– Și... soția ta?

– Nu-i displace ideea de a mă întoarce în Australia. Îmi oferă o ultimă șansă să mă așez la casa mea și să devin un tată de familie responsabil!

Rosalind râse, emoționată.

– Te și văd stând la țară, înconjurat de o droaie de puradei!

– Nici eu nu mă prea văd făcând așa ceva, dar cred că de asta am nevoie ca să mă eliberez din toate punctele de vedere.

Anestezistul puse mâna pe umărul fetei, se aplecă spre ea oftând și o sărută ușor.

– Consideră că e un sărut de adio!

– La revedere, Alan, mă voi gândi la tine când voi fi în sala de operații. Îți urez să fii fericit... și trimite-mi și mie o felicitare.

– Asta în nici un caz!

Tânăra se ridică de pe scaun și-l sărută pe obraz.

– Îți mulțumesc pentru această atenție, spuse Alan.

Și se depărtă rapid.

La cantină, toată lumea se bucura de însănătoșirea rapidă a lui Wendy și Anna Forythe chiar se gândea să dea o petrecere imediat ce tânăra se va pune pe picioare.

– Apropo, Rosalind, m-am întâlnit cu Perry, care mi-a spus că o să vină și el după cină la „Vulturul".

Se uită la fața tinerei și observă că avea un aer obosit.

– După cum arăți, s-ar părea că e necesar să mai ieși din casă puțin. I-am propus lui Perry să te aducă și pe tine, în cazul în care nu ai alt program.

– Nu... nu știu ce să zic. În ultima perioadă nu ne-am prea văzut. Poate că el are alte planuri.

Anna zâmbi cu indulgență.

– Vino dacă vrei, dar nu te simți obligată s-o faci! Știu foarte bine că uneori simți nevoia să rămâi singură.

Rosalind îi făcu o vizită lui Wendy, dar vorbi cu ea având în față un geam. Nu mai era contagioasă, dar era mai bine ca personalul medical să păstreze distanța, ca măsură de precauție. Tânăra era în formă, dar murea de plictiseală și amenința că evadează dacă o mai țineau mult prizonieră.

– Se pare că te simți mai bine, spuse o voce gravă în spatele ei.

Rosalind se întoarse și-l recunoscu pe Peregrine Bradford.

– De când ești aici?

– De suficient timp ca să-mi dau seama că ați stat destul la taifas și că acum ar fi bine s-o lași să doarmă.

Asistenta zâmbi și ridică din umeri. Se convinsese că individul avea puteri depline asupra ei. Îi simți răsuflarea pe ceafă și mulțumi cerului că era îmbrăcată în uniformă. Cel puțin în ținuta asta credea că nu va îndrăzni să se apropie de ea.

– Îți vei petrece seara împreună cu noi? o întrebă el politicos.

– Trebuie să mă spăl pe cap... Nu e stabilit nimic precis pentru seara asta, nu-i așa?

– Ah! Acum știu că nu-ți face nici o plăcere compania mea, comentă el pe jumătate serios, pe jumătate în glumă.

– Anna mi-a vorbit despre o eventuală cină la „Vulturul", dar era foarte mare gălăgie și am luat-o drept o invitație neoficială.

– Așa este, și ne vom duce acolo împreună. Trec să te iau peste o jumătate de oră...

– E un ordin sau o întrebare? se interesă ea fără să-și poată stăpâni un tremur al buzelor care dovedea cât de emoționată este.

– Ți-am mai spus... A sosit vremea să te învețe cineva cum să te porți. S-a terminat cu femeile autoritare care

dirijează totul în viață! Voi organiza o campanie care să promoveze întoarcerea bărbatului tradițional, puternic și dominator!

– Nu mai spune! Așadar, specia asta era pe cale de dispariție? Într-o zi o să te filmez în sala de operații în timpul vreunui uriaș miting de protest!

El izbucni în râs.

– Așa îmi placi! Începusem să cred că ți-ai pierdut ascuțimea limbii.

Rosalind îl urmări cu privirea. „De ce oare avea mersul atât de săltăreț și aerul acela fericit? Sunt o proastă că-i accept avansurile. Voi fi și mai nefericită, pentru că e evident că nu mă va iubi niciodată".

Îmbrăcată într-o rochie de culoare verde deschis, asistenta își perie îndelung părul și-l prinse apoi cu câte o clamă de o parte și de alta a tâmplelor. Privindu-se în oglindă, se gândi la Peregrine Bradford. Oare nu era mai bine să și le scoată și să-și lase părul blond să-i cadă pe umeri? Se fardă ușor, își luă pardesiul de lână și coborî în holul căminului.

Chirurgul era deja acolo. O privi admirativ din cap până-n picioare. El era îmbrăcat ca în seara pe care voiseră să și-o petreacă la „Vulturul", dar fuseseră chemați la o urgență.

– Unde mergem? E vreme frumoasă. Am putea s-o luăm pe jos până la Anna acasă, ca ultima oară. Nu ești de gardă? se interesă el.

Rosalind dădu negativ din cap.

– Nici eu, și în seara asta vreau să profit din plin de libertate. O să-i dăm plasă Annei!

– Dar ea o să ne aștepte...

– Nu prea cred.

Deschise portiera mașinii lui sport și o ajută pe Rosalind să se așeze pe scaunul pasagerului.

– Să uităm o vreme de problemele spitalului și să mergem să ne relaxăm într-un loc mai plăcut.

Tulburată, tânăra nu găsi un pretext serios pentru a-l refuza.

– Îmi place totuși să știu unde merg, murmură ea.

– Nu fi curioasă. O să vezi când o să ajugem acolo.

– Ești exact ca mătușa mea, nu poți să mă consideri un om adult.

– Dar ești, Rosalind? o întrebă el făcându-i cu ochiul.

Traversară Londra și se îndreptară spre o periferie pe care nu o cunoștea.

– Sigur, am competența necesară să-mi îndeplinesc în mod corect sarcinile de serviciu și, în consecință, voi avea parte de o lungă carieră!

Tânăra spera ca semiîntunericul din mașină să-i ascundă cât de cât furia.

– Da, îți recunosc meritele profesionale, dar când sunt cu tine, ca în seara asta, mi se pare că ești... prea tânără... atât de tânără!

Cu fața acoperită de șuvițele bogate ale părului, Rosalind se lăsă pe spătarul scaunului. Așadar, avusese dreptate. O considera eficientă în sala de operație, dar imatură în alte privințe.

– Când te aud vorbind așa, am impresia că am zece ani, se sili ea să glumească. Totuși, cu alți oameni mă simt mai bătrână ca ei.

– Cu oameni ca Alan?

– Da, chiar și cu Alan. Îmi place foarte mult de el. E uneori nesuferit, dar are suflet bun!

Aruncă o privire spre el ca să vadă ce efect produseseră cuvintele ei, dar el rămase impasibil.

– Se spune că o să-ți pierzi admiratorul.

– Știu.

– Ești supărată din cauza asta?

– Întotdeauna este trist când vezi că-ți pleacă prietenii, dar nu trebuie să-ți distrugi viața din cauza asta.

– Am ajuns, spuse el calm.

Peregrine parcă mașina pe o alee, în fața unei case situate pe malul râului. Turnul palatului Windsor se profila pe cerul luminat de luna plină.

– Îi cunosc pe oamenii la care mergem? întrebă ea, intimidată.

– Nu prea, șopti el scoțând cheile din buzunar.

Rosalind făcu ochii mari când văzu că el descuie ușa de la intrare. Adună scrisorile care-i fuseseră vârâte pe sub ușă și le puse pe o măsuță din hol.

– Am venit să-mi iau corespondența; dacă dorești, putem să facem câte o cafea sau să mergem să bem ceva la bufetul din colț, îi propuse el.

– Aici locuiești?

Tânăra se uită de jur-împrejurul ei, încântată de ce vedea. Totul era aranjat cu gust. Îl urmă pe chirurg în camera de zi: ferestrele uriașe dădeau spre fluviu. Încăperea era spațioasă și mobilată modern. Pe podea se aflau niște covorașe splendide.

– E superb exclamă ea.

– Mă ocup de lucrări când am timp. Salonul l-am terminat primul.

Într-adevăr, perdelele, materialele și mobilierul erau noi.

– Casa asta este a unei rude... Nu mai am pe nimeni în afară de un văr primar. O menajeră se ocupă de el și de prietenii care stau uneori aici. În plus, fiul ei are grijă de voliera pe care am moștenit-o. Vino să vezi.

Ajunseră într-un fel de seră care avea de o parte și de alta a pereților niște cuști uriașe pline cu papagali și canari. El îi privi cu tristețe.

– Nu-ți plac?

– Detest păsările închise! mărturisi el. Se pare că și tu ești de aceeași părere.

– Da, dar dacă s-au născut și au fost crescute în voliеră, poate că nu sunt atât de nefericite. Le vei păstra?

– Sunt aici de multă vreme și, în afară de asta, băiatul care le îngrijește le adoră. De fapt, i-am sugerat să le considere ca fiind ale lui...

– Ar trebui să i le dai lui Alan.

– Lui Alan? Ce vrei să spui? Știu că plecarea lui e cam în pripă, dar nu părea prea amator să-mi vorbească despre asta.

– Se duce la soția lui, în Australia. Și-a găsit de lucru acolo și pare suficient de matur ca să ducă o viață de familie exemplară.

– Credeam că pleacă... din motive personale. Nu știam că mai e îndrăgostit de soția lui!

– Se pare că încă mai este, spuse Rosalind.

– Și tu regreți plecarea lui?

– Eu? Deloc. Nu obișnuiesc să frecventez bărbați însurați și oricum nu cred că însemnam mare lucru pentru el.

– Știi foarte bine că nu e adevărat ce spui. Ciudat, dar eram convins că pleacă din spital din cauza ta... pentru că impresia mea este că era într-adevăr îndrăgostit de tine.

Tânăra lăsă capul în jos.

– Mie mi se pare că a lut o hotărâre foarte înțeleaptă, spuse ea cu vehemență în glas.

– Cafea? Aici, uneori îmi reușește.

– Perfect! Deci, n-o să fiu nevoită să-mi pun un șorțuleț alb și să joc rolul de fată în casă, spuse Rosalind râzând.

– Aș fi putut să încerc, dar tu ești o femeie emancipată, Rosalind!

– Hai să ajungem la un compromis. Spune-mi unde se găsesc ceștile, sticla cu lapte, zahărul...

Peregrine Bradford arătă cu degetul spre un dulap. Când totul fu gata, luară loc pe canapeaua confortabilă care avea vederea spre grădină. Perdelele erau trase și lumina din încăpere era plăcută. Stăpânul casei se ridică și puse Nocturnele lui Chopin. Rosalind ascultă emoționată primele măsuri ale melodiei care îi tulbura visele după faimosul concert de la spital.

După cafea, acceptă să bea un păhărel de lichior. Nu-și dorea decât un singur lucru: să se bucure de acele clipe și de prezența bărbatului care stătea lângă ea pe canapeaua tapisată cu o stofă în tonuri pastel.

Tânăra îi umplu din nou ceașca și i-o întinse. Peregrine îi atinse mâna care începu să-i tremure și vărsă câteva picături în farfurioară.

– Vezi ce neîndemânatică sunt? Nu obișnuiesc să beau dintr-un serviciu atât de scump! Ceștile astea nu prea seamănă cu cele de la spital.

Apoi, sperând că nu se făcuse de râs, zâmbi cu teamă.

– Mă întreb de ce nu ți-a spus Alan ce planuri are. Probabil că mâine o să afle tot spitalul.

– De fapt, ar fi stat bucuros de vorbă cu mine, dar voia mai ales să lămurească o neînțelegere.

– Oh! Voia oare să lase o impresie frumoasă în secție? Ce mai era de data asta? A împrumutat materiale și a uitat să le aducă înapoi?

– Nu, era vorba de ceva mai personal

El îi luă ceașca din mână, o puse pe măsuța joasă și se apropie de ea.

– Se înșelase în legătură cu o problemă care ne privește pe amândoi.

– Ce problemă? se grăbi ea să întrebe ridicându-și privirea candidă spre el. Lucrăm împreună într-o atmosferă foarte plăcută și sunt foarte bucuroasă că fac parte din echipa ta...

– Mi-a spus că ai un medalion, o amuletă...

– Da, răspunse ea uluită. Am cumpărat-o recent de la talcioc ca s-o înlocuiesc pe cea care se pare că mi-a furat-o Alan.

– El credea că le-am schimbat între noi ca semn al iubirii noastre.

– Dar e absurd! L-a văzut pe-al meu, dar trebuia să afle că n-am nici o legătură cu al tău... Știu că tu-l porți ca amintire de la tânăra moartă de meningită. N-o s-o uiți oare niciodată?

– La un moment dat m-am simțit vinovat, dar nu atât de mult cât îți închipui. Eram îndrăgostit, dar era o iubire de băiețandru. Pierderea acestei prietene m-a afectat destul de mult, dar apoi m-am luat cu munca și n-am mai avut timp pentru viața sentimentală!

Îi mângâie ușor încheietura mâinii. Atingerea lui o făcu să se înfioare.

– Uneori, visam la perechea ideală. Femeile cu care mă întâlnesc în general sunt persoane puternice și dure... și nu asta caut eu. Infirmierele sunt în fiecare an din ce în ce mai tinere și majoritatea șefilor de secție sunt fie măritate, fie logodite, fie practică... amorul liber.

– Dar sunt sigură că ai avut ocazia să întâlnești femei foarte frumoase...

– Căutam pur și simplu imposibilul: o tânără care să fie feminină, cu păr frumos, un chip adorabil, un caracter generos și ochi mari nevinovați în care să-mi văd propriul suflet. Arată-mi medalionul tău, Rosalind.

Ca hipnotizată, își scoase lănțișorul fin de la gât și puse medalionul în mâna lui. Chirurgul făcu și el la fel și scoase copia identică a semnului Yin și Yang.

– Unde l-ai găsit? E exact ca al meu!

– L-ai lăsat pe birou și a căzut într-unul din pantofii mei pe care o asistentă scrupuloasă m-a obligat să-i las în biroul ei înainte să ies pe culoar. Când am vrut să mă încalț, am simțit că mă jenează ceva și uite ce am descoperit!

– De ce nu mi l-ai dat înapoi? Ar fi trebuit să-ți dai seama c-o să-mi lipsească...

– L-am pus în buzunar, fără să știu de fapt ce reprezintă până în ziua în care...

Ochii îi străluciră brusc.

– Am recunoscut simbolul gravat pe medalion, amuleta pe care o ating atunci când toate îmi merg anapoda, care mă reconfortează când sunt singur și, așa cum ți-am mai spus, care este singurul lucru pe care îl am de la femeia pe care o iubesc.

– Dar eu credeam...

Preț de câteva clipe ezită, neîndrăznind să creadă ceea ce i se întâmplă. Acum ce putea să facă decât să se lase atrasă de forța magnetică a îmbrățișării lui? Se găsea în brațele bărbatului pe care îl iubea din tot sufletul și care îi exprima cu atâta tandrețe pasiunea care îl copleșise! Un bărbat care așteptase să cunoască dragostea perfectă alături de femeia vieții lui și ea era întruchiparea acestui vis.

Mâinile lui Rosalind îl prinseră de gât și-i mângâiară părul bogat și mătăsos de pe ceafă. Apoi buzele lor se contopiră sub semnul Yin și Yang care le uni destinele pentru totdeauna.

Sfârșit